Aventurile lui Pinocchio

POVEȘTILE BUNICII

Scufița Roșie

Povești cu prințese și pitici

Cenușăreasa

Amnarul fermecat

Povestiri de Tolstoi

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

Frumoasa din Pădurea Adormită

EDITURA ART

Redactor: Iulia Militaru
DTP: Nicolae Poantă

Traducere de Cristina Patricia Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Poveștile bunicii / Charles Perrault, Carlo Collodi, Jacob Grimm, ...; trad.: Cristina Patricia Gheorghe. – București : Art, 2007
ISBN 978-973-124-164-7

I. Perrault, Charles
II. Collodi, Carlo
III. Grimm, Jacob
IV. Gheorghe, Cristina Patricia (trad.)

82-93-32=135.1

© Edizioni Larus
© Grupul Editorial ART, 2007, pentru prezenta ediție

Poveștile bunicii

SCUFIȚA ROȘIE

AVENTURILE LUI PINOCCHIO

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

AMNARUL FERMECAT

CENUȘĂREASA

POVESTIRI DE TOLSTOI

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

POVEȘTI CU PRINȚESE ȘI PITICI

EDITURA ART

Scufița roșie

Charles Perrault

Ilustrații de
Severino Baraldi

A fost odată ca niciodată o fetiță, cea mai frumoasă și mai drăgălașă din câte s-au pomenit vreodată. Toată lumea îi spunea Scufița Roșie, deoarece purta întotdeauna pe cap, fie vară, fie iarnă, o bonețică din stofă purpurie. Scufița Roșie trăia împreună cu mama ei într-un sătuc liniștit și fericit. Căsuța în care locuiau, căsuță albă, cu acoperiș roșu, se afla într-o pajiște, în apropierea unui râu.
Când animalele veneau să se adape, copila se juca și alerga împreună cu ele.

Scufița Roșie avea și o bunicuță, bătrânică blândă, cu părul cărunt, ce locuia la marginea pădurii, într-o casă plină de flori. Atât mama, cât și bunica o iubeau nespus pe această fetiță zglobie, lipsită de griji, dar câteodată puțin cam poznașă.

Deseori, Scufița Roșie se ducea în vizită la bătrână, străbătând drumul ce traversa ținutul. Prin pădure mai trecea o cărare, însă nu te aflai în siguranță acolo decât atunci când veneau pădurarii să taie lemne. Numai așa, animalele sălbatice se țineau deoparte, ascunse în vizuinile lor.

Într-o zi mama, după ce pregătise niște prăjituri gustoase, o chemă la ea pe Scufița Roșie și îi spuse:

— Am aflat că bunica e bolnavă. Ce-ar fi să te duci la ea să vezi cum se simte? Astfel îi vei putea duce și câteva prăjiturele. Cu siguranță o să-i facă bine.

— Plec numaidecât, mamă! O voi lua pe cărarea din pădure, ca să ajung mai repede și să pot culege și florile care îi plac atât de mult bunicii.

Mama grijulie o povățui:

— Ar fi mai bine să o iei pe drumul din sat, dar fie! Dacă vrei să ajungi mai repede, ia-o prin pădure. Însă nu care cumva să te oprești la vorbă cu cineva sau să culegi flori!

După ce îi promise mamei că-i va asculta sfatul, Scufița Roșie se pieptănă, își puse pelerina, își potrivi bonețica pe cap și, fără să mai piardă o clipă, așeză merindele într-un coșuleț pe care îl luă de toartă, pornind-o apoi cu pas săltăreț prin pădure. Cerul era albastru și senin. Păsărelele ciripeau zburând din ramură în ramură. De-o parte și de alta a cărării, în iarbă, străluceau floricele încărcate de rouă, iar sub copacii bătrâni, printre mușchi, răsăreau pălăriile a sute de ciupercuțe.

Mergând Scufița Roșie pe cărare, deodată, dintr-un tufiș, îi sări înainte un lup înfometat. Lupul ar fi înghițit-o numaidecât pe frageda copiliță, dar se stăpâni, căci prin preajmă se auzeau loviturile de topor ale pădurarilor. De altfel, dacă ar fi îndrăznit cumva să-i facă vreun rău Scufiței Roșii, păsărelele din jur ar fi făcut o zarvă nemaipomenită, anunțând primejdia cu ciripitul lor.

Așa încât, doar se apropie și o întrebă cu glas mieros, prefăcut:
— Unde mergi, fetiță frumoasă?
Scufița Roșie nu știa că-l are-n față pe lup și nici cât de primejdios era să stea de vorbă cu el.
Uitând de sfaturile mamei, îi răspunse:
— Mă duc la bunica mea bolnavă, să îi duc coșulețul ăsta plin cu bunătăți.
— Și unde locuiește bunica ta? întrebă lupul.
— La marginea pădurii, dincolo de moară, într-o căsuță mai retrasă – îi zise Scufița Roșie.

Lupul merse o bucată de drum alături de ea, apoi îi spuse:
— Ce flori frumoase! De ce nu te oprești să îi culegi un buchet bunicii? Te-aș ajuta și eu, însă acum trebuie să plec. La revedere! Rămâi cu bine!
Ideea îi surâse Scufiței Roșii. Uitându-se de jur împrejur, văzu razele soarelui dansând printre ramurile copacilor; pe pajiștea din jurul ei, o mulțime de flori scoteau căpșoarele. Se gândi: „E încă devreme, o să culeg un buchețel pentru bunica. Cu siguranță o să se bucure!“
Din sătucul vecin răzbăteau bătăile clopotelor anunțând scurgerea clipelor. Dar fetița nu-și dădu seama și continuă să culeagă floare după floare și să alerge după fluturi.

Între timp, luând-o la fugă pe o scurtătură, lupul ajunse la casa bunicii. Bătu la ușă – cioc, cioc!

— Cine e? întrebă bunica.

— Sunt eu, nepoțica ta – zise lupul luând vocea copilei. Și apoi adăugă:

— M-a trimis mama cu un coșuleț plin cu bunătăți.

Atunci bunicuța, din pat, îi spuse:

— Sunt prea slăbită, ca să mă ridic. Trage tu de zăvor și ușa se va deschide.

Lupul nu mai stătu pe gânduri: trânti ușa, se aruncă asupra bietei bunicuțe și o înfulecă dintr-o înghițitură.
După ce se linse pe bot, se îmbrăcă în hainele acesteia, își potrivi boneta pe cap, apoi se băgă în așternuturi și se puse pe așteptat.

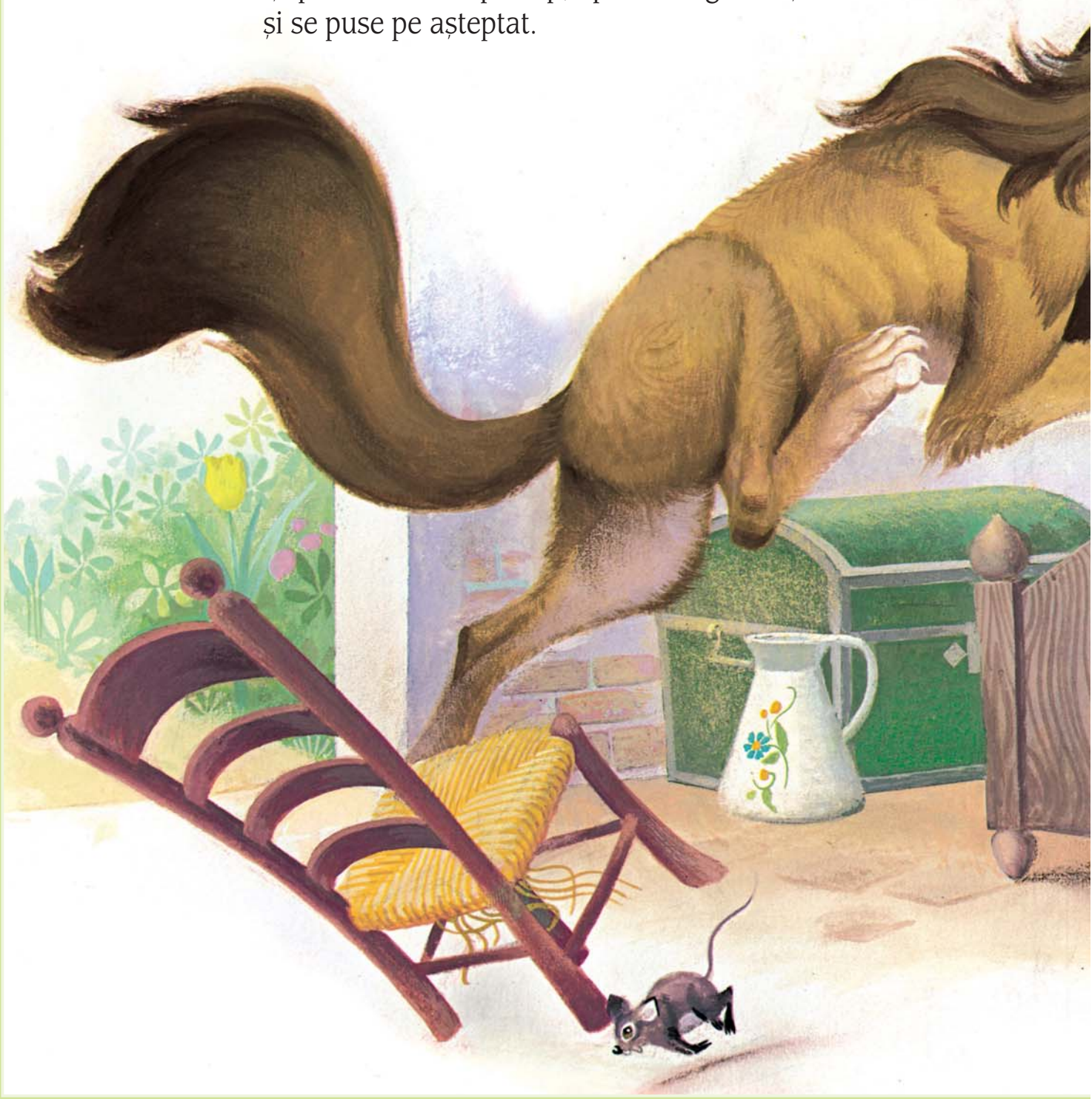

La puțin timp, a sosit și Scufița Roșie, care ciocăni la ușă – cioc, cioc!

— Cine e? bolborosi lupul cu glas răgușit.

— Scufița Roșie – apoi adăugă –, dar ce voce ciudată ai, bunicuțo!

— Sunt foarte răcită – răspunse lupul și continuă:

— Poftește înăuntru, Scufiță Roșie ! Trage de zăvor și ușa se va deschide.

Scufița Roșie intră în casă și se apropie de patul unde bătrâna stătea culcată. De sub plapumă ieșeau la iveală bonețica, ascunzând botul lupului, și labele lui păroase. Fetița se miră de înfățișarea neobișnuită a bunicii:

— Vai, bunico, ce brațe lungi ai!

— Ca să te îmbrățișez mai bine, draga mea!

— Vai, bunico, ce urechi lungi ai!

— Ca să te aud mai bine, draga mea!

— Vai, bunico, ce ochi mari și roșii ai!

— Ca să te văd mai bine, draga mea!

— Vai, bunico, ce dinți lungi ai!

— Ca să te mănânc mai bine! rânji lupul și sări iute din pat, înghițind-o pe Scufița Roșie dintr-o suflare.

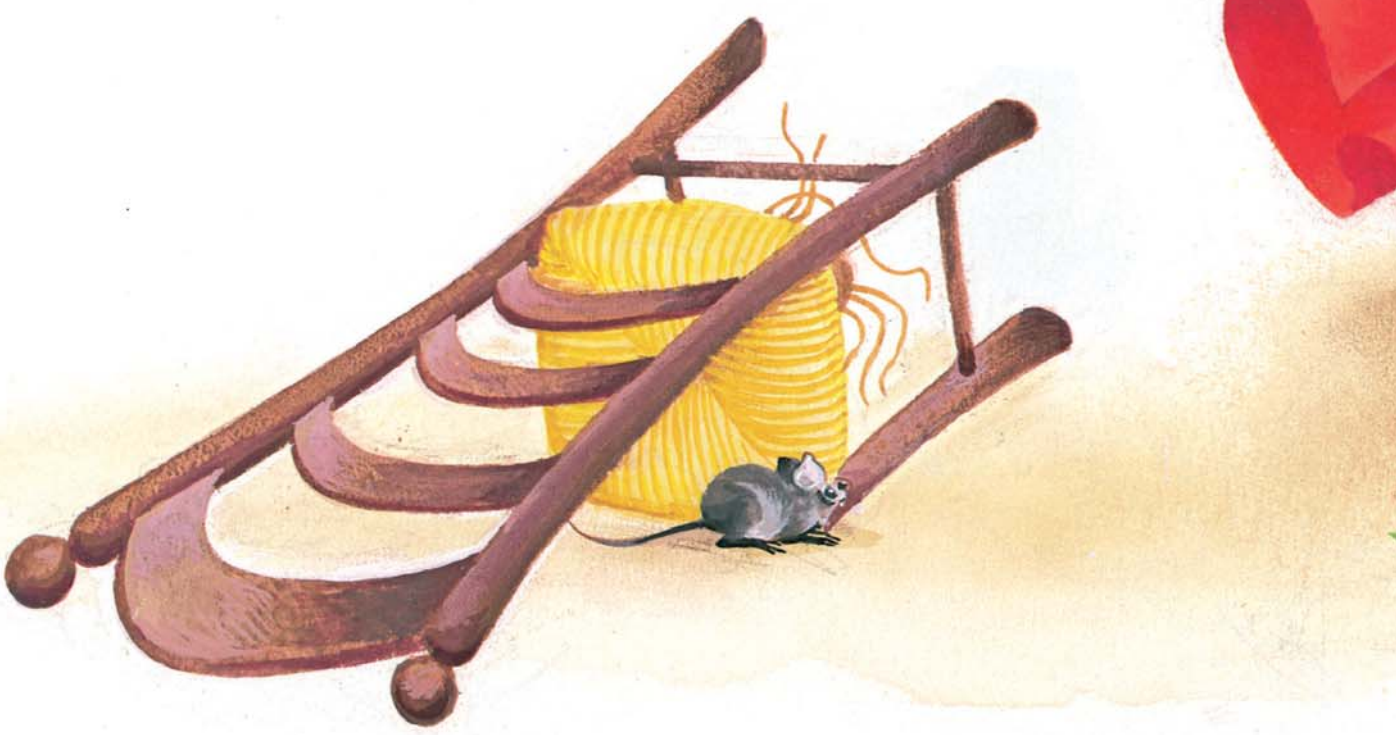

Satul, lupul se trânti la loc în pat și adormi. Însă, tocmai atunci, se întâmplă să treacă pe acolo vânătorul. Acesta veni, ca de obicei, la casa bunicii să-i dea bineț, dar auzind un sforăit neobișnuit, se gândi:
— Ia să arunc eu o privire. Ceva nu-mi miroase-a bine aici!

Intră în casă și se apropie de pat. Ia-o de unde nu-i pe biata bătrânică! În locul ei se afla lupul, care dormea cu burta-n sus. Fără să mai piardă timpul, vânătorul strigă:
— Fiară nenorocită! Am eu ac de cojocul tău!
Luă un cuțit și-l ucise. Atunci, din burta animalului, apăru Scufița Roșie, zicând:
— Ce întuneric era în burta lupului! Ce teamă mi-a fost!
Apoi se ivi și bunicuța, care înghiți repede prăjiturelele, ca să se pună pe picioare.

Scufița Roșie se gândea în sinea ei:
„Nu o să mai nesocotesc niciodată poveștele mamei.
Tare rău era s-o mai pățesc!“
De fericire că au scăpat sănătoase, se bucurară toți,
chiar și păsărelele din pădure. Și se duseră apoi
la culcare, căci de-acum se-nnoptase de-a binelea.

Aventurile lui Pinocchio

Collodi

Ilustrații de
Severino Baraldi

Autorul *Aventurilor lui Pinocchio* , Carlo Lorenzini, s-a născut la Florența în 1926 și a trecut în neființă în 1890. Cel dintâi din nouă frați, el și-a efectuat studiile într-un seminar, dar le-a întrerupt la vârsta de douăzeci de ani.
Susținător al unificării Italiei, s-a înrolat în armată ca voluntar și a luat parte la campaniile militare din Risorgimento[1].
În continuare, a desfășurat o intensă activitate jurnalistică începând să-și semneze scrierile cu numele de Collodi, drept omagiu adus ținutului toscan în care se născuse mama lui, și unde se retrăgea adesea pentru a se reculege.
În 1881, directorul ziarului *Gironale per i Bambini*[2] i-a cerut să scrie o poveste ce urma să fie publicată în foileton, iar Collodi, având nevoie de bani, a acceptat. Primele pagini purtau titlul „Povestea unei păpuși de lemn“ și erau însoțite de un bilețel: „Îți trimit copilăria asta... Dacă ai de gând să o publici, sper să plătești bine, ca să-mi vină cheful să o continui“.
Un public vast de copii a început să urmărească *Aventurile lui Pinocchio* reunite ulterior într-un singur volum publicat în 1883. Acesta urma să devină o capodoperă a literaturii, fiind tradus în numeroase limbi.

---

[1] Perioadă din istoria Italiei, caracterizată prin lupta, pe plan social, politic și cultural, pentru unificarea Italiei.
[2] În traducere, *Ziarul Copiilor.*

A fost odată ca niciodată... o bucată de lemn care, într-o bună zi, ajunse în atelierul unui tâmplar. Când meșterul Cireașă o luă în mână, ca s-o cioplească, auzi o voce subțirică:

— Oprește-te! Mă gâdili!

Bietul om se sperie: bucata de lemn vorbea!

Peste puțin timp, sosi prietenul său, Geppeto, un bătrânel vioi, căruia i se mai spunea și Mămăliguță, deoarece purta pe cap o perucă galbenă ca mămăliga.

— Vreau și eu o bucată de lemn, să fac o marionetă.

— Numaidecât, Mămăliguță! se auzi aceeași voce subțirică.

— Nu ți-e rușine să mă strigi așa? zise Geppeto, ieșindu-și din fire.

— Dar n-am fost eu! protestă meșterul Cireașă.

— Tu-ți bați joc de mine! se supără Geppeto.

— Ba nu! se apără meșterul Cireașă.

Și înfuriindu-se, se luară pe dată la trântă.

dată terminată bătaia, cei doi prieteni făcură pace. Geppeto luă bucata de lemn și se întoarse acasă, unde își adună uneltele și începu să cioplească marioneta, gândindu-se totodată în sinea lui: „O să-i pun numele Pinocchio“. Ciopli astfel capul, corpul, brațele și picioarele. După ce termină, sprijini păpușa de podea. N-apucă însă să-l învețe bine primii pași, că Pinocchio o și zbughi pe ușă afară. Geppeto, pe urmele lui, striga:

— Opriți-l! Opriți-l!

Un jandarm reuși să-l prindă pe fugar, iar Geppeto, apropiindu-se, îi spuse:

— Las' că vezi tu acasă!

Curioșii, care se adunaseră împrejur, începură să se vaite:

— Biata marionetă! Ce-o să-i mai dea Geppeto pe cocoașă!

Atât i-a trebuit jandarmului să audă, ca să-i dea drumul lui Pinocchio și să-l bage pe sărmanul Geppeto la închisoare.

Pinocchio se întoarse acasă într-o fugă, dar nici nu intră bine pe ușă că auzi:
— Cri, cri, cri!
— Cine e? întrebă Pinocchio.
— Sunt eu, Greierele Vorbitor, și locuiesc în casa asta de peste o sută de ani.
— Acum eu stau aici, așa că tu cară-te!
— N-ai avut pic de respect pentru tatăl tău! îl certă greierele.
— Ia nu mă mai bate la cap! zise Pinocchio și apucă un ciocan pe care îl aruncă înspre bietul greiere, strivindu-l.

Era aproape întuneric; Pinocchio, înfometat și zgribulit, își așează picioarele deasupra unui vas cu jăratic, ca să se încălzească. Îl fură însă somnul și, în timp ce dormea, picioarele sale de lemn arseră și se făcură scrum.

Pinocchio a continuat să sforăie până dimineața, când, auzind bătăi în ușă, se trezi.

— Deschide, deschide... era vocea lui Geppeto.

Pinocchio a țâșnit de pe scaun, însă nemaiavând picioare, căzu la pământ și se puse pe plâns. Chiar atunci intră și Geppeto în casă pe fereastră. Printre suspine, Pinocchio se văită de foame, iar el îi dădu trei pere, toată masa lui pe ziua aceea.

După ce își potoli foamea, marioneta ceru picioare noi, și bătrânul, cumsecade cum era, îi ciopli altele. În schimbu' lor, Pinocchio i-a promis că se va duce la școală.
— Dar nu te poți duce așa la școală, ai nevoie de haine – observă Geppeto, și îi făcu o hăinuță din hârtie colorată, pantofi și pălărie.
Bătrânul se gândi apoi să-i cumpere un Abecedar, așa că își luă haina pe el și ieși. S-a întors puțin mai târziu, fără haină – deși afară era foarte frig –, dar cu Abecedarul în mână.
— Și haina ta, tată? îl întrebă Pinocchio.
— Mi-era cald, așa că am vândut-o! îi răspunse bătrânul.
Pinocchio sări de gâtul lui și-l îmbrățișă, apoi, ieșind, o porni spre școală. Între timp, își făcea planuri:
— Astăzi o să învăț să citesc, mâine să scriu, poimâine să număr...
Dar pe când mergea el așa, o muzică îi ajunse la urechi: ta, ta, tam, ta, ta, tam. Muzica se auzea dintr-un cort unde era teatrul de păpuși.
— Ce păcat că trebuie să mă duc la școală! se gândi în sinea lui Pinocchio, dar se răzgândi repede:
— Astăzi n-am să mă duc!
— Veniți, numai patru bani biletul! striga vânzătorul.

ABC

Pinocchio nu stătu mult pe gânduri și își vându Abecedarul, ca să facă rost de bani pentru bilet. Nici nu intră bine înăuntru că marionetele îl zăriră și începură să-l strige:
— Pinocchio, Pinocchio, vino la noi...
Dintr-o săritură, Pinocchio era pe scenă. Spectacolul fu întrerupt și începu cheful, iar publicul, nerăbdător, părăsi sala fluierând.
La auzul tărăboiului își făcu apariția stăpânul teatrului, Mănâncă-Foc, un ditamai omu', urât, cu o barbă deasă și neagră ca păcura.

Înșfăcându-l pe Pinocchio, Mănâncă-Foc spuse:
— Ești făcut din lemn uscat, numai bun să aprinzi focul pentru cina mea!
Pinocchio începu să strige:
— Ajutor! Nu vreau să pier! Sărmanul meu tată o să moară de supărare!
Mănâncă-Foc, care nu era atât de rău pe cât părea, se înduioșă și-i spuse:
— Gata cu plânsul! Mai bine spune-mi cum îl cheamă pe babacul tău.
— Geppeto – răspunse Pinocchio.
— Și cu ce se ocupă? întrebă păpușarul.
— E sărac! zise Pinocchio.
— Mi se frânge inima! Bietul om – strigă Mănâncă-Foc.
— Ține cinci bani de aur. Du-i și salută-l din partea mea!
Bucuros de nu-și mai încăpea în piele, Pinocchio se cățără pe barba lui Mănâncă-Foc, îl sărută, apoi își luă la revedere de la marionete și se așternu la mers, ca să ajungă acasă.

Pe drum, Pinocchio se întâlni cu o vulpe șchioapă, ce mergea sprijinindu-se de un motan chior. Cei doi, auzind zornăitul bănuților, îi strigară:
— Bună ziua! Nu-ncape îndoială că ești vreun bogătaș!
— Bineînțeles! răspunse Pinocchio, arătându-le bănuții de aur.
— Știm noi un loc numit Câmpia Miracolelor, acolo, dacă semeni o monedă, crește în loc un copac plin cu bani noi-nouți! îi zise Vulpea.
Încrezător, Pinocchio se lăsă dus de nas și-i urmă pe cei doi.
Seara au ajuns la un han, mâncară și hotărâră să se odihnească puțin.
— O să pornim din nou la drum spre miezul nopții!
spuse Motanul.
La ora stabilită, hangiul se duse să-l trezească pe Pinocchio, spunându-i că tovarășii săi au plecat deja. Pinocchio porni la drum; era întuneric beznă.
— Întoarce-te acasă, noaptea e plin de hoți pe-aici! îl sfătui o voce care se auzea de la o luminiță slabă.
— Cine ești? întrebă Pinocchio.
— Sunt umbra Greierelui Vorbitor – zise luminița și se stinse.
Nu făcu bine câțiva pași că lui Pinocchio îi și ieșiră înainte doi mascați. Marioneta ascunse bănuții în gură și încercă să fugă, dar cei doi o înhățară. Cel mai scund îi puse o funie în jurul gâtului, iar celălalt, înalt și șchiop, îl atârnă de ramura unui stejar solid.
— Mâine, când o să fii mort, o să ne întoarcem și o să-ți luăm banii!
Bietul Pinocchio, spânzurat de copac, simțea deja cum se stinge:
— Ah, tată, dacă ai fi aici!
Închise ochii și rămase nemișcat.

În depărtare, printre ramurile verzi ale copacilor, se vedea o căsuță de un alb strălucitor. Acolo locuia Zâna cea Bună cu părul albastru. Zâna se uita pe fereastră, când văzu marioneta atârnată de ramura copacului, și îl trimise imediat pe servitorul său, Medoro, să o dea jos; apoi chemă la ea Corbul, Cucuveaua și Greierele, medicii cei mai faimoși din ținut, să-l consulte pe Pinocchio.

— Mi se pare mort, dar ar putea totuși să mai fie în viață – zise Corbul.

— Îmi pare rău că te contrazic, colega – protestă Cucuveaua – mie bolnavul mi se pare viu, dar ar putea totuși să fie mort!

— Eu prefer să mă abțin, oricum marioneta asta e un șmecher fără pereche, care îi scoate peri albi tatălui său! spuse Greierele și, urmat de colegii săi, ieși din cameră.

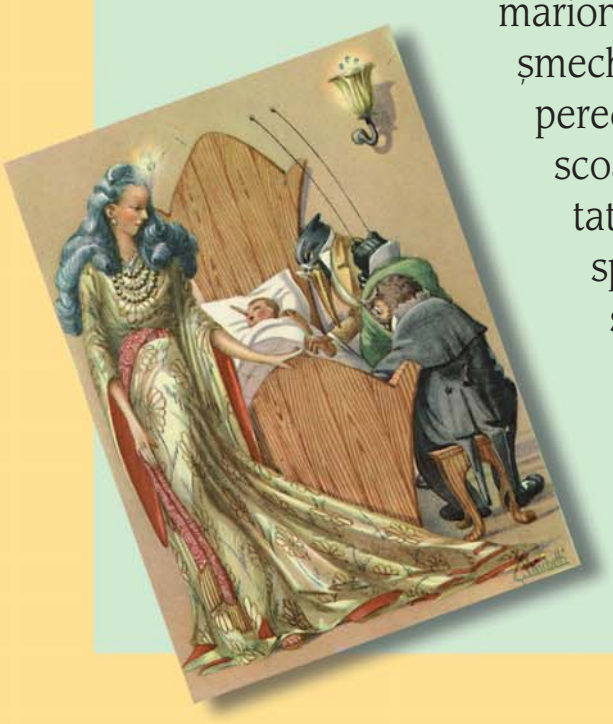

Tremurând din pricina febrei, Pinocchio izbucni în lacrimi. Atunci Zâna îi pregăti un medicament.

— Mai bine mor decât să-l iau! zise Pinocchio.

Cât ai clipi din ochi, ușa se izbi de perete și înăuntru intrară patru iepuri negri cu un coșciug pe umeri:

— Am venit să te conducem la cimitir! spuseră ei.

Văzându-i, Pinocchio înghiți cu repeziciune medicamentul, sări jos din pat și, vindecat, începu să turuie despre bănuții de aur și despre pungașii care l-au jefuit.

— Și unde sunt acum bănuții? îl întrebă zâna.

— I-am pierdut – minți Pinocchio, iar nasul îi crescu pe loc.

Zâna începu să râdă.

— De ce râzi? se miră marioneta.

— Râd pentru că mi-ai spus o minciună și, când spui minciuni, îți crește nasul – îi răspunde aceasta.

Pinocchio răbufni în plâns de așa rușine, dar Zâna, miloasă, bătu din palme; pe fereastră intră numaidecât o ciocănitoare și-i scurtă nasul.

— Mulțumesc, zâna mea! Dac-ai ști ce mult țin la tine!

— Și eu țin la tine, Pinocchio. Poți să rămâi aici, dacă-ți place. Dacă nu, ești liber să te întorci la tatăl tău...

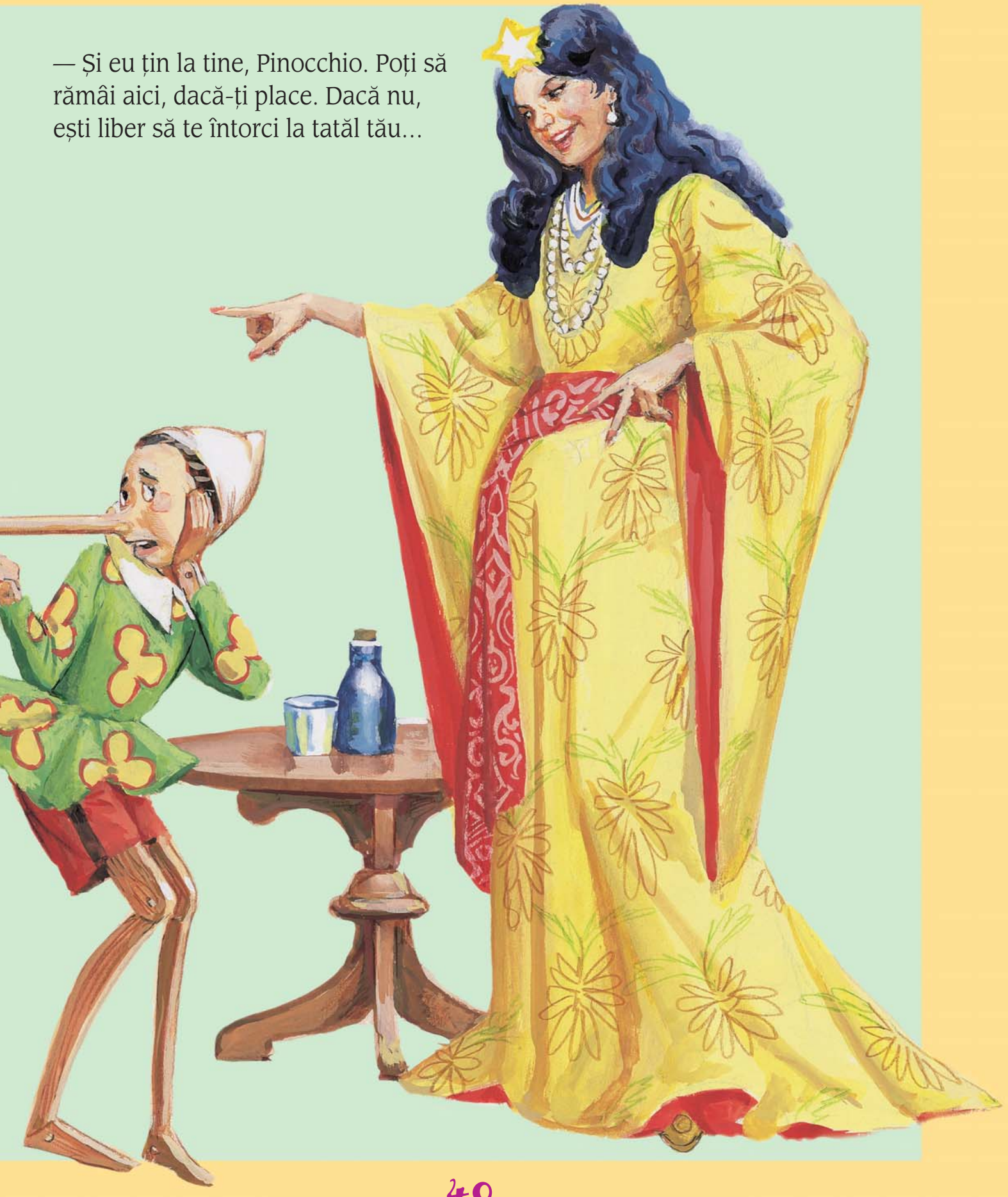

Pinocchio a pornit la drum prin pădure. După o vreme, chiar lângă stejar se întâlni cu Vulpea și Motanul cărora le povesti pățania lui.
— Vai, ce ne e dat să auzim! Nu mai e cale de trai pentru oamenii cinstiți ca noi! se văitară ei, apoi îi aduc aminte de Câmpia Miracolelor.

Pinocchio șovăi câteva clipe, dar se hotărî să îi urmeze totuși.
Când au ajuns în câmp, îi spuseră:
— Uite, ăsta e locul! Seamănă banii și udă-i bine!
Pinocchio a săpat întâi o groapă și a pus banii acolo, apoi a plecat să caute apă. Prietenii i-au urat să aibă o recoltă bună, după care se duseră și ei pe la treburile lor.
Întorcându-se cu apă, marioneta auzi în timp ce uda:
— Fraiere! Fraiere…
Se întoarse și văzu un papagal.
— Cu mine vorbești? întreabă marioneta.
— Da, cu tine. Crezi că banii se pot semăna? În timp ce tu te-ai dus să cauți apă, Vulpea și Motanul ți-au furat banii și au fugit.
Pinocchio se pune iar pe săpat, dar nu mai găsește nimic!
Porni din nou la drum și merse toată ziua; afară stătea să se întunece și îi era o foame de lup, când văzu niște struguri atârnând într-o vie. Sări și… crac!, deodată își simți picioarele prinse într-o capcană pusă de un țăran, ca să prindă jderii ce veneau la furat de găini. Nu trecu mult și sosi stăpânul câmpului:
— Aha, hoțule, deci tu furi găinile!
— Nu eu, nu eu – se împotrivi Pinocchio printre lacrimi.
Țăranul îl înhață:
— Tocmai ce mi-a murit câinele. O să stai tu de pază în locul lui.
Pinocchio intră în cușcă și adormi cu gândul la necazurile sale.
Pe la miezul nopții, se trezi din pricina unui zgomot. Scoase capul afară și văzu trei jderi îndreptându-se spre cotețul găinilor. Când aceștia fură înăuntru, Pinocchio închise ușa cu o piatră și începu să latre. Țăranul sare atunci din pat, coboară, prinde animalele și le vârâ într-un sac. Apoi se întoarce la Pinocchio și îi mulțumește:
— Bravo, băiete! Îți dau drumul.

Pinocchio se așternu din nou la drum. Merse el ce merse până când ajunse pe o plajă. Acolo o mulțime de oameni se agitau și priveau spre mare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pinocchio pe o bătrânică.

— Un biet moșneag s-a urcat într-o barcă, să-și caute fiul pe celălalt țărm, dar s-a pornit furtuna și e gata-gata să-l scufunde!

Pinocchio privi și el, și văzu o barcă pe care valurile furioase o izbeau.

— E chiar tata! Mă duc să-l salvez! își spuse și se aruncă în apă.

Toată noaptea fu purtat de apele învolburate, dar spre dimineață un val furios îl aruncă pe țărmul unei insule. Cerul era din nou senin, soarele strălucea, însă barca tatălui său nu se zărea nicăieri.
Își îndreptă dar pașii spre sătuc. Acolo zări o femeie cu părul albastru, care ducea două urcioare pline cu apă.
— Zâna mea, te-am regăsit în cele din urmă! zise Pinocchio fericit. Te rog, lasă-mă să stau cu tine, am obosit să fiu o marionetă și vreau să mă fac băiat cuminte!
— Va trebui să fii ascultător și să înveți bine – îi spune Zâna cea Bună.
— Îți promit, îți promit. Uite, lasă-mă să te ajut – strigă Pinocchio ridicând un urcior cu apă.
A doua zi începu să se ducă la școală.
Când copii au văzut intrând în clasă o marionetă, au izbucnit în râs.
La ieșire, ei puseră la cale o farsă:
— O balenă a venit la țărm. Hai cu toții s-o vedem!
— Eu nu vin, trebuie să mă grăbesc acasă!
răspunse Pinocchio.
— N-ai decât!
Dar nu trecu mult și Pinocchio se răzgândi:
— Nu-i așa că e aproape plaja? Vin și eu cu voi!
zise și plecă grăbit.
Însă, ajuns pe plajă, nu văzu nimic:
— Și balena? Unde e?
— S-o fi dus să tragă un pui de somn –
i-au răspuns copiii în bătaie de joc.

— N-am venit ca să vă bateți voi joc de mine! zise Pinocchio, lovindu-l pe cel mai lăudăros dintre toți. Și din acel moment începu bătaia. Pinocchio împărțea șuturi în stânga și în dreapta cu picioarele sale de lemn, ținându-i pe dușmani la distanță; aceștia, la rândul lor, începură să arunce în el cu abecedarele. Din nefericire, o carte lovi un băiat. Cu toții o luară la goană, numai Pinocchio rămase să-i dea ajutor nefericitului. Deodată, se auzi zgomot de pași: erau doi soldați. Speriat Pinocchio o luă la fugă, dar soldații asmuțiră asupra lui un dulău, pe nume Haiduc. Marioneta sări în apă, iar câinele îl urmă, însă neștiind să înoate, se zbătea și era gata-gata să se înece. Atunci Pinocchio se întoarse după el și, luându-l de coadă, reuși să-l scoată la țărm. Apoi sări din nou în apă, ca să ajungă pe stânci și să se adăpostească, dar se încurcă într-o plasă alături de o mulțime de pești. Când îl văzu, pescarul, în timp ce trăgea plasa la mal, strigă bucuros:
— Astăzi o să mă ghiftuiesc de-a binelea cu racul ăsta – și-l înșfăcă pe Pinocchio, ca să-l arunce în tigaia cu ulei încins. Haiduc, auzind strigătele deznădăjduite ale marionetei, sosi în ajutorul său; dintr-o săritură îl prinse și, ținându-l în dinți fără să-l rănească, îl aduse înapoi în sat.
— Tu mi-ai salvat mie viața, iar eu ți-am salvat-o pe a ta! zise câinele. Pinocchio i-a mulțumit și s-a întors acasă. A doua zi, ducându-se la școală, se bucură să vadă că băiatul rănit se simte bine. În foarte puțin timp, Pinocchio câștigă respectul și prietenia tuturor. Până și învățătorul îl lăuda văzându-l atent și sârguincios. Într-una din zile, Zâna bucuroasă îi spuse:
— Meriți o răsplată, poți să-ți chemi colegii la o gustare!
Bucurându-se, Pinocchio plecă să facă invitațiile.

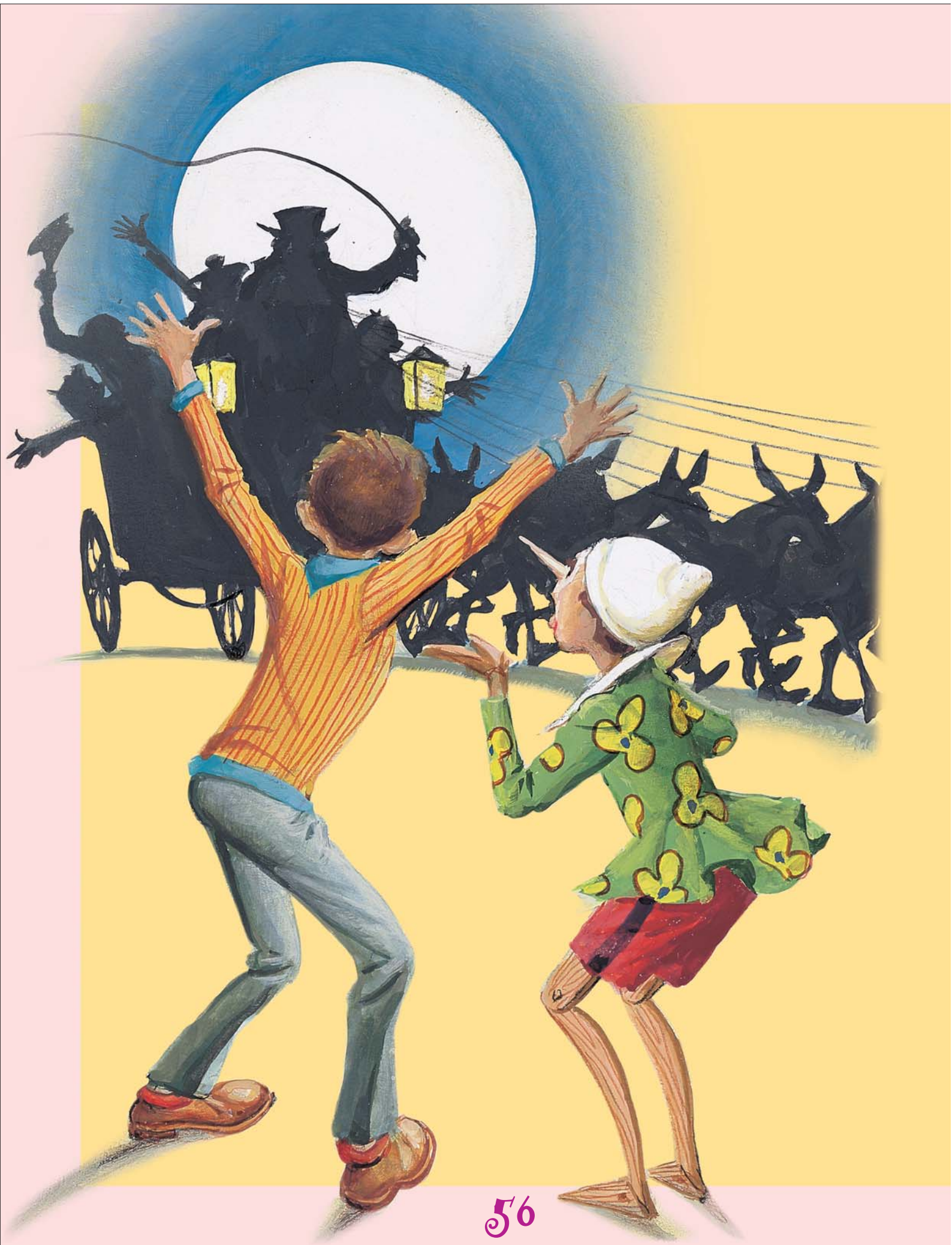

Dintre toți prietenii săi, Pinocchio se avea cel mai bine cu Lucignolo, dar, din nefericire, acesta era cel mai nepăsător și mai năzdrăvan băiat din întreaga clasă.
— Mâine o să dau o petrecere, te aștept! îi spuse Pinocchio, întâlnindu-l pe drum.
— Îmi pare rău, dar sunt pe picior de plecare – răspunse Lucignolo.
— Și unde te duci?
— Departe, departe... în cea mai frumoasă țară din lume, Țara Jucăriilor, unde nu se învață niciodată. De ce nu vii și tu? îl întrebă Lucignolo.
Între timp se făcuse întuneric, și din depărtare văzură apropiindu-se un car plin de copii, tras de doisprezece măgari cu privirile abătute, cu toții de aceeași înălțime, dar cu blana de culori diferite. Ciudat era însă că, în loc să fie potcoviți, măgărușii purtau în picioare cizmulițe. Lucignolo sări în car și se înghesui printre ceilalți. Vizitiul, un om scund și îndesat, se întoarse spre Pinocchio, poftindu-l să urce.
— Și e adevărat că în acea țară nu învață nimeni niciodată? întrebă Pinocchio.
— Niciodată, niciodată, niciodată! răspunse omulețul.
— Ce loc strașnic! exclamă marioneta, și se aruncă în car. Scârțâind, o porniră din nou la drum și, în zori de zi, ajung în Țara Jucăriilor. Acest loc nu semăna cu niciun altul din lume: părea un imens parc de distracții. Orele, zilele, săptămânile trecură cât ai clipi din ochi.

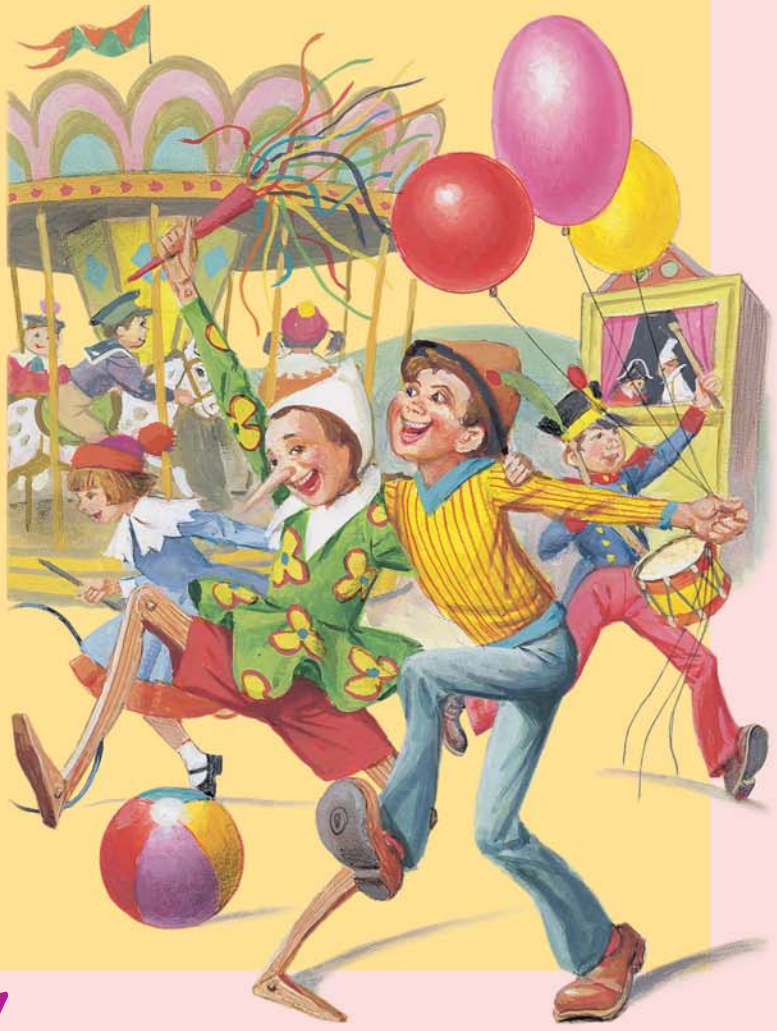

Într-o dimineață, Pinocchio se trezi tare abătut. Avea o mâncărime ciudată și, tot scărpinându-se, observă că i se alungiseră urechile și că erau pline de păr. Se uită în oglindă și văzu că i-au crescut urechi de măgar. Fugi atunci repede la Lucignolo, dar își dădu seama că și el pățise la fel. Cei doi prieteni izbucniră în râs. Dintr-o dată, Lucignolo începu să se clatine:

— Nu mai pot să stau în picioare!

— Nici eu! strigă Pinocchio.

Nici nu terminară bine de zis, că și căzură de-a bușilea: brațele și picioarele li se transformară în copite, fața li se alungi și deveni bot, iar corpul li se acoperi de păr. S-au prefăcut amândoi în măgari!

În clipa aceea, vizitiul trânti ușa.

— Bravo băieți, ce răgete strașnice scoateți! zise și îi duse la piață, ca să-i vândă.

În timp ce pe Lucignolo l-a cumpărat un țăran, pe Pinocchio îl luă stăpânul unui circ unde îl învățară să danseze și să sară prin cercuri. Într-o seară, în timpul spectacolului, măgărușul începu să șchioapete, iar stăpânul, neștiind ce ar putea face cu un măgar șchiop, îl duse în vârful unei stânci și îl aruncă în mare, doar-doar s-o înece.

Însă de-abia atinse apa mării, că se și transformă la loc în marionetă.

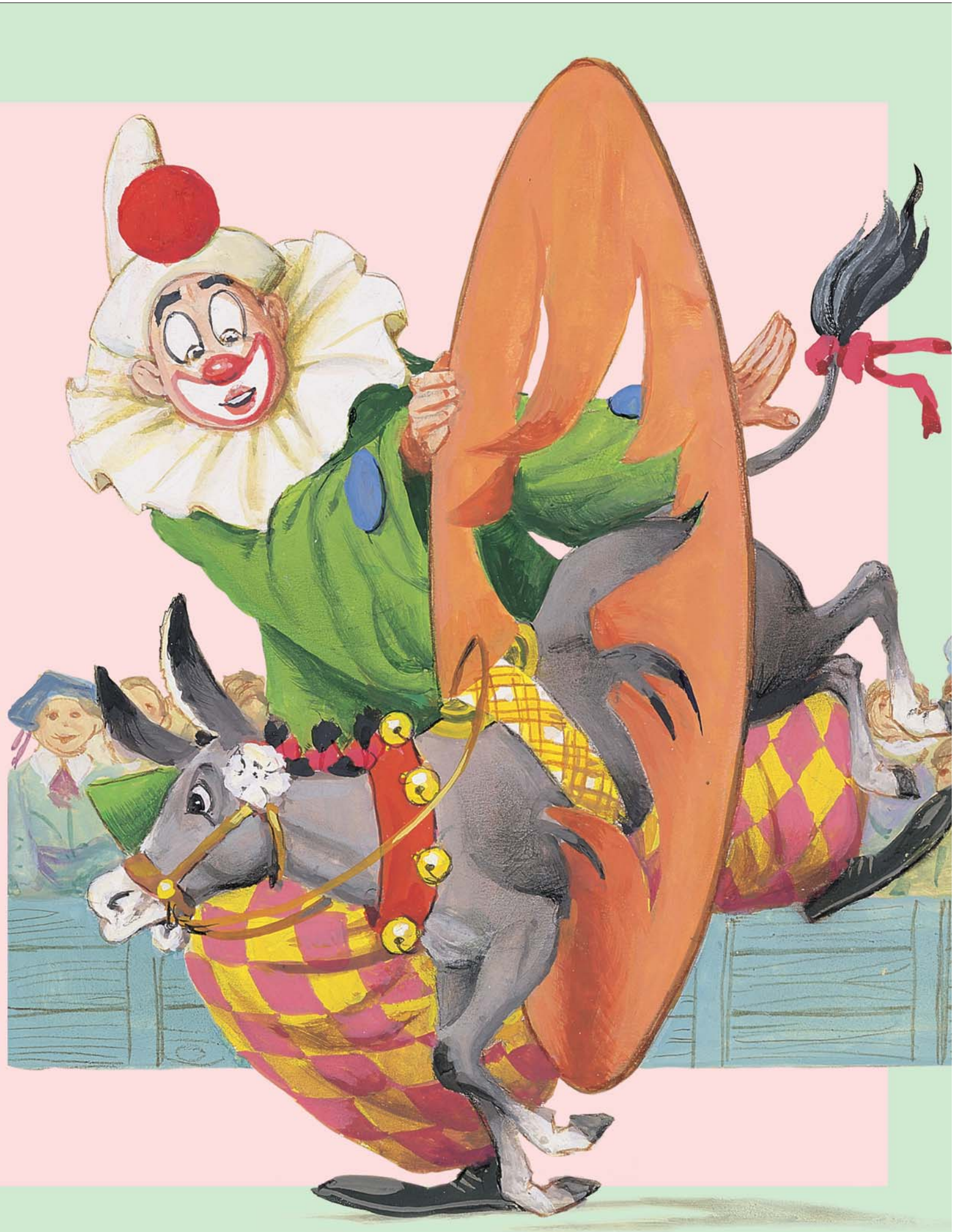

Înotând, el se îndepărtă de țărm, dar sfârși în gura deschisă a unei balene uriașe. Pinocchio se simțise tras de un curent puternic și, împreună cu alți pești, a ajuns în burta acesteia. Când se dezmetici, își dădu seama că în jurul său era întuneric beznă, numai în depărtare se vedea o luminiță licărind. Acolo la o masă, stătea un bătrânel palid cum e ceară cu o lumânare aprinsă – era însuși Geppeto. Pinocchio scoase un strigăt de bucurie:

— Tată, în sfârșit te-am găsit!

— Pinocchio? Ești chiar tu? zise bătrânul.

— Cum ai ajuns aici înăuntru? îl întrebă marioneta.

— Plecasem pe mare să te caut, dar o furtună mi-a răsturnat barca, și așa m-a înghițit balena asta – răspunse Geppeto.

— Tată, trebuie să scăpăm de aici. O să ieșim prin gura balenei în timp ce doarme! îl sfătui Pinocchio.

— Dar eu nu știu să înot! se plânse Geppeto.

— O să te prinzi de mine. Sunt de lemn, iar apa o să mă țină la suprafață – îl liniști el.

Cei doi ajunseră în gura peștelui, merseră în vârful picioarelor pe limba lui, se cățărară pe dinții acestuia și săriră în apă. Marea era liniștită, iar luna strălucea. Spre norocul lor, balena nu se trezi. Frânt de oboseală, Pinocchio abia mai înota, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi părăsit tatăl. Cu o ultimă strădanie ajunseră cu bine la mal. Odată ieșiți din apă, au apucat-o pe o stradă, unde cu cât înaintau mai mult cu atât locurile începeau să li se pară din ce în ce mai cunoscute.

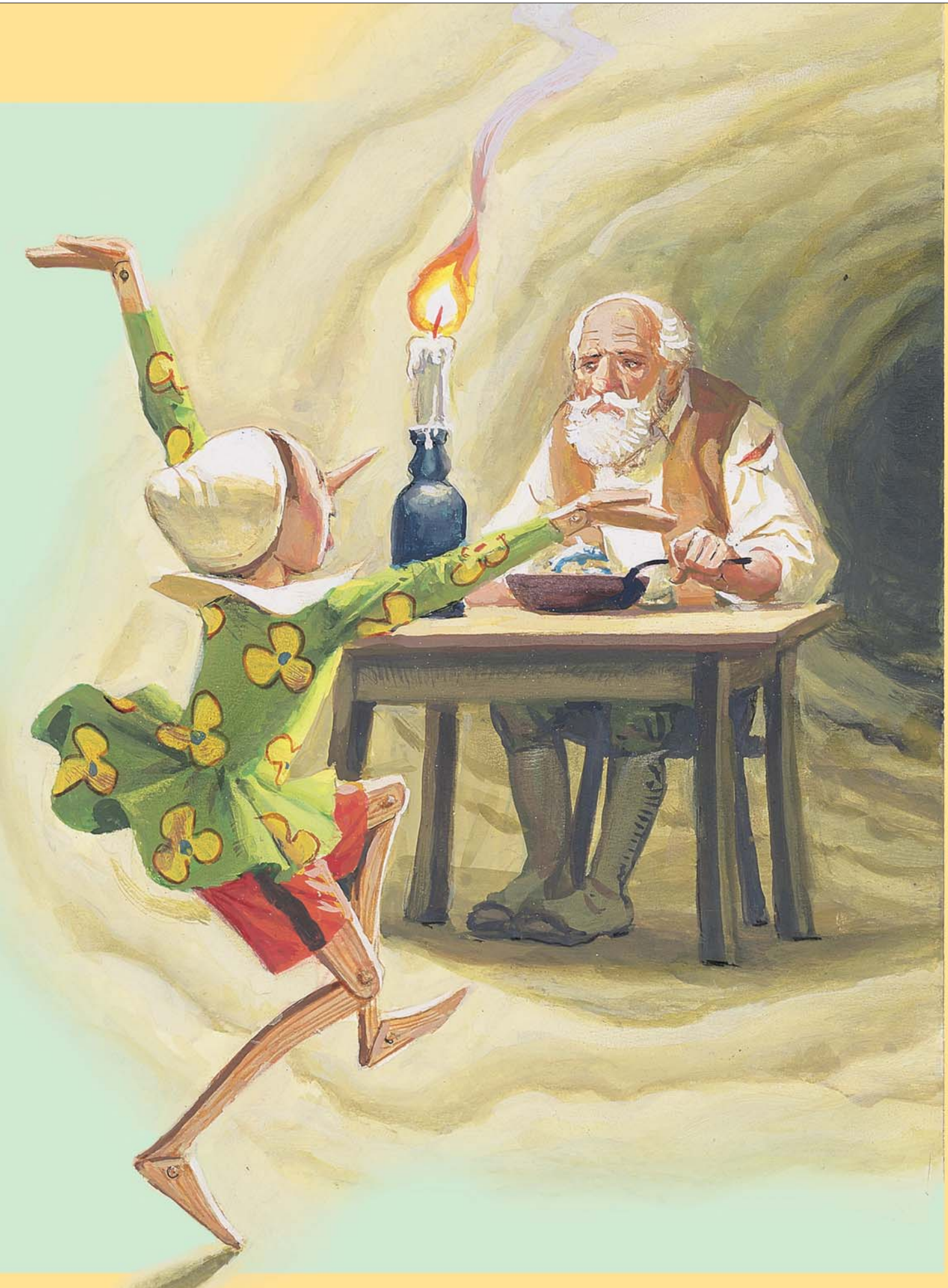

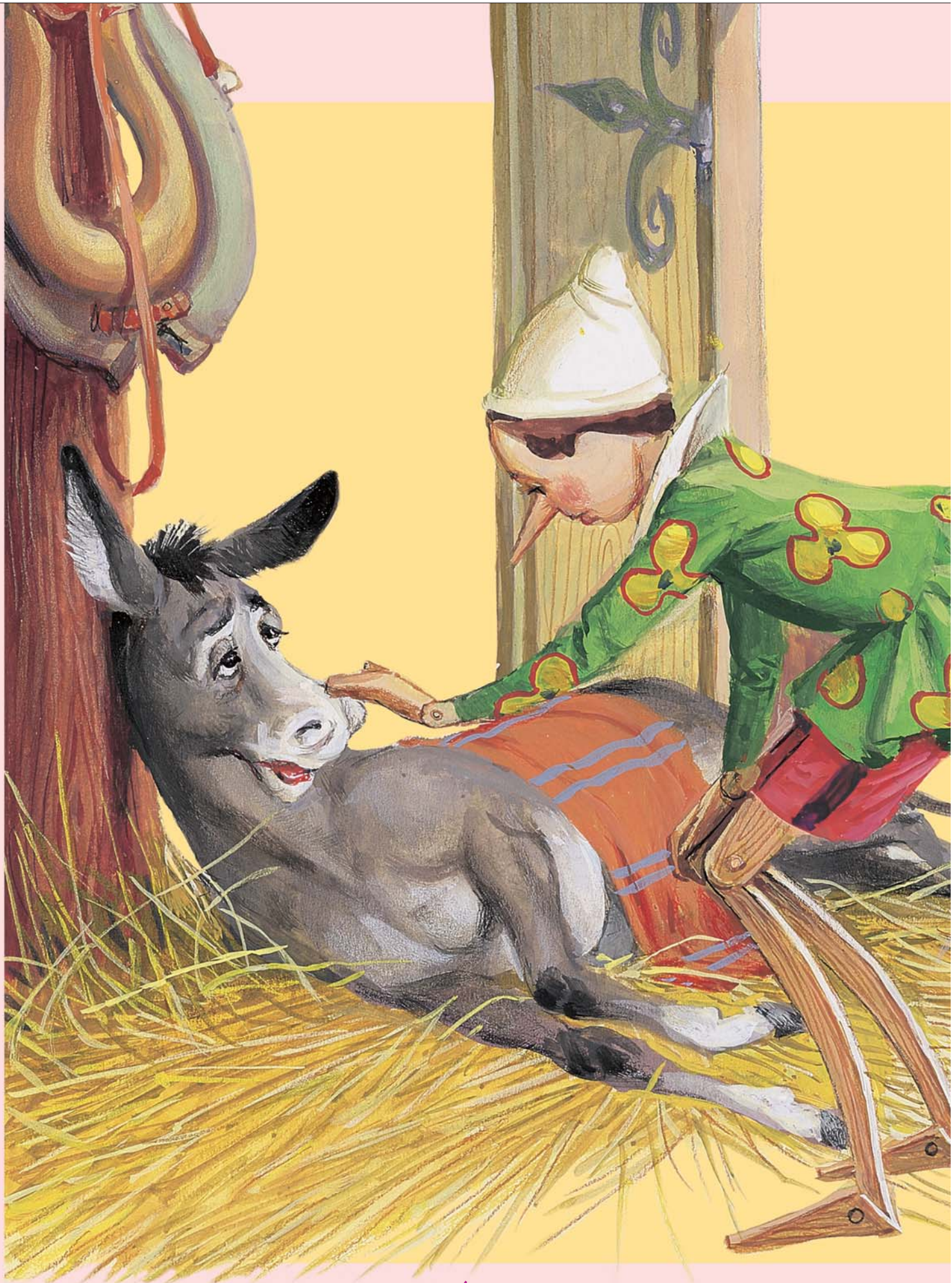

— Iată, uite casa noastră! zise Pinocchio și intrară.
— V-ați întors în sfârșit! îi întâmpină o voce subțirică.
Pinocchio ridică privirea și îl văzu pe Greierele Vorbitor.
— Vai, greierașule, ajută-mă! Tata e grav bolnav.
— Da! Acum mă alinți, dar îți mai amintești când ai aruncat cu ciocanul în mine?!
— Da! Am fost rău și neștiutor!
— De n-ar fi fost Zâna cu părul albastru, acum n-aș mai fi aici.
„ Zâna mea... pe unde-o fi acum?“ gândi Pinocchio în sinea lui, cu lacrimi în ochi, apoi întrebă:
— Știi unde pot găsi niște lapte pentru tata?
— La trei ogrăzi mai încolo e un țăran care are vaci.
Pinocchio alergă la el, rugându-l să-i dea un pahar cu lapte.

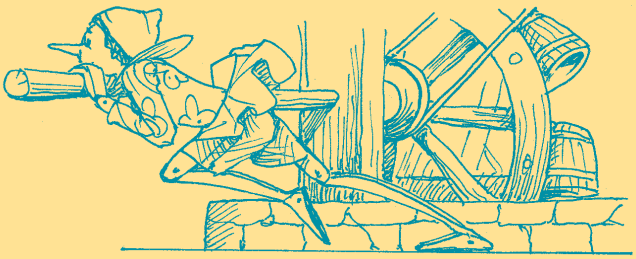

— Face un ban – spuse omul.
— N-am bani, dar pot să muncesc – se oferi Pinocchio.
— Bine. Scoate-mi o sută de găleți de apă din fântână, iar eu o să-ți dau lapte. Până acum trăgea de funie măgarul meu, dar bietul de el nu mai poate, stă acolo gata să-și dea duhul.
Pinocchio se uită în grajd și văzu că măgarul era Lucignolo. Dar, ștergându-și repede lacrimile, se așeză la treabă cu spor. După multă trudă primi paharul cu lapte și se întoarse acasă la Geppeto.

Din ziua aceea a început să muncească, iar seara, învăța să scrie și să citească. Între timp, Geppeto se însănătoși devenind vesel și vioi ca înainte.

Într-o noapte, Pinocchio a visat că zâna îi spunea: „Pinocchio, te-ai făcut un băiat cu adevărat cuminte!“. Atunci se trezi din somn buimăcit și văzu un costum nou-nouț, o șapcă și o pereche de pantofi, gata pregătite. Și… minunea minunilor! Își dădu seama că era un băiețel în carne și oase. Pe un scaun stătea trântită o marionetă caraghioasă.

Se duse într-o fugă la Geppeto și zise:

— Tată, tată, mă mai recunoști?

— Cum să nu! Ești fiul meu. Acum te-ai făcut băiat cuminte și ai învățat să gândești, de aceea ai o înfățișare nouă – spuse Geppeto emoționat, strângându-l în brațe. Chiar și Greierele plângea… dar de data asta, de fericire.

Frumoasa din pădurea adormită

Jacob și Wilhelm Grimm

Ilustrații de
Aldo Ripamonti

A fost odată ca niciodată un împărat și o împărătească care erau triști din pricină că nu puteau avea copii. Într-o zi, pe când se plimbau prin grădina palatului, din apa unei mlaștini le sări înainte o broască și le spuse așa:

— Stăpânii mei, dorința voastră se va îndeplini. În mai puțin de un an de zile, veți avea o fetiță.

Vorbele broaștei se adeveriră, iar împărăteasa aduse pe lume o fetiță frumoasă, pe care o numiră Roza.

Deoarece împăratul avea doar douăsprezece farfurii de aur, la botez invită numai douăsprezece ursitoare din treisprezece câte se aflau în împărăția sa; toate, mai puțin una.
După ce petrecură ei cu mare alai, ursitoarele se apropiară de leagăn, ca să-i facă fiecare, câte un dar copilei.

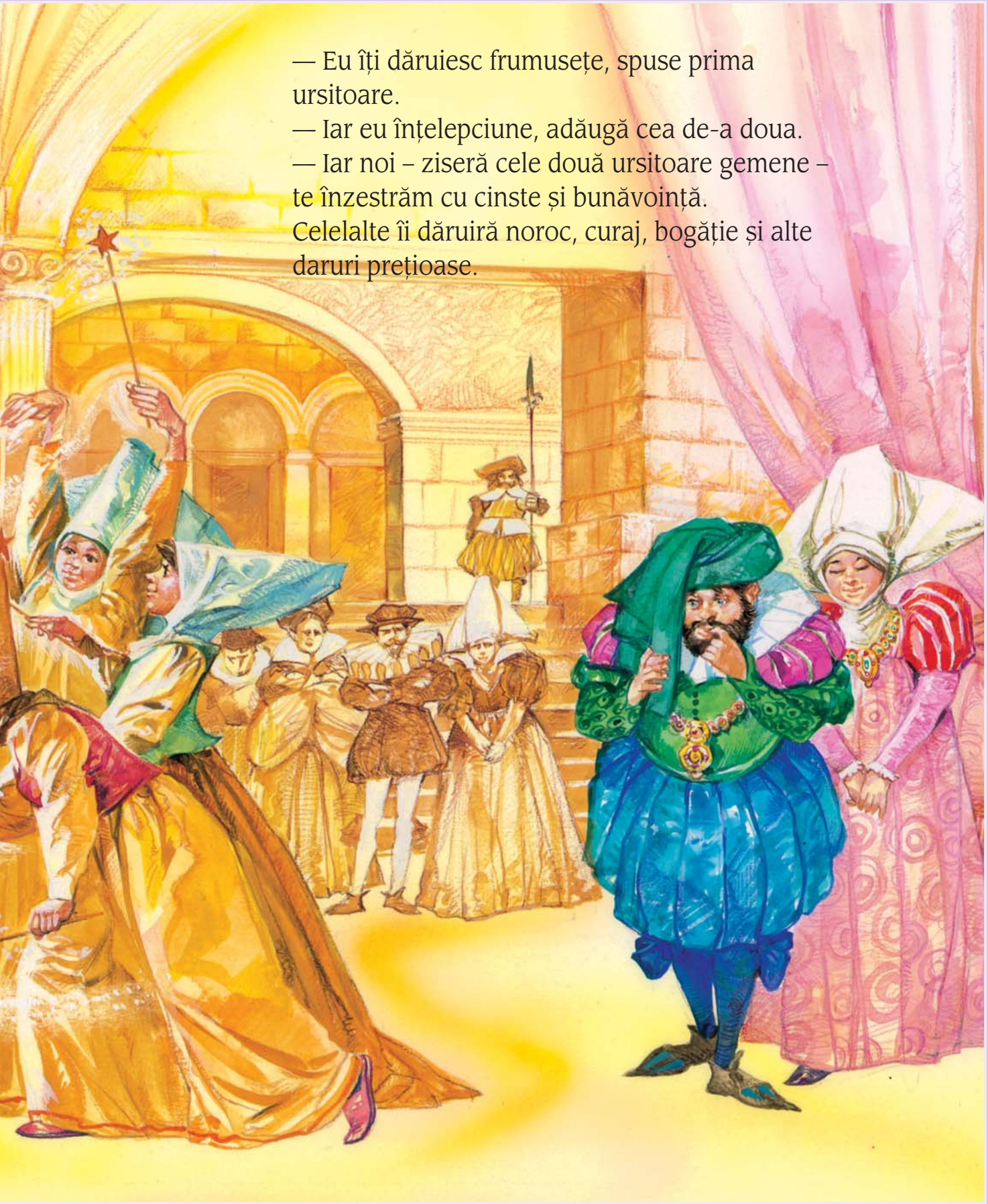

— Eu îți dăruiesc frumusețe, spuse prima ursitoare.
— Iar eu înțelepciune, adăugă cea de-a doua.
— Iar noi – ziseră cele două ursitoare gemene – te înzestrăm cu cinste și bunăvoință.
Celelalte îi dăruiră noroc, curaj, bogăție și alte daruri prețioase.

Când sosi rândul celei de-a douăsprezecea ursitoare să vorbească, ușa se trânti de perete și înăuntru intră valvârtej cea care nu fusese poftită:

— Împărate, tare rău m-ai umilit, că nu m-ai invitat la petrecerea ta! Vreau și eu să-i fac un dar prințesei Roza! Când va avea cincisprezece ani, se va înțepa cu un fus și va muri.

Atât spuse zâna cea rea și se făcu nevăzută, învăluită într-un nor de fum negru, iar invitații rămaseră cu toții încremeniți.

Atunci, cea de-a douăsprezecea ursitoare, care încă nu-i urase nimic prințesei, făcu un pas înainte și rosti:

— Din păcate, eu nu am puterea să ridic blestemul ursitoarei celei rele, însă îl pot schimba. Roza se va înțepa într-un fus, dar nu va muri. Ea va cădea într-un somn adânc ce va dura o sută de ani și va fi trezită de un prinț.

Imediat împăratul porunci ca în regatul său să nu mai toarcă nimeni și toate fusele să fie aruncate. Astfel, el voia să împiedice împlinirea blestemului.

Anii trecură, iar prințesa crescu făcându-se pe zi ce trece mai frumoasă și mai îndrăgită de cei din jur.

În ziua în care trebuia să împlinească cincisprezece ani, Roza se plimba prin sălile palatului, când dădu peste o scară ce ducea în turnul cel mai înalt.

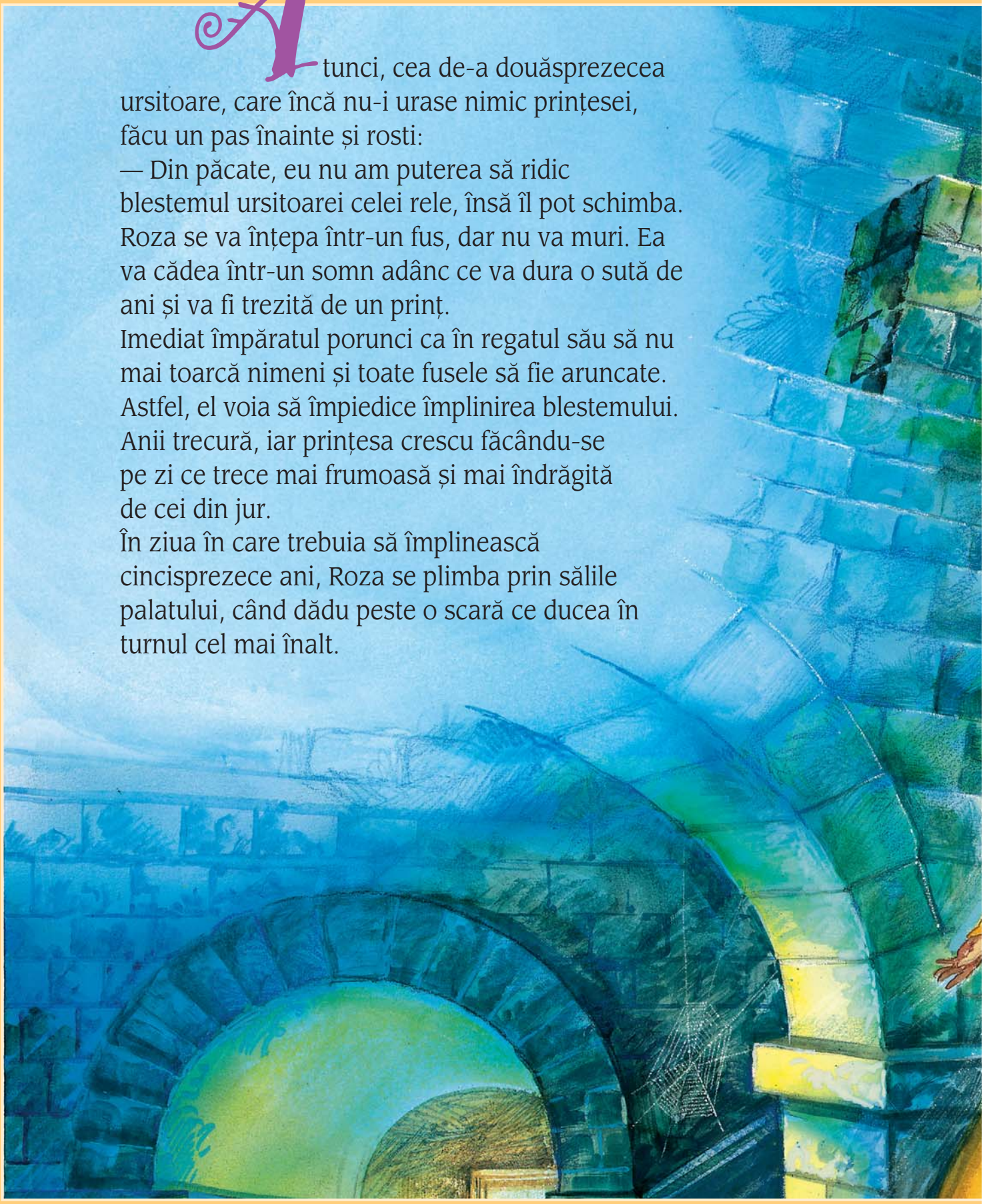

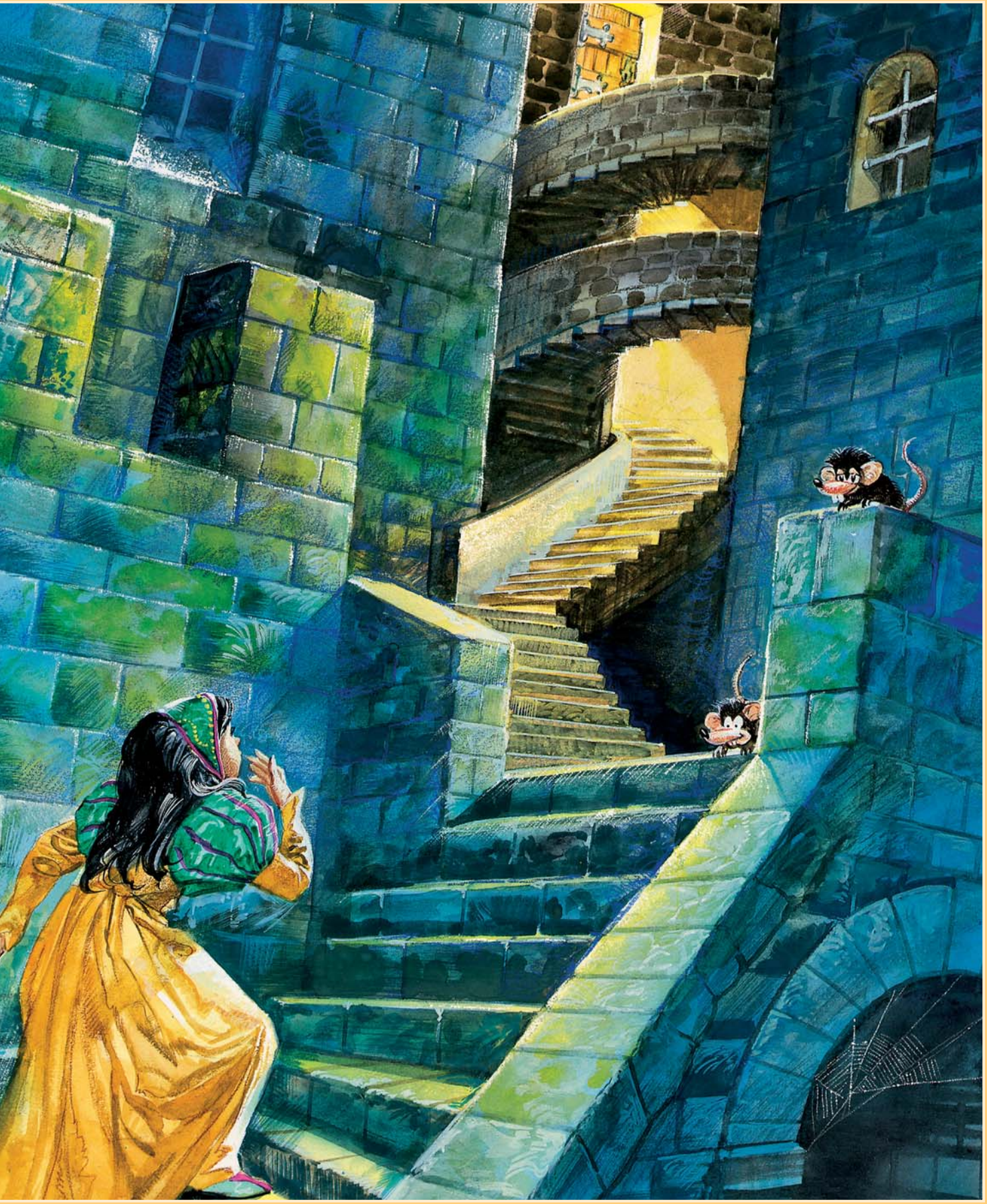

La urcă treptele și văzând o ușă, o deschise. În mijlocul odăii, torcea nestingherită o bătrână.

— Bună ziua, bătrânico! îi zise prințesa și apoi adăugă:

— Ce-i minunăția asta care se învârte de zor?

— E un fus, frumoaso, pentru tors, îi răspunse bătrâna.

— Ce nostim! Și cum se face? Nu mă lași și pe mine să încerc? întrebă Roza.

Dar nici nu puse bine mâna pe fus că se înțepă și căzu la pământ leșinată, iar bătrâna se făcu nevăzută într-un nor de fum negricios.

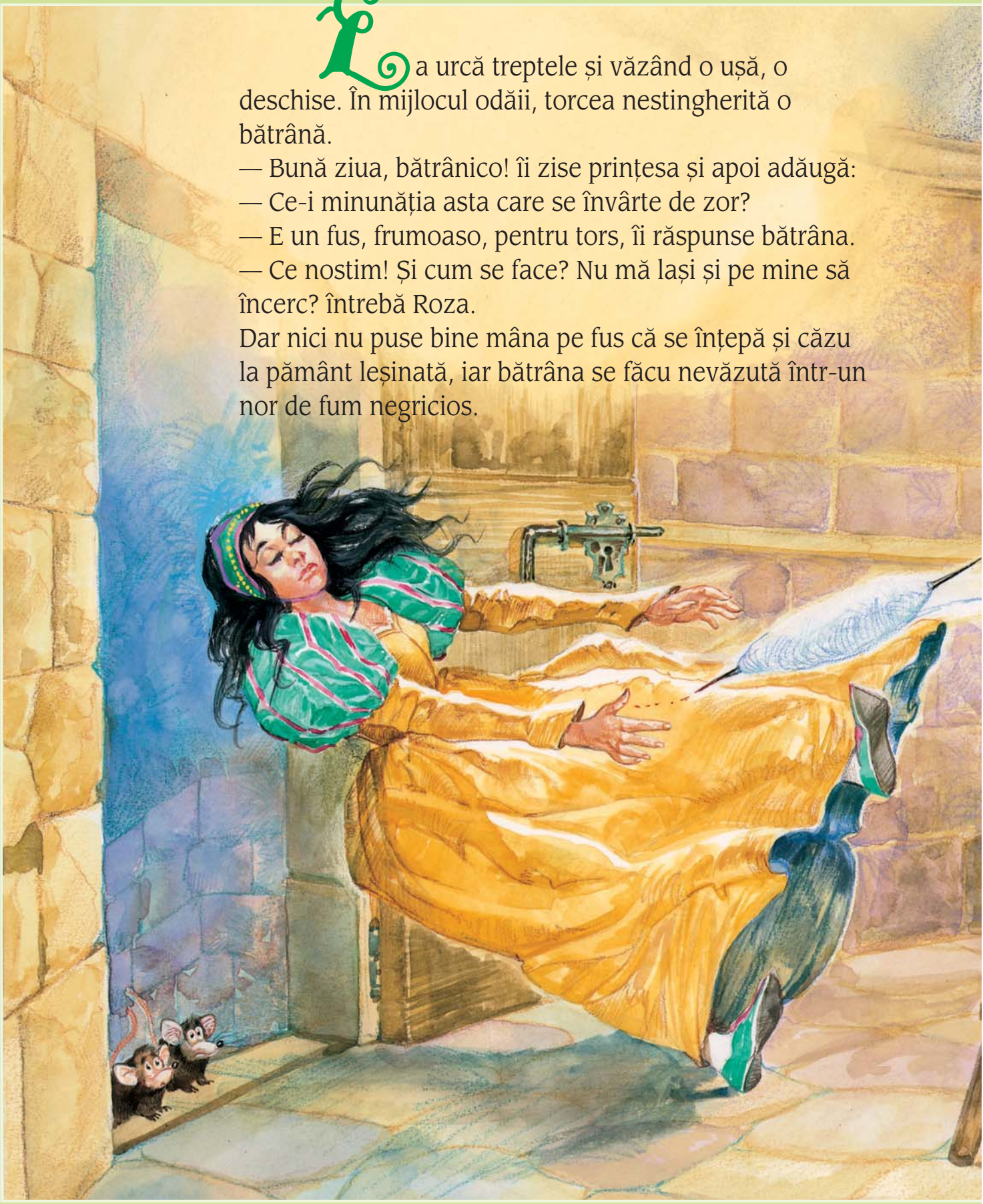

Îngrijorați de lipsa îndelungată a fiicei lor, împăratul și împărăteasa au căutat-o prin tot palatul, până când o găsiră fără suflare, în odăița din turn. S-au străduit în fel și chip s-o înzdrăvenească, dar totul fu zadarnic. Plângând, împăratul și împărăteasa porunciră să fie așezată într-un pat de aur.

În clipa aceea se ivi cea de-a douăsprezecea ursitoare, care zise:

— Roza va dormi o sută de ani, iar ca să nu fie singură când se va trezi, o să dormiți și voi cu ea, până ce un prinț o va deștepta cu un sărut.

Vrsitoarea cea bună ridică bagheta fermecată și, în clipa aceea, cu toții se cufundară într-un somn adânc.

Toată lumea era adormită: împăratul și împărăteasa, slujnicele, dregătorii, paznicii, caii din grajd, câinii din curte, porumbeii de pe acoperiș; chiar și focul din sobă se stinse, friptura încetă să se mai învârtească, iar bucătarul, care se pregătea să-i dea o palmă rândașului, adormi cu mâna ridicată în aer.

Trecuseră aproape o sută de ani. Palatul fusese înconjurat de hățișuri dese și de spini, iar oamenii născociseră pe seama lui povești care mai de care mai felurite.
Într-o zi, un tînăr prinț plecat la vânătoare nimeri în apropierea locului fermecat și rămase uimit la vederea turnurilor crenelate ce se ridicau deasupra pădurii; ca să-și astâmpere curiozitatea, intră în satul vecin și îi întrebă pe țărani:
— Ce sunt turnurile acelea care se zăresc în pădure?

Vnul dintre ei zise:
— E un castel bântuit, vai și-amar de cel ce se apropie!
— Minciuni! Nu există fantome! În schimb, pădurea e plină de sălbăticiuni, iar cine a intrat în ea, viu nu s-a mai întors! spuse un altul.
Însă un tăietor de lemne, foarte bătrân, le reteză vorba:
— Toate astea sunt născociri. Când eram copil, bunicul meu mi-a povestit că în castel se află cea mai frumoasă prințesă din lume, dar un blestem s-a abătut asupra ei. Numai un prinț curajos va reuși s-o elibereze și apoi să o ia de nevastă.
Auzind aceste vorbe, prințul se înflăcără.
— Eu o s-o salvez! zise și se aruncă în șa, îndreptându-se spre castel. Nici nu se apropie bine de pădure că tufișurile, copacii și mărăcinii se și dădură la o parte, lăsându-l să treacă. Însă niciunul din însoțitorii săi nu reuși să-l urmeze, deoarece tufișurile se închideau la loc în urma lui.

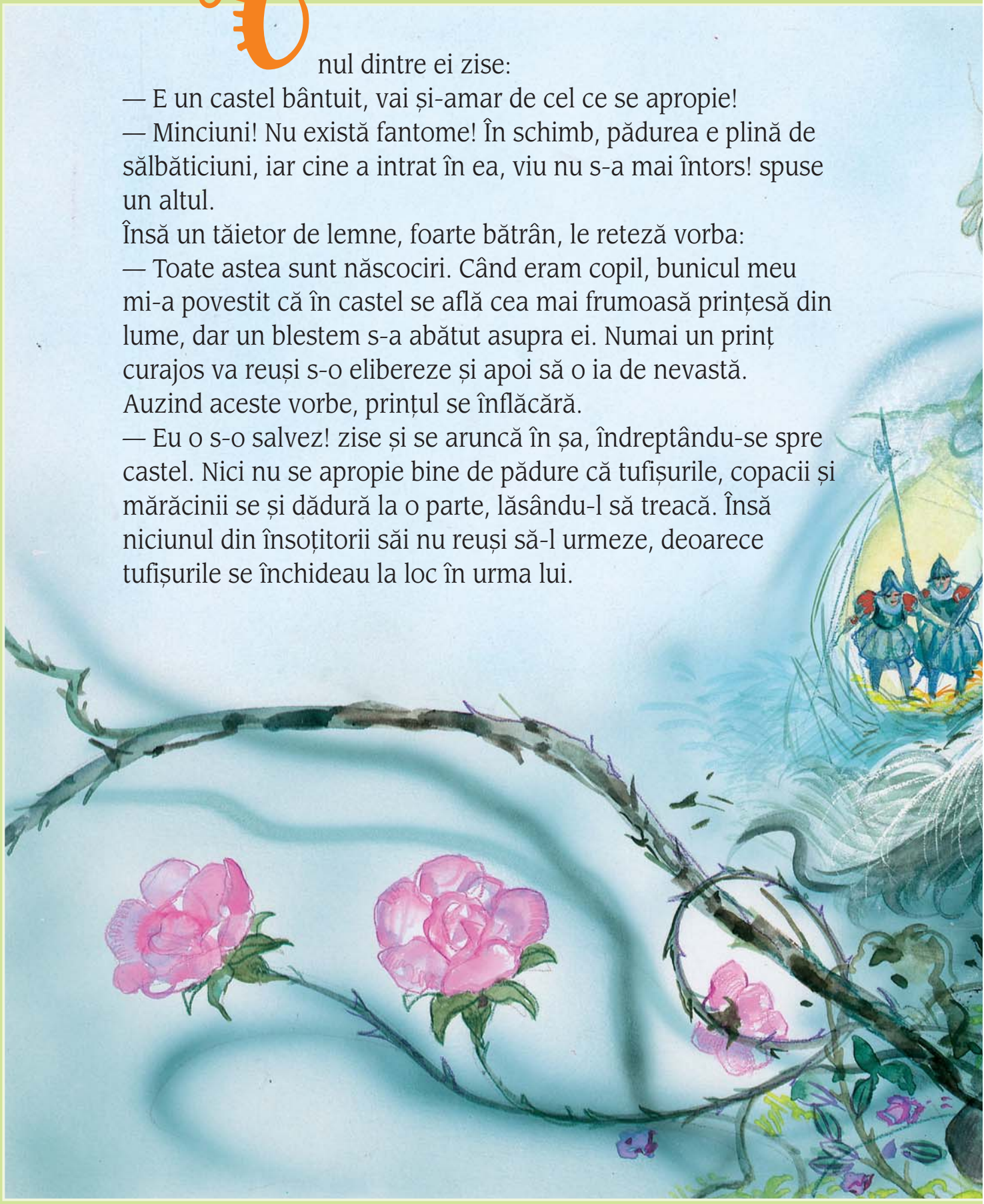

În cele din urmă ajunse la castel. Aici, toată lumea era cufundată în somn. Prințul străbătu zeci de coridoare și săli până ce ajunse în odaia prințesei. Tremurând de emoție, se apropie de pat unde zări cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Ușor, îngenunche lângă ea și o sărută.

În acea clipă, prințesa deschise ochii și împreună cu ea se trezi întreaga curte, fiecare acolo unde împietrise cu o sută de ani în urmă. Împăratul și împărăteasa se așezară pe tron, paznicii pe trepte, focul din bucătărie se aprinse, friptura începu să se coacă, iar bucătarul îi dădu o palmă rândașului.

Surâzând, Roza se uită la prinț și îl întrebă:
— Cine ești, frumosul meu cavaler?
— Sunt un prinț și am venit să te scap de blestem.
Vrei să fii soția mea? o întrebă el.

Roza nu se dezmeticise încă prea bine din somnul său îndelungat, cu toate astea se simțea mai fericită ca oricând.

— Vino! îi spuse ea prințului. O să te duc înaintea părinților mei!

Cei doi tineri s-au îndreptat spre sala tronului. Împăratul și împărăteasa, fericiți peste fire, o îmbrățișară pe fiica lor. Roza rosti:

— Mamă, tată, dați-mi voie să mă căsătoresc cu acela care m-a scăpat de blestem.

Împăratul primi numaidecât.

— O alegere mai bună nici că puteai face, fiica mea! spuse el și dădu poruncă să înceapă pregătirile de nuntă, pentru a se bucura alături de tot norodul său.

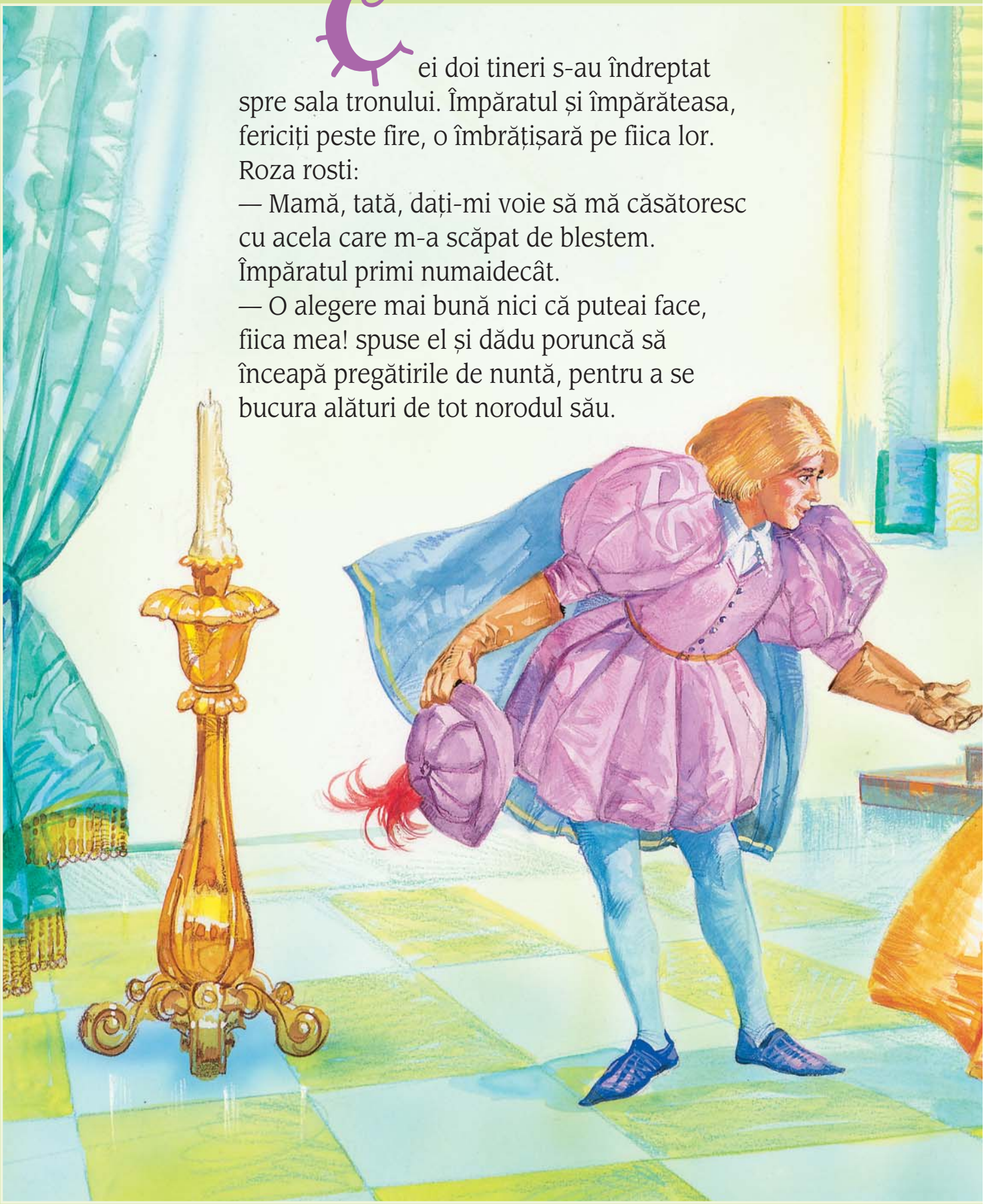

Prințul și Roza s-au căsătorit și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Amnarul fermecat

Hans Christian Andersen

Ilustrații de
Piero Cattaneo

Un soldat, care se întorcea acasă de la război, mergea pe drum fluierând. Deodată îi ieși în cale o bătrână care-l opri și-i zise:

— Ziua bună, voinicule! Ia spune, n-ai vrea să te-mbogățești?

— Ba cum nu! răspunse soldatul.

— Atunci vezi copacul ăla de colo? spuse baba, care era o vrăjitoare din ținut, și-i arătă un copac uriaș la marginea drumului. Pe dinăuntru e gol.

— Dacă te urci în vârf, vei zări o scorbură prin care poți coborî până vei ajunge la rădăcina trunchiului. Leagă-ți sfoara asta de brâu și, când o să mă strigi, eu o să te trag înapoi afară.
— Dar ce să caut eu înăuntrul copacului? o întrebă soldatul.

— N-ai zis că vrei să te îmbogățești? zise baba, apoi adăugă:
— Când vei fi jos, o să te afli într-o încăpere luminată din toate părțile. Acolo vei vedea trei uși pe care le poți deschide. Fiecare dintre ele dă în câte-o cameră. În prima se află un cufăr, iar deasupra lui stă încolăcit un câine cu ochii mari... cât farfuriile; dar nu-ți fie teamă, căci eu îți voi da șorțul meu cadrilat, și, când o să-l așterni pe jos, câinele se va așeza pe el și n-o să-ți facă niciun rău! Atunci vei putea deschide cufărul, care e plin cu bani de aramă, și o să poți lua din ei câți poftești. Dacă vrei bani de argint, va trebui să intri în cea de-a doua cameră. Acolo vei da peste un câine cu ochii mari cât pietrele de moară; dar și el se va întinde pe șorțul meu, iar tu vei putea lua nestingherit bani din cufăr.
Dacă însă dorești bani de aur, du-te în cea de-a treia cameră. Acolo, deasupra cufărului stă un câine cu ochi nemaipomenit de mari, cât turlele unei biserici. Câinele, blând precum un cățeluș, se va așeza la rândul lui deasupra șorțului și te va lăsa să iei tot aurul pe care îl vei putea duce, ba chiar mai mult!
— Nu-i rău sfatul tău! zise soldatul, apoi o întrebă:
— Și ție, în schimb, ce trebuie să-ți dau?
— Vaiii, o nimica toată! E de-ajuns să-mi aduci amnarul pe care l-a uitat bunica mea înăuntru, când a coborât ultima dată.
— S-a făcut – spuse soldatul. Dă-mi funia și șorțul!

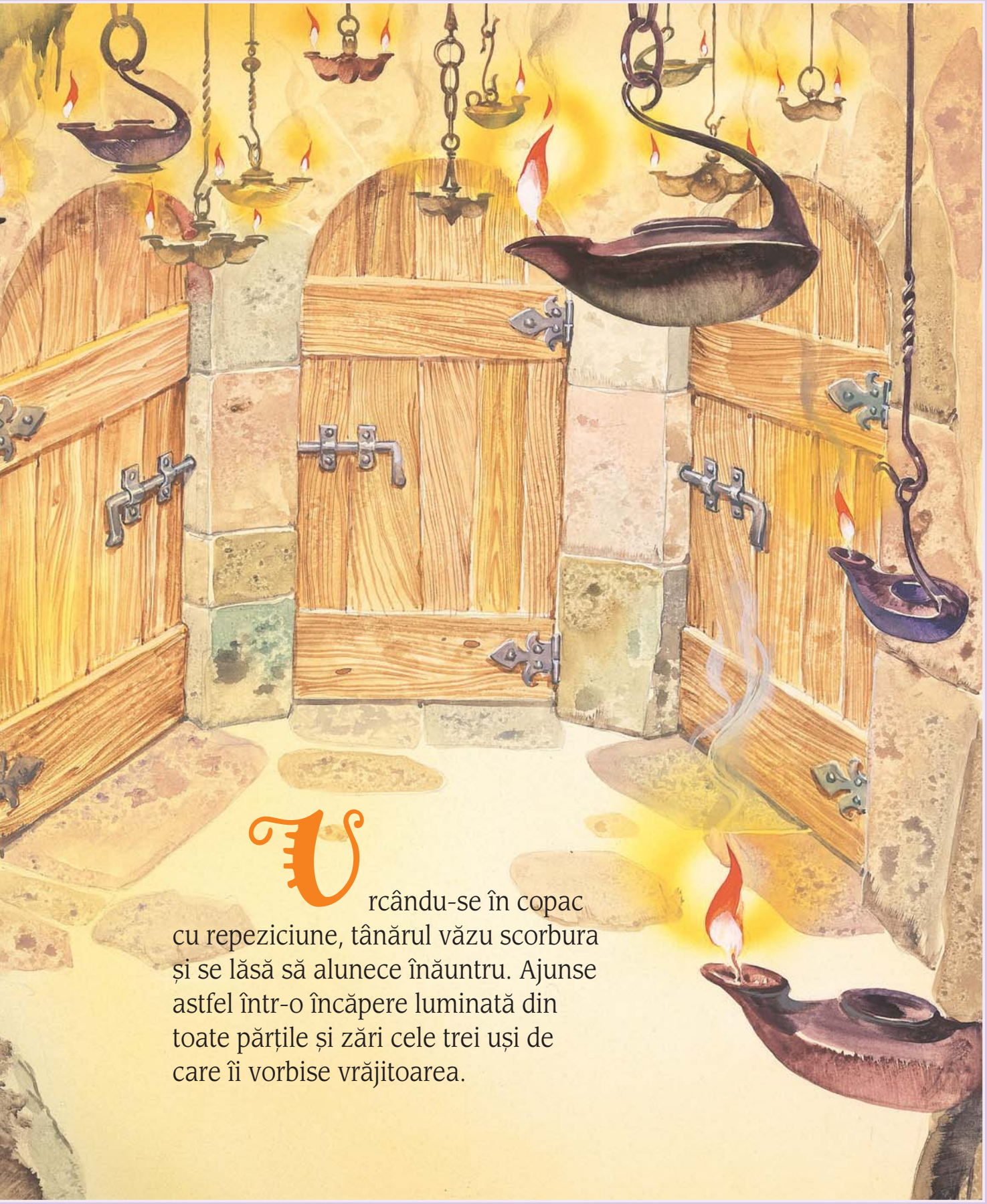

Vrcându-se în copac cu repeziciune, tânărul văzu scorbura și se lăsă să alunece înăuntru. Ajunse astfel într-o încăpere luminată din toate părțile și zări cele trei uși de care îi vorbise vrăjitoarea.

Deschise prima ușă și intră. În mijlocul acesteia, pe un cufăr, stătea un câine care îl privea cu ochii mari cât farfuriile. Dar soldatul nu se pierdu cu firea. Așternu pe jos șorțul, iar câinele se așeză pe el; apoi deschise cufărul, își umplu buzunarele cu bani de aramă, îl închise, iar câinele se urcă la loc.

Soldatul intră în cea de-a doua cameră. Aici se afla un câine cu ochii mari cât pietrele de moară.

— Ce te uiți așa la mine? îi strigă el.

Dar câinele merse liniștit pe șorțul vrăjitoarei. Tânărul, văzând câți bani de argint erau în cufăr, aruncă banii de aramă și își umplu buzunarele cu cei de argint.

Într-un târziu ajunse și în cea de-a treia cameră, unde se afla un câine ce-și rotea de jur împrejur ochii mari cât turlele bisericii.

Soldatul nu mai văzuse niciodată o fiară asemănătoare și i se făcu frică, însă nici nu așternu bine șorțul jos, că animalul, ascultător, se și întinse pe el. Soldatul deschise cufărul și... Doamne-Dumnezeule, ce de aur! Era atât de mult, că și-ar fi putut cumpăra toate bunătățile și toate jucăriile pe care le dorea, ba chiar tot orașul său, Copenhaga. Aruncă banii de argint din buzunare și le umplu de această dată cu atât aur, că de-abia mai putea să meargă. Acum a devenit cu adevărat bogat! Lăsă câinele să se urce la loc pe cufăr, apoi ieși din cameră, închizând ușa, și strigă:

— Acum poți să mă tragi sus, bătrâno!

— Dar amnarul îl ai? întrebă ea.

— Tiii, era cât pe ce să-l uit! răspunse el și se duse să-l ia.

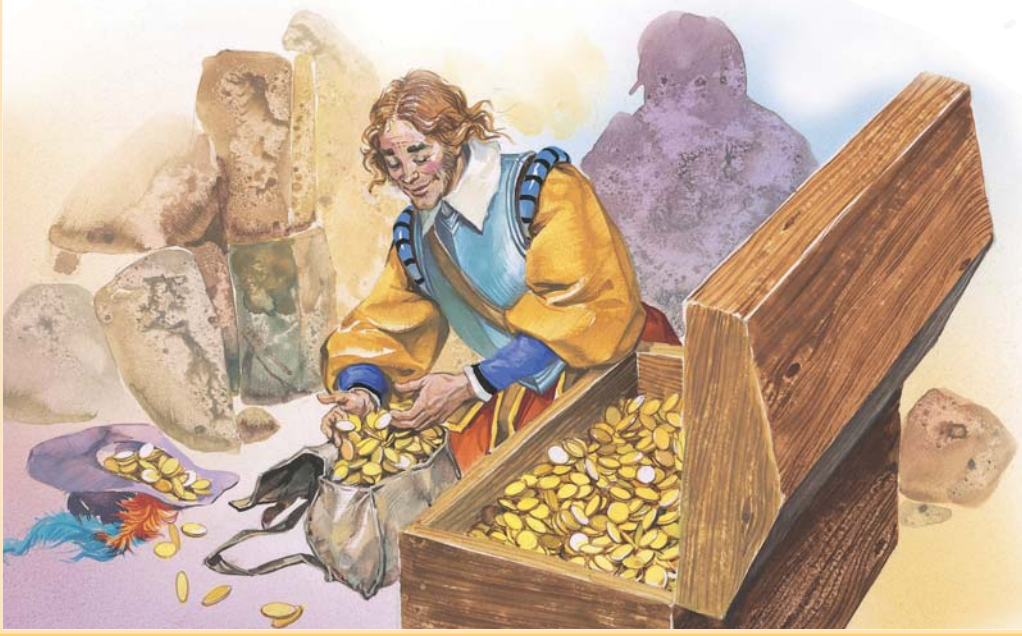

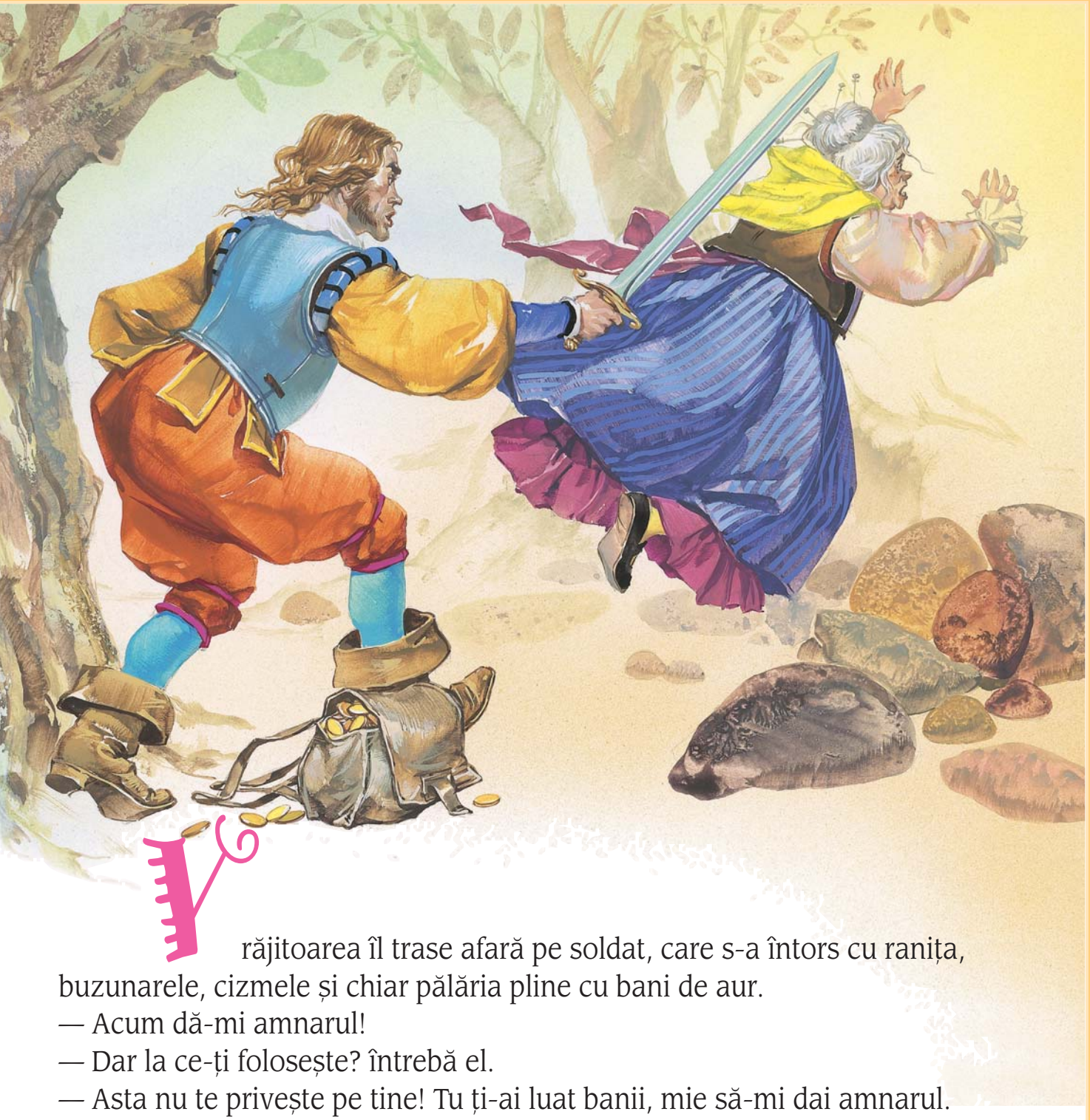

Vrăjitoarea îl trase afară pe soldat, care s-a întors cu raniță, buzunarele, cizmele și chiar pălăria pline cu bani de aur.

— Acum dă-mi amnarul!

— Dar la ce-ți folosește? întrebă el.

— Asta nu te privește pe tine! Tu ți-ai luat banii, mie să-mi dai amnarul.

— Dacă nu-mi spui la ce-ți trebuie, îți retez capul! zise soldatul și dădu să scoată sabia din teacă.

Atunci, vrăjitoarea o luă la goană speriată, lăsându-l cu tot cu amnar.

Tânărul puse toți banii în șorțul acesteia, îl luă la spinare în chip de desagă și, cu amnarul în buzunar, o porni spre oraș.

Aici se opri la hanul cel mai scump, ceru cea mai frumoasă odaie și puse să i se pregătească o masă aleasă, fără a se îngriji de nimic, căci de-acum era bogat. Dar, pentru că nu avusese timp să-și cumpere încălțări noi, servitorul care-i lustruia cizmele se miră cum un domn atât de bogat purta unele atât de vechi și de prăpădite.

Așa că, a doua zi, nu mai zăbovi și își cumpără straie noi, pe măsura pungii sale. Ce mai, se transformase într-un adevărat boier!

Oamenii se strânseră în jurul lui și îi povestiră toate minunățiile care se petreceau în oraș, pomenindu-i și de fiica împăratului, preafrumoasa Prințesă.

— Și unde să mă duc s-o văd și eu? întrebă soldatul.

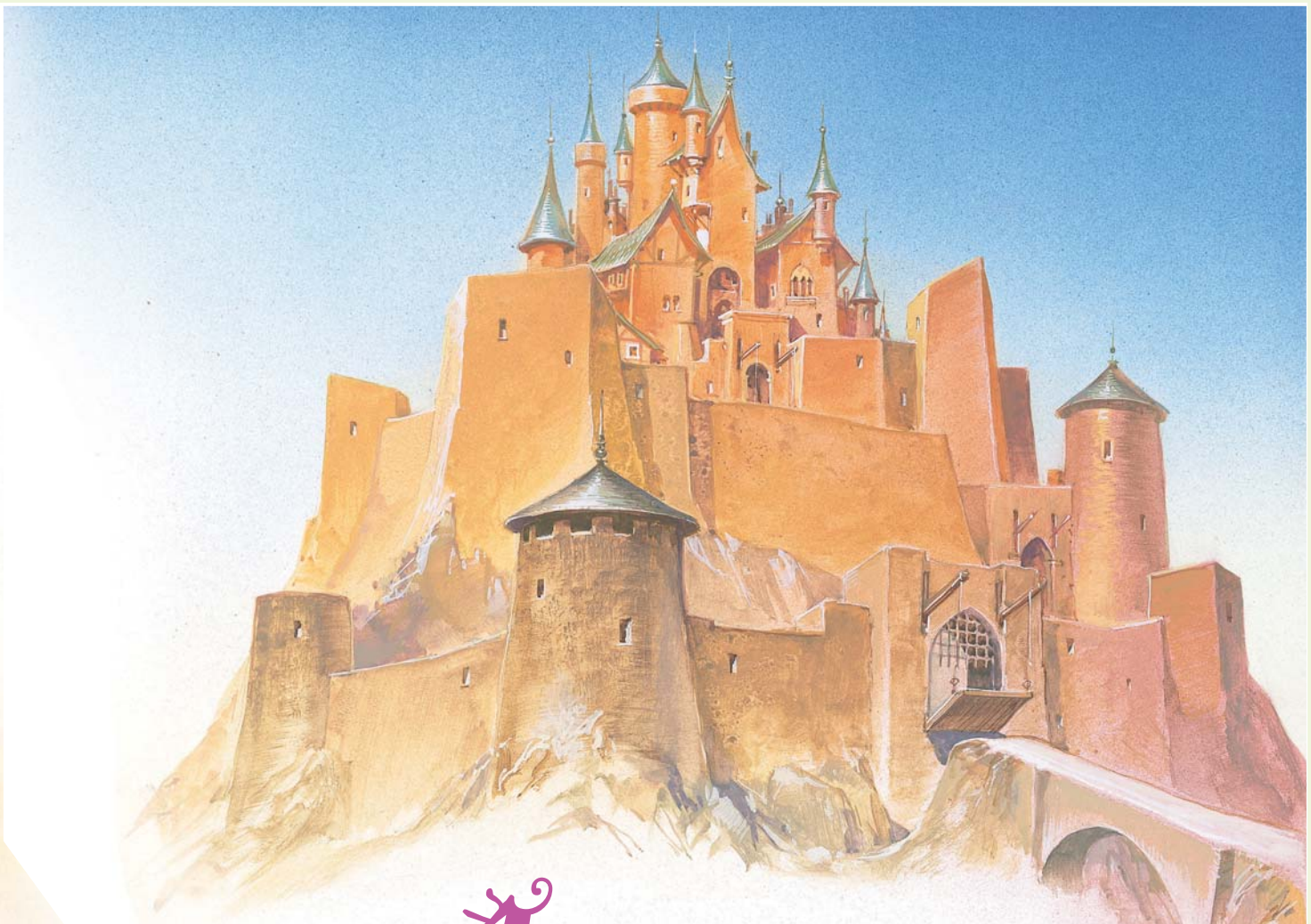

Aceștia îi răspunseră:
— Locuiește într-un castel de aramă înconjurat de nenumărate ziduri și de o sută de turnuri. Nimeni în afară de tatăl ei nu poate intra la ea, deoarece i s-a prezis că va lua de bărbat un simplu soldat, iar asta nu e pe placul împăratului!
Soldatului i-ar fi plăcut să o vadă, dar nu era chip să reușească. În fiecare seară se ducea la teatru, iar ziua se plimba cu trăsura și dădea de pomană săracilor, amintindu-și cu amărăciune de vremurile când era ca ei.
Acum însă, fiind bogat, avea o grămadă de prieteni care îl socoteau frumos și nobil, iar asta îl bucura nespus.

Fiindcă în fiecare zi cheltuia, dar de câștigat nu câștiga nimic, cu timpul îi rămaseră doar doi bani. Într-o dimineață trebui să plece din odaia cea frumoasă și să se mute într-o cămăruță sărăcăcioasă din pod. Apoi fu nevoit din nou să-și lustruiască singur cizmele și să le cârpească cu un ac gros.

De-acum, prietenii îl părăsiră și ei. Într-o seară, soldatul se trezi pe întuneric, căci nu mai avea bani nici măcar de-o lumânare; atunci își aminti că în cui, lângă amnarul găsit în încăperea cu pricina, era o bucată de iască, destul cât să facă un pic de lumină.

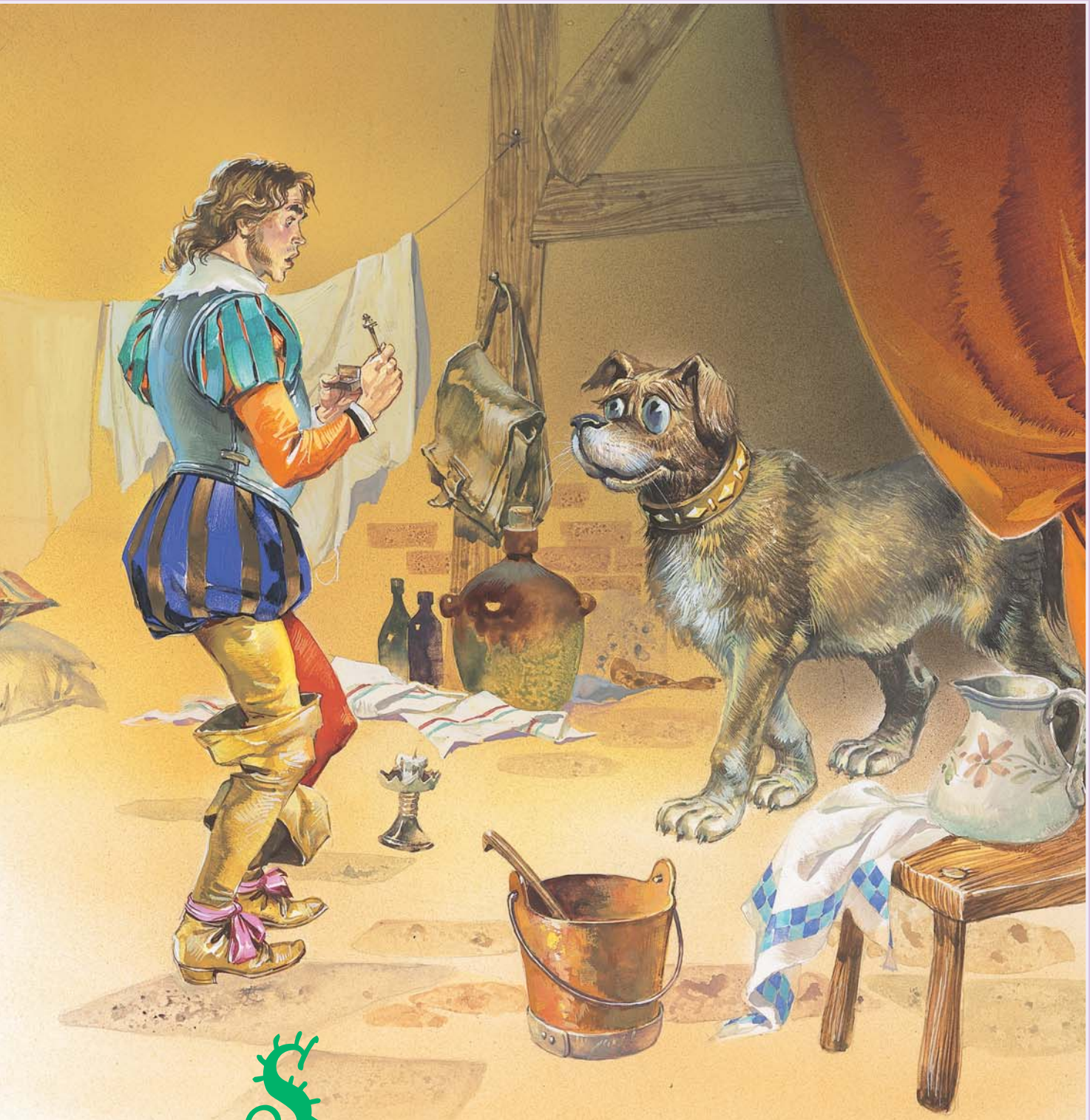

Scoase amnarul, îl lovi de cremene, iar, în clipa în care sări scântei, ușa se dădu de perete și intră în cameră câinele cu ochii cât farfuriile: chiar cel pe care îl văzuse în prima sală dinăuntrul copacului.

— Ce-ți poftește inima, stăpâne? întrebă animalul.
— Ia te uită! strigă mirat soldatul. Ce minunăție! Te pomenești că amnarul poate să-mi îndeplinească dorințele! și îi porunci îndată câinelui:
— Adu-mi niște bani!
Câinele o zbughi pe ușă și într-o clipă fu înapoi, ținând în dinți un sac plin cu bani.
Soldatul își dădu seama pe loc că amnarul era fermecat: dacă scăpăra o dată, apărea câinele așezat pe cufărul de aramă, dacă scăpăra de două ori, venea cel din încăperea de argint, iar dacă scăpăra amnarul de trei ori, sosea cel din odaia de aur. Astfel, tânărul se întoarse în camera frumoasă în care a stat înainte, și așa toți prietenii lui își amintiră de el și începură să-l privească din nou cu ochi buni.
Într-o zi se gândi:
— Ce păcat că Prințesa e închisă în castelul de aramă! Toată lumea vorbește de frumusețea ei! Să nu-mi fie dat s-o văd și eu măcar o dată? Aș putea să mă folosesc de amnar!
Zis și făcut: scăpără amnarul și, cât ai clipi din ochi, apăru câinele cu ochii cât farfuriile.
— Aș vrea să o văd și eu pe Prințesă, fie și numai pentru o clipă! zise soldatul.
Câinele ieși valvârtej pe ușă și, într-o clipită, se întoarse în spinare cu Prințesa care dormea. Văzând cât este de frumoasă, soldatul nu se putu abține să n-o sărute. După care, câinele o duse înapoi la castel.

În dimineața următoare, în timp ce împăratul și împărăteasa mâncau, fata le povesti că noaptea trecută avusese un vis ciudat: se făcea că a venit la ea un câine și a purtat-o în spinare până în camera unui soldat care i-a furat un sărut.

— Asta-i bună! strigă împărăteasa.

În noaptea următoare, puseră o slujnică bătrână să stea de pază lângă patul fetei, ca să vadă de-i vis ori aievea.

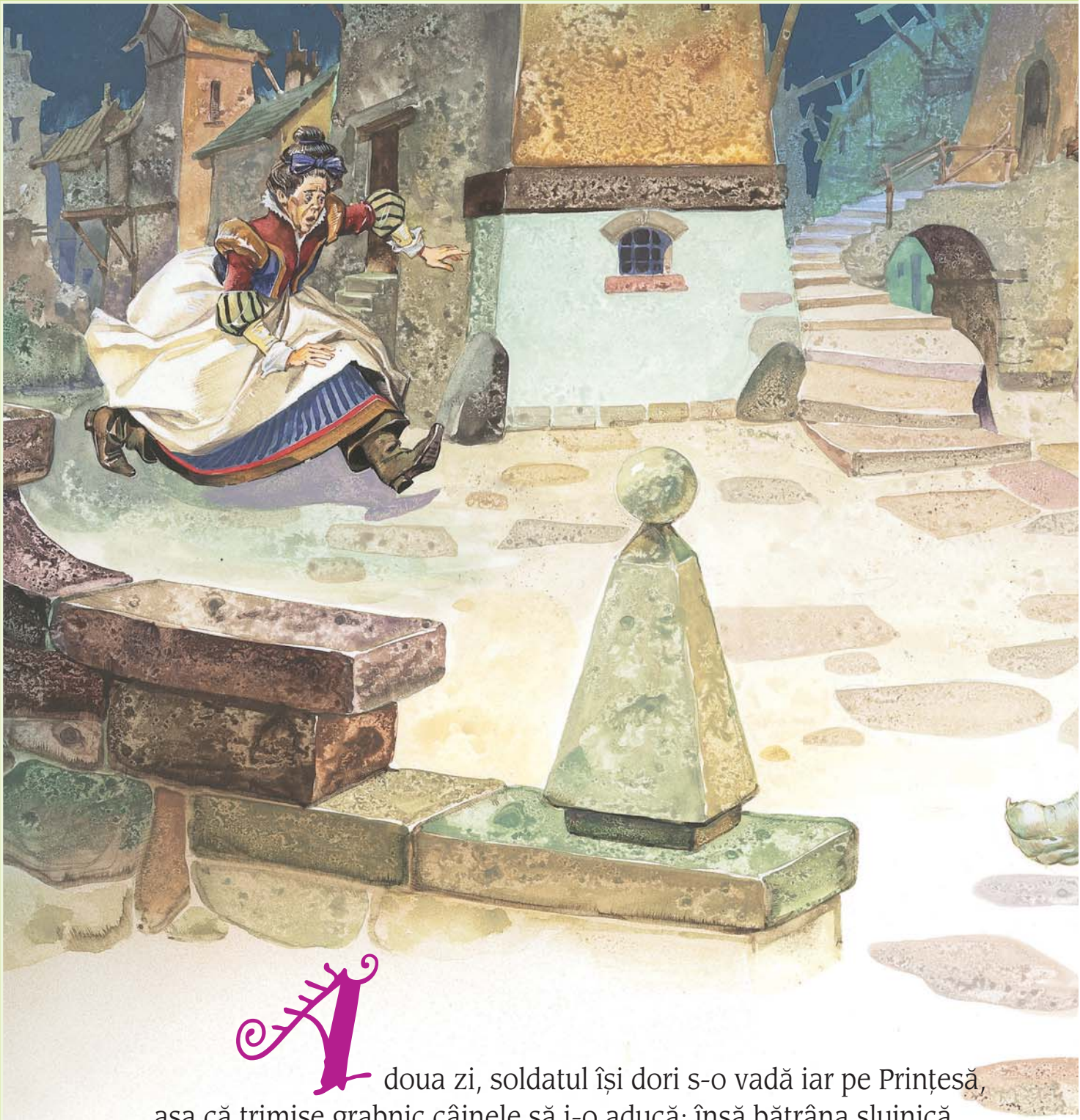

A doua zi, soldatul își dori s-o vadă iar pe Prințesă, așa că trimise grabnic câinele să i-o aducă; însă bătrâna slujnică reuși să-și pună repede cizmele în picioare și să urmărească dulăul până la pragul casei în care intrase.
Cu o bucată de cretă, slujnica însemnă o cruce pe ușă, apoi se întoarse la curte și dormi liniștită.

Câinele, ieșind s-o ducă pe Prințesă înapoi la castel și văzând crucea pe ușă, luă o bucată de cretă și însemnă la fel ușile tuturor caselor din oraș. Ideea lui se arătă foarte înțeleaptă, slujnica nemaiștiind să găsească locuința soldatului.

A doua zi, în zori, împăratul, împărăteasa și bătrâna servitoare, însoțiți de toți dregătorii, porniră la drum să vadă cine o răpise pe Prințesă peste noapte.

— Aici! strigă împăratul văzând o ușă însemnată cu cretă.

— Ba aici! zise împărăteasa, arătându-i o altă ușă.

— Uite și acolo o cruce! Și alta dincolo! strigară cu toții pe măsură ce vedeau ușile însemnate.

Astfel, căutarea se dovedi fără rost.

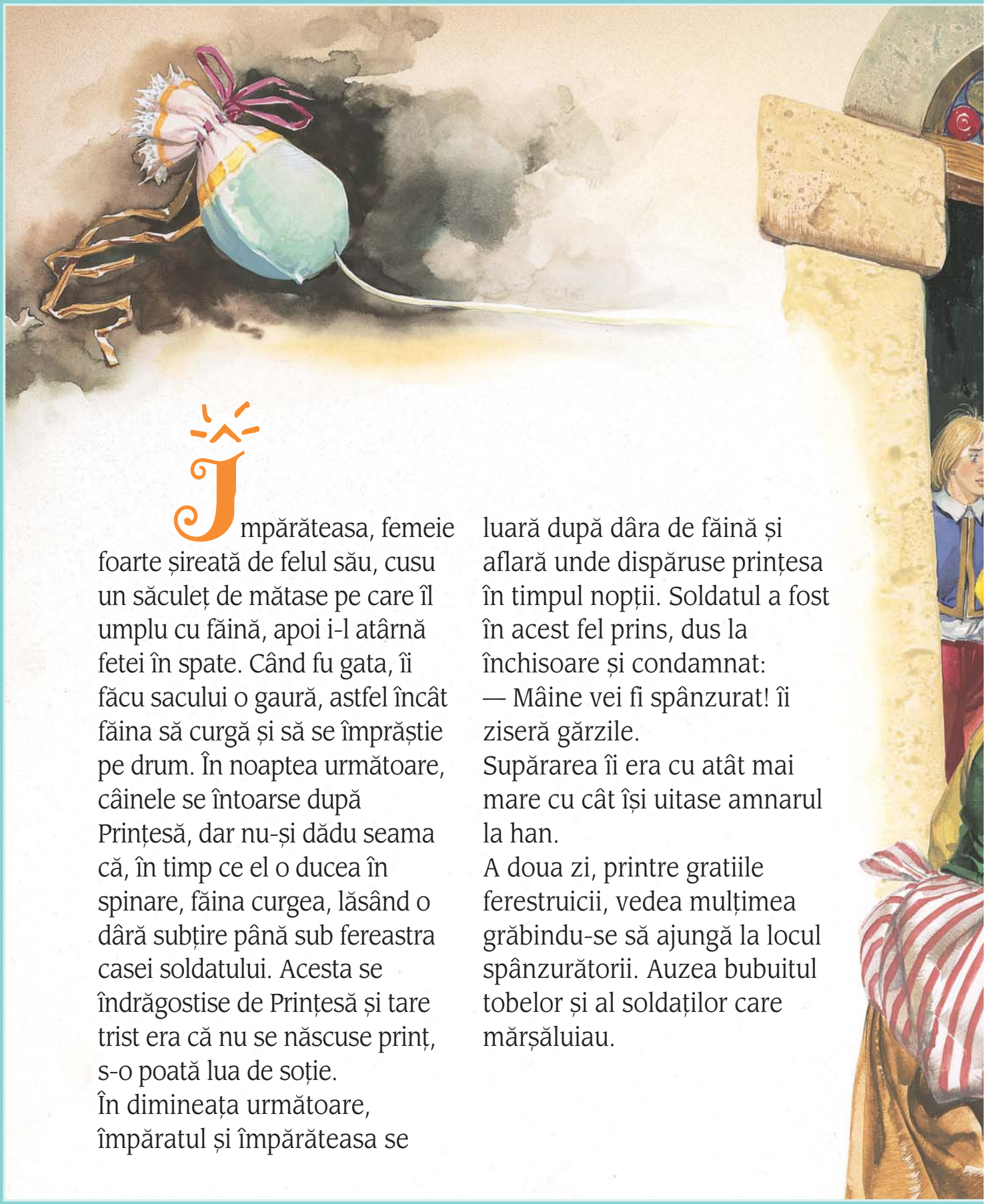

Împărăteasa, femeie foarte șireată de felul său, cusu un săculeț de mătase pe care îl umplu cu făină, apoi i-l atârnă fetei în spate. Când fu gata, îi făcu sacului o gaură, astfel încât făina să curgă și să se împrăștie pe drum. În noaptea următoare, câinele se întoarse după Prințesă, dar nu-și dădu seama că, în timp ce el o ducea în spinare, făina curgea, lăsând o dâră subțire până sub fereastra casei soldatului. Acesta se îndrăgostise de Prințesă și tare trist era că nu se născuse prinț, s-o poată lua de soție.
În dimineața următoare, împăratul și împărăteasa se luară după dâra de făină și aflară unde dispăruse prințesa în timpul nopții. Soldatul a fost în acest fel prins, dus la închisoare și condamnat:
— Mâine vei fi spânzurat! îi ziseră gărzile.
Supărarea îi era cu atât mai mare cu cât își uitase amnarul la han.
A doua zi, printre gratiile ferestruicii, vedea mulțimea grăbindu-se să ajungă la locul spânzurătorii. Auzea bubuitul tobelor și al soldaților care mărșăluiau.

LOCANDA

În mulțime se afla și ucenicul unui cizmar. Purta un șorț de piele și niște saboți atât de largi încât, din pricină că era grăbit, unul îi scăpă din picior tocmai sub ferestruica prizonierului. Acesta îl strigă:
— Hei, băiete! Ce te grăbești așa? Fără mine oricum n-o să înceapă! Dacă ești bun să dai o fugă până la han, să-mi aduci amnarul, o să-ți dau patru bani.
Ucenicul, căruia nu i-ar fi prisosit bănuții, fugi repede și-i aduse soldatului amnarul... dar acu-i acu'!
Spânzurătoarea fusese ridicată la marginea orașului. De jur împrejur se adunaseră soldați și sute de curioși. Împăratul și împărăteasa stăteau pe un tron, iar lângă ei, judecătorii și marii dregători.

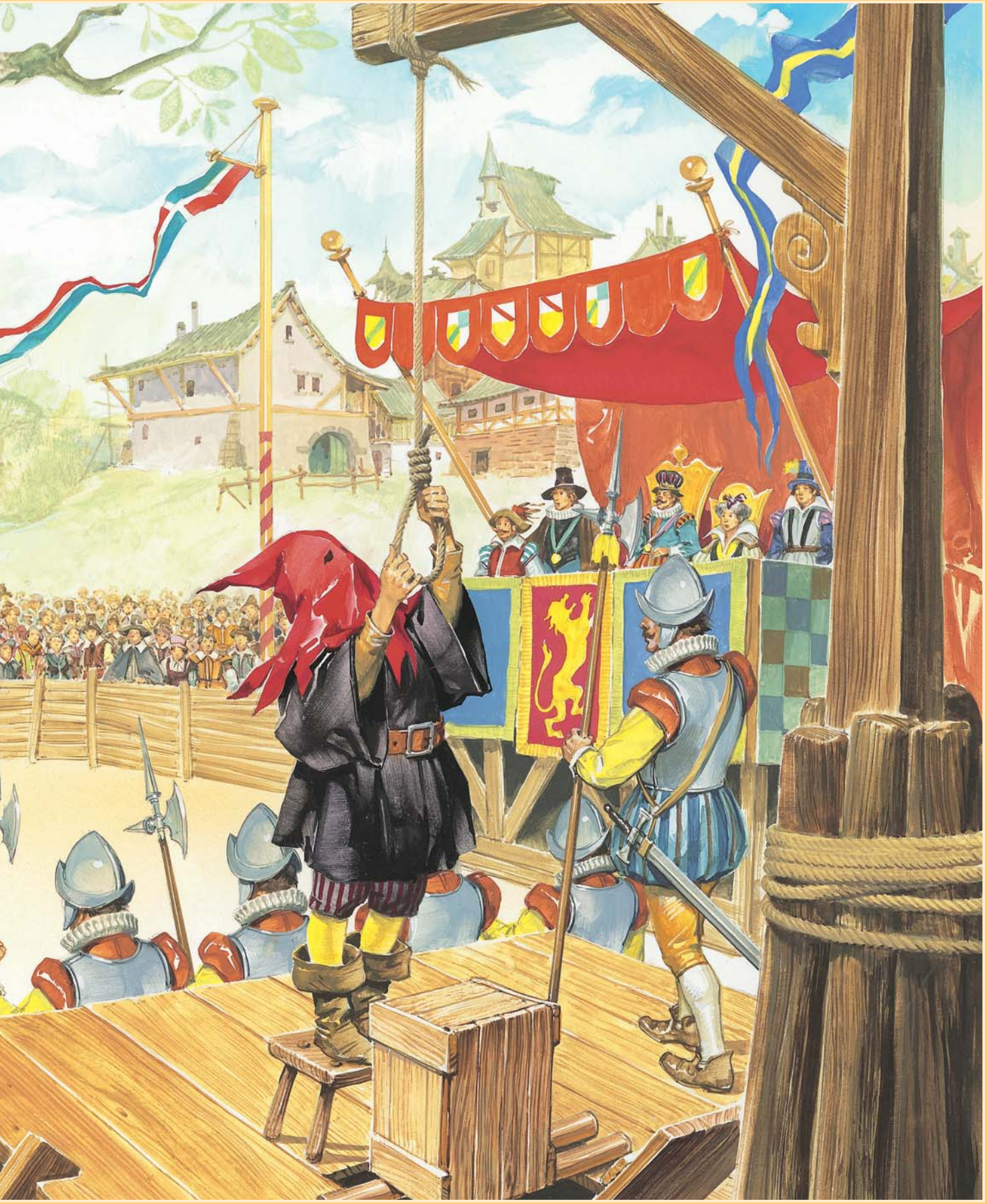

Soldatul fu urcat pe eșafod și, în timp ce călăul îi punea funia de gât, spuse:

— Măria Ta, fii milostiv și împlinește-mi, precum e obiceiul, o ultimă dorință! Dă-mi voie să-mi aprind pipa!

Împăratul se înduplecă, iar soldatul își scoase amnarul și lovi cremenea să aprindă focul: o dată, de două, de trei ori. Și iată-i sosind pe cei trei dulăi, cel cu ochii cât farfuriile, cel cu ochii cât pietrele de moară și cel cu ochii cât turlele.

— Ajutați-mă! le porunci soldatul. Nu-i lăsați să mă spânzure!

Atunci câinii se repeziră asupra judecătorilor, asupra dregătorilor, asupra împăratului și împărătesei, punându-i pe toți la pământ. Paznicii se speriară, iar mulțimea începu să strige:
— Preaiubite voinic, fii tu împăratul nostru și însoară-te cu Prințesa!

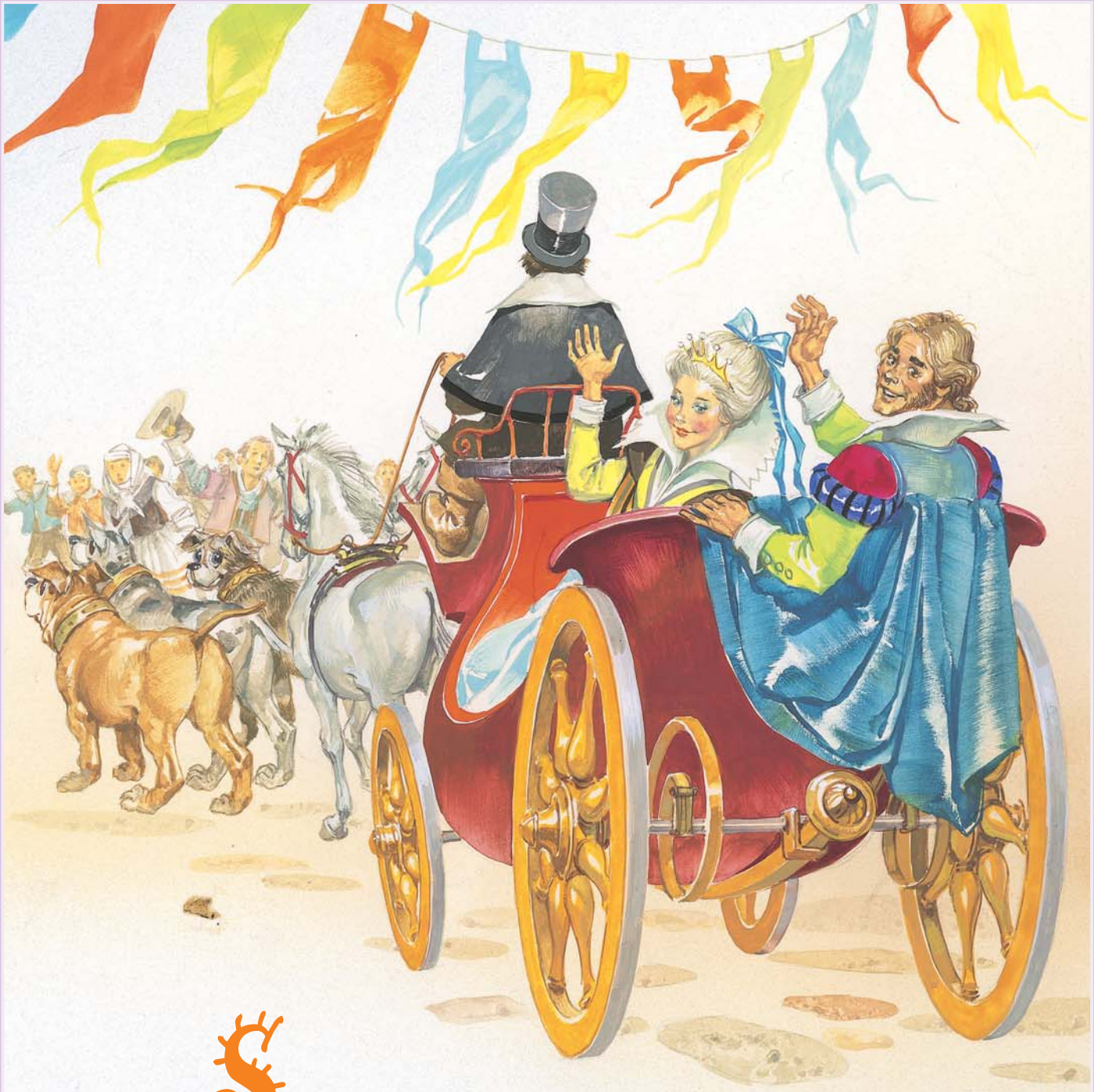

Soldații aruncară armele și îl ajutară să se urce în trăsura regală. Câinii mergeau și ei în fruntea alaiului, care striga:
— Trăiască noul împărat!
Prințesa ieși din castelul său de aramă și se căsători cu soldatul. Nunta lor ținu șapte zile și șapte nopți, iar câinii, invitați de seamă, se bucurară alături de ei, mărindu-li-se parcă și mai mult ochii.

Cenușăreasa

Charles Perrault

Ilustrații de
Piero Cattaneo

A fost odată ca niciodată un negustor bogat care rămăsese văduv și s-a însurat pentru a doua oară cu o femeie îngâmfată și disprețuitoare. Ea avea două fiice care îi semănau întru totul ca două picături de apă.

Negustorul ținea și el o fată, bună la suflet și cuminte de n-avea pereche.

Fiind invidioase din pricina copilei, mașterа și surorile vitrege se folosiră de lipsa tatălui, plecat cu treburi într-o lungă călătorie, ca s-o necăjească. Îi dădură un șorț, o pereche de saboți greoi, și o puseră la muncile cele mai anevoioase, zicându-i:

— De azi înainte o să fii slujnica noastră!

Biata fată se trezea cu noaptea-n cap, ca să scoată apă din puț, mătura, spăla, făcea de mâncare cât era ziua de lungă.

Seara, când termina lucru, se cuibărea în vatra focului și, fiindcă se murdărea mereu de cenușă, fu poreclită Cenușăreasa.

Cenușăreasa îndura răbdătoare batjocurile și nazurile celor trei femei.

Doar câteodată, cu lacrimi în ochi, se mai gândea:

— Of! De-ar fi trăit mama!

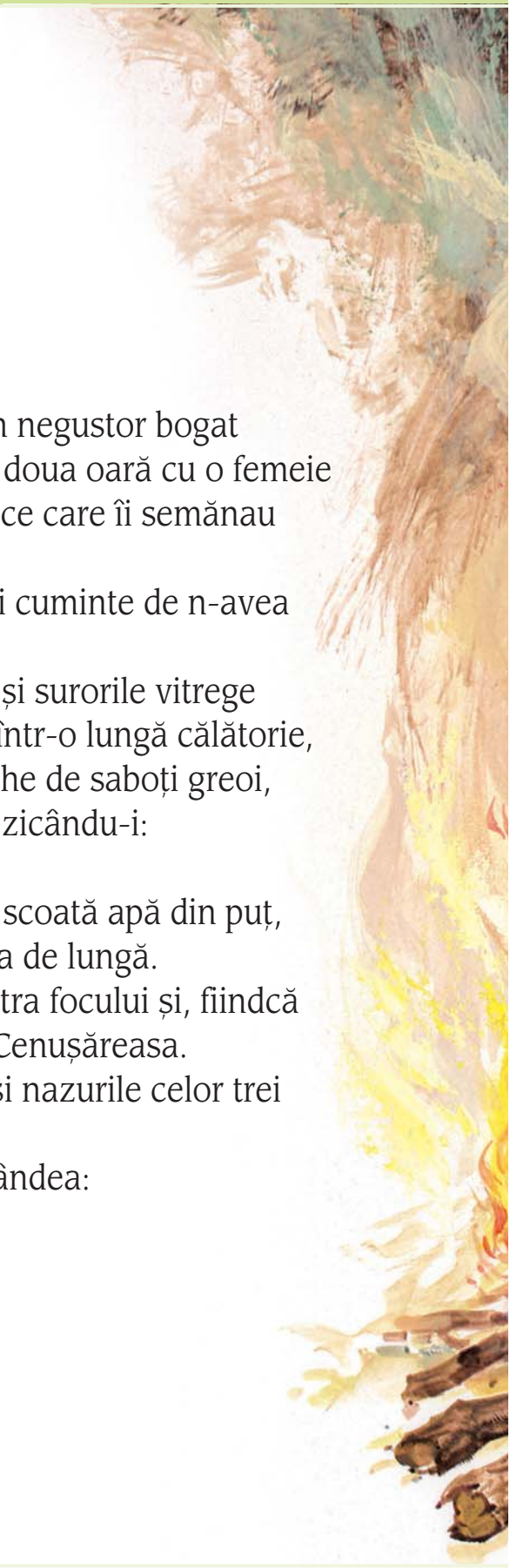

Într-o zi, un sol de-ai împăratului, ce străbătea străzile cetății, vesti:

— Fiul Majestății Sale, prințul moștenitor, va da un mare bal la curte. Sunt chemate toate fetele tinere din regat, prințul o să-și aleagă drept soție pe cea mai frumoasă dintre ele.

La auzul acestei vești, în toate casele unde se aflau fete bune de măritiș, începură pregătirile.

Mașteră își chemă repede fetele la ea și le zise așa:
— Iată ce noroc s-a ivit, unul cum nu va mai fi altul! O să mergeți la bal, gătite cât mai frumos.
În zilele următoare, nimeni nu mai vorbi de altceva decât de bal:
— Eu – zise sora mai mare – o să port rochia de catifea roșie, brodată cu dantelă.
— Iar eu – zise cealaltă – o să-mi pun pelerina cusută cu flori de aur și colierul de diamante.
— Ferice de voi, surioarelor! Ce mult mi-ar plăcea să pot veni și eu la bal! zise suspinând Cenușăreasa.
Auzind-o, una din surorile vitrege îi răspunse în batjocură:
— Tu?... La bal?... M-aș prăpădi de râs!... Doar nu-ți închipui că prințul va dansa cu o servitoare!
Iar cealaltă adăugă:
— Așa zdrențăroasă și plină de cenușă cum ești, nici nu te-ar lăsa să intri în castel!

Zi după zi, ceas după ceas, croitoresele nu făceau altceva decât să coasă și să brodeze: mătăsuri prețioase, catifea, dantele. Curând fiecare fată din regat avea gata rochia pe care urma s-o poarte la bal.

În sfârșit sosi și seara mult așteptată.

În casa Cenușăresei era o zarvă de nedescris și toată lumea îi dădea porunci:

— Cenușăreaso, adu foarfecele!

— Imediat! răspundea ea.

— Cenușăreaso! Dă-mi peria!

— Iat-o!

— Cenușăreaso, vino să-mi strângi corsetul! Adu-mi pantofii!

— Unde-or fi cerceii mei? Mișcă-te și caută-i!

Cenușăreasa alerga sprintenă dintr-un colț al casei în altul, ca să le facă pe plac surorilor ei vitrege.
— Mai ușor, că nu pot să fiu în două părți deodată! răspundea biata copilă.
Când fură gata, cele trei doamne plecară cu trăsura spre castel.

Rămasă singură, Cenușăreasa se ghemui, frântă de oboseală, lângă vatra focului și adormi.
La puțin timp o lumină nemaivăzută se răspândi în cameră, vestind ivirea unei preafrumoase zâne:
— Cenușăreaso, Cenușăreaso, trezește-te!
Fata uimită o întrebă:
— Dar cine ești?
— Nu-ți fie teamă. Sunt nașa ta și îți vreau binele. Nu-i așa că ți-ai dori și tu să mergi la bal? o întrebă zâna.
Roșie în obraji, fata răspunse:
— Sigur că mi-ar plăcea, dar n-am nici măcar o rochie pe care aș putea s-o port!
Atunci zâna îi zise:
— Te-ajut eu, nu există dorință să n-o pot împlini cu bagheta mea fermecată! Tu du-te în grădină, culege cel mai mare dovleac și adu-l în fața casei. Tot în grădină, lângă zid, o să mai găsești și două șopârle, iar în cămară se află o capcană cu șase șoricei. Adu-mi-le pe toate!
Cenușăreasa se supuse și, cât ai clipi din ochi, îi aduse zânei toate cele trebuincioase.

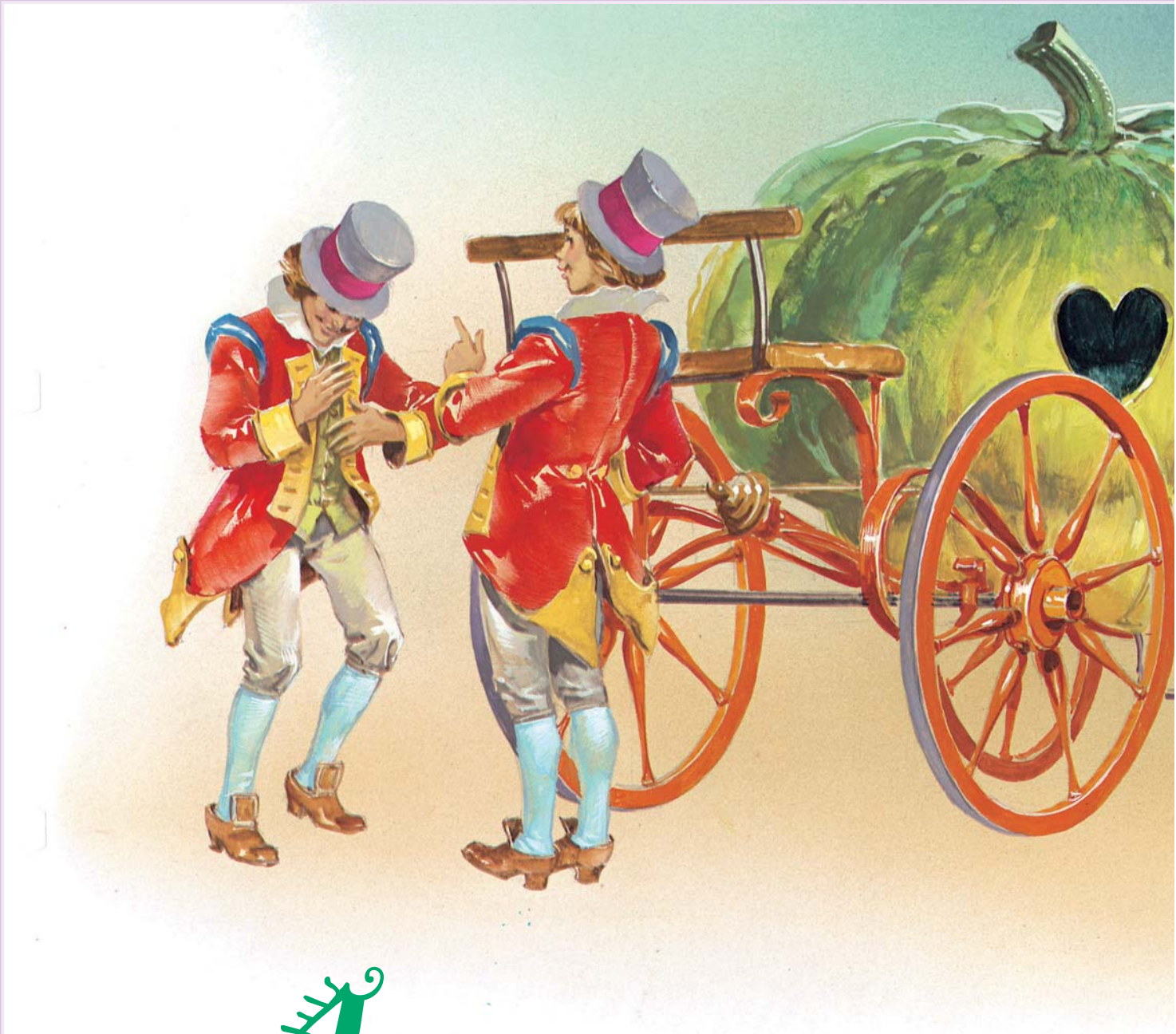

Atingând obiectele cu bagheta, zâna transformă dovleacul într-o caleașcă maiestuoasă, șoriceii în șase cai albi cu coama bogată, iar șopârlele în valeți îmbrăcați în livrea elegantă. Nu mai lipsea decât vizitiul.

Atunci, zâna luă motanul și îl transformă într-un mândru vizitiu cu mustăți răsucite; mulțumită, îi zise fetei:

— Nu te bucură toate astea? Ai tot ce-ți trebuie ca să poți merge la bal.

Cenușăreasa, uitându-se în jos la șorțul ei, întrebă:

— Trebuie să mă duc îmbrăcată așa?
La atingerea baghetei fermecate, hainele ponosite ale Cenușăresei se prefăcură în straie minunate din brocart, cusute cu fir de aur, iar saboții, într-o pereche de conduri de cristal.
— Vai! Ce frumusețe! se minună Cenușăreasa.

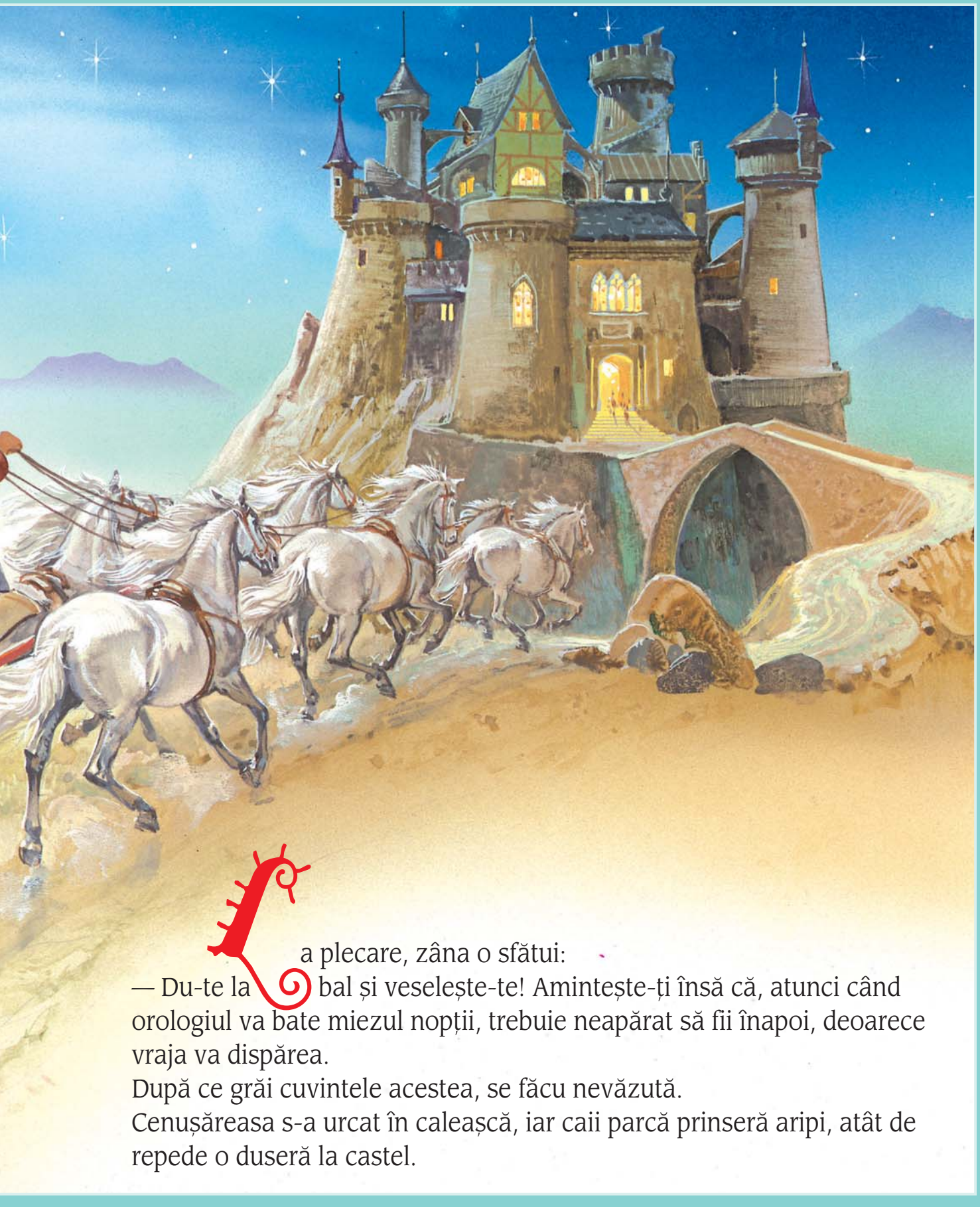

La plecare, zâna o sfătui:
— Du-te la bal și veselește-te! Amintește-ți însă că, atunci când orologiul va bate miezul nopții, trebuie neapărat să fii înapoi, deoarece vraja va dispărea.
După ce grăi cuvintele acestea, se făcu nevăzută.
Cenușăreasa s-a urcat în caleașcă, iar caii parcă prinseră aripi, atât de repede o duseră la castel.

Sala balului era nemaipomenit de mare, și mii de luminițe străluceau pretutindeni.
Nici nu trecu ea bine pragul, că muzica se opri, perechile încetară să mai danseze și toată lumea se întoarse s-o privească. La vederea frumoasei fete, răzbătu în toată încăperea un murmur nedeslușit:
— Oare de unde vine?
— Cine-o fi?

Chiar și mașteră și surorile ei vitrege rămaseră cu gura căscată la vederea unei asemenea frumuseți, fără s-o recunoască însă pe Cenușăreasa. Prințul ieși numaidecât în întâmpinarea frumoasei necunoscute și, invitând-o la dans, o întrebă:

— Preafrumoasă domniță, trebuie să fii vreo prințesă de seamă. Spune-mi, cum te numești?

— Alteță, nu vă pot răspunde! zise Cenușăreasa, în timp ce dansa atât de grațios, încât toți încremeniseră muți de uimire.

Când orologiul din turn bătu ora douăsprezece fără un sfert, Cenușăreasa făcu o plecăciune în fața prințului și fugi spre ieșire.
— Mai rămâi, te rog! îi ceru stăruitor prințul.
— Nu pot! Acum trebuie să plec. Pe mâine! îi răspunse copila, fără să se uite înapoi.
Caleașca o aștepta în fața scărilor: urcă repede, și caii o purtară spre casă ca vântul și ca gândul.
Totul se petrecu întocmai după spusele zânei, la miezul nopții vraja s-a desfăcut. Caleașca deveni dovleac, caii – șoricei, valeții – șopârle, iar vizitiul... se puse din nou pe tors, ghemuit în colțul lui călduț.
Cenușăreasa adormi fericită.
Noaptea târziu, mașterа și surorile vitrege se întoarseră și ele de la bal. Făcură atâta gălăgie, încât biata fată se trezi și le întrebă:
— Cum a fost?
— Vai, dac-ai ști! A sosit o preafrumoasă domniță pe care nimeni nu o cunoștea. Prințul n-a dansat decât cu ea toată noaptea – răspunse sora cea mare, iar cealaltă adăugă:
— Nu mai încape îndoială că s-a îndrăgostit lulea de ea!
A doua zi, surorile vitrege plecară din nou la bal; Cenușăreasa se duse și ea, mai frumoasă și mai îngrijită decât cu o seară în urmă. Prințul nerăbdător nici n-o văzu bine că-i și ieși în întâmpinare, zicându-i:
— În sfârșit! Abia așteptam să sosești!
Începură să danseze și toată lumea îi privea cu uimire.

Chiar și bătrânul împărat îi sorbea din priviri, șoptindu-i împărătesei la ureche că nu mai văzuse de ani buni o făptură așa de încântătoare precum Cenușăreasa. Prințul îndrăgostit se străduia să fie pe placul fetei. Ea se simțea mai fericită ca niciodată și i se părea că totul e doar un vis frumos. Timpul se scurse și miezul nopții sosi pe neașteptate. Cenușăreasa, auzind cea de-a douăsprezecea bătaie a orologiului, își aminti deodată de vrajă și strigă:

— Vai mie, ce târziu s-a făcut! Trebuie să plec!
Prințul stărui:
— Zi-mi măcar unde locuiești!
Dar Cenușăreasa o luă la fugă fără să-l mai asculte. Prințul încercă s-o urmărească, dar zadarnic; găsi în schimb un condur de cristal care-i scăpase fetei din picior în timp ce fugea.
Era trecut de miezul nopții, Cenușăreasa, ieșind în fața castelului, nu mai găsi nici trăsura, nici vizitiul și fu nevoită să meargă pe jos până acasă, unde ajunse într-un târziu, frântă de oboseală.

Din toată splendoarea și strălucirea ei nu-i mai rămăsese decât un pantofior de cristal, perechea celui pierdut. În zilele următoare, în tot regatul nu se vorbi decât de suferința prințului ce nu-și mai găsea liniștea de la plecarea preafrumoasei fete întâlnite la bal. Văzând aceasta, împăratul ceru să fie căutată în tot regatul.

Solul își făcu din nou auzită vocea pe străzile cetății:

— Din porunca împăratului, celei căreia i se va potrivi condurul de cristal va deveni soția prințului.

În tot regatul, forfotă mare: pajii umblau din casă-n casă și rugau toate fetele tinere să încerce condurul, dar plecau de fiecare dată dezamăgiți.

Într-o zi, ajunseră și la casa în care locuia Cenușăreasa și bătură la ușă:

— Cioc, cioc... în numele împăratului, vă rugăm deschideți!

— Dar poftiți înăuntru... răspunse mașteră emoționată.

Intrând, dregătorul o întrebă:

— Aveți fete, doamnă?

— Sigur că am – zise ea, arătându-i-le pe cele două surori vitrege.

Atunci, trimisul împăratului ordonă:

— Hai! Pregătiți-vă să încercați condurul!

În zadar se străduiră însă cele două tinere, căci picioarele lor erau prea mari ca să încapă în condurul acela delicat.

Trimisul dădu să plece, când o zări pe Cenușăreasa într-un ungher; o chemă la el și îi zise:
— Încearcă-l și tu!
Mașterа și surorile izbucniră:
— Dar asta-i slujnica noastră!
Dregătorul se împotrivi:
— Nu are importanță! Porunca împăratului nu poate fi nesocotită: fiecare fată din regat trebuie să încerce pantoful!
El o rugă pe copilă să se apropie, îi puse condurul în picior și văzu că-i venea de minune.

Cu toții rămaseră înmărmuriți, neștiind ce să mai creadă! Dar nu mică le fu mirarea când Cenușăreasa scoase din buzunar și celălalt condur de cristal și-l puse în picior. În clipa aceea rochia sărăcăcioasă a Cenușăresei se transformă în veșmântul bogat pe care îl purtase în seara balului. Cele trei femei o recunoscură cât ai bate din palme pe frumoasa de la bal și, aruncându-i-se la picioare, cerură îndurare pentru purtarea lor urâtă.

Cenușăreasa, bună la suflet cum era, le îmbrățișă fără pică. După aceea, pajii împăratului o conduseră la prinț care o găsi chiar mai frumoasă ca înainte. Nunta avu loc peste numai câteva zile, iar Cenușăreasa le luă cu ea la castel și pe surorile ei vitrege, măritându-le cu doi nobili de la curte.
Și așa au trăit ei fericiți până la adânci bătrâneți.

Povestiri de Tolstoi

Lev Tolstoi

Ilustrații de
Severino Baraldi

Cerbul și vița de vie

Pe când încerca să scape de vânătorii ce-i luaseră urma, un cerb se ascunse în frunzișul des al unei vițe de vie.
Nici nu plecară bine urmăritorii săi, că el se și apucă să-i pască frunzele.
Vânătorii, văzând frunzișul mișcându-se, au înțeles că prada ar putea fi ascunsă chiar sub nasul lor. Așadar, își luară puștile și traseră într-acolo, rănind cerbul de moarte.
Pe când își dădea sufletul, animalul gândea în sinea lui:
— Așa îmi trebuie dacă am vrut să mănânc frunzele care, cu puțin înainte, mi-au salvat viața.

Calul și măgarul

Un om avea odată un cal și un măgar. Într-o zi, mergeau alături pe același drum.

La un moment dat, măgarul, frânt de oboseală, îi ceru ajutor calului:

— Te rog, calule, fii bun și ia o parte din greutatea pe care o duc, căci eu de-abia mă mai țin pe picioare.

Calul nici nu vru să audă, așa că bietul măgar, răpus de oboseală, căzu și muri pe loc.

Atunci stăpânul îi puse calului în spinare toată povara pe care o ducea măgarul și, pe deasupra, și pielea acestuia.

— Ce soartă amarnică! se plânse calul. Când m-a rugat măgarul să-l ajut n-am vrut, iar acum trebuie să car eu povara pe care o ducea, ba chiar și pielea lui.

Pădurarul și duhul apei

I s-a întâmplat odată unui pădurar să scape în râu singurul topor pe care îl avea. Necăjit, se așeză pe malul râului și se puse pe plâns.

Din adâncurile întunecoase și pline de mâl, duhul apei îl auzi și, înțelegându-i necazul, i se înfățișă, arătându-i un topor de aur:

— Ăsta e toporul tău?

— Nu, nu-i ăsta.

Duhul se cufundă din nou în apă și ieși la suprafață cu un topor de argint.

— Atunci poate e ăsta?

— Nu, nici ăsta nu e!

Atunci duhul dispăru încă o dată în străfundurile înghețate și îi aduse pădurarului toporul pierdut.

Când îl văzu, omul sări în sus de bucurie.

— Da, da, ăsta e toporul meu!
Duhul apei, uimit de cinstea nemăsurată a acestuia, îi dărui drept răsplată și celelalte două topoare.
Fericit, omul se întoarse în satul său și le povesti prietenilor ce noroc a dat peste el.
Un alt pădurar, lacom de bogății, dori și el să-și încerce norocul și își aruncă de bunăvoie toporul în râu. Apoi, așezat pe mal, începu să se vaite cât îl ținea gura. Duhul apei își făcu apariția, ținând în mână un topor de aur:
— Ăsta e toporul tău?
— Da, întocmai! Ăsta e!
Însă duhul, supărat de fățărnicia pădurarului și dezamăgit, hotărî să-l pedepsească: nu numai că nu-i dărui toporul de aur, dar nici pe cel pierdut nu i-l mai înapoie.

Cerbul

Un cerb, ducându-se la pârâu să se adape, își văzu propriul chip oglindit în apă.
Mulțumit de ceea ce vede, începu să-și admire coarnele și să spună cu mândrie:
— Ce frumoase și armonioase sunt, și cât de rămuroase!
Dar, când se uită la partea din spate a corpului, își zări picioarele zvelte și subțiri.
— În schimb, picioarele astea firave și osoase nu sunt deloc potrivite cu trupul meu desăvârșit…
În timp ce stătea el așa pe gânduri, un leu sări din tufișuri și se năpusti asupra lui cu un răget fioros. Înspăimântat, cerbul o luă la goană prin luminiș.

În câteva clipe picioarele îl purtară departe și leul cu siguranță nu l-ar fi ajuns, de n-ar fi fost coarnele care să-i aducă pieirea.
Astfel, când cerbul ajunse în pădure, coarnele i se încurcară în crengile unui copac și nu mai putu să fugă.
Nu lipsi mult și leul puse laba pe el; bietul animal, pe când își aștepta moartea, se văita:
— Prost am mai fost să-mi nesocotesc picioarele, ele m-ar fi scăpat, de n-ar fi fost coarnele care să-mi aducă moartea.

Doi cai

Doi cai mergeau pe același drum ducând fiecare câte un car.
Primul cal trăgea din greu, dar nu dădea semne de oboseală și nu se oprea nicio clipă.
Al doilea, mai nepăsător, se odihnea cât mai mult, oprindu-se tot timpul din mers.
Văzând una ca asta, stăpânul mută toată greutatea în primul car.
Cel de-al doilea cal, care de-acum înainta fără povară, trăgând după el un car gol, îi râse celui dintâi în nas:
— Ce-ai avut de câștigat că ai tras din greu? Nimic. Ba mai mult ai avut de pierdut, căci stăpânul ți-a mărit povara și tot pe tine o să te pună să muncești mai mult.
Ajunși însă la capătul drumului, stăpânul zise:
— De ce să țin eu doi cai dacă unul e de ajuns să-mi care marfa? N-ar fi mai nimerit să-i dau de mâncare celui dintâi, iar de al doilea să mă descotorosesc, ca să trag folos măcar din pielea lui?
Și făcu întocmai cum a zis.

Corbul și porumbelul

Era odată un corb care credea că porumbeii, fiind hrăniți și iubiți de oameni, o duceau mult mai bine decât el.
De aceea își vopsi într-una din zile penele în alb și se strecură într-un porumbar. La început porumbeii nu-și dădură seama de înșelătorie și-l lăsară să intre. Odată însă, corbul, uitând unde se află, se puse pe croncănit, iar porumbeii îl alungară.
Atunci corbul se întoarse printre ai săi. Aceștia, neîncrezători din pricina penelor lui albe, nici nu voiră să audă de el și îl alungară și ei la fel ca porumbeii.

Porumbelul și furnica

O furnică, împinsă de sete, veni la râu să și-o astâmpere, dar, luată de apele învolburate, fu gata-gata să se înece. Un porumbel ce trecea pe acolo cu o ramură în cioc, văzu primejdia care o păștea pe biata furnică și-i aruncă rămurica să se țină de ea. Astfel furnica reuși să scape cu viață.

Peste ceva timp, un vânător voia să prindă porumbelul în laț. Furnica, plină de recunoștință, îl zări și imediat se apropie de vânător, ciupindu-l de picior.

Vânătorul a tresărit, scăpând din mână lațul, iar porumbelul reuși să iasă din capcană și să-și ia zborul.

Șoimul și cocoșul

Un șoim dresat de stăpân venea să se așeze pe brațul lui ori de câte ori acesta îl chema. Cocoșul, dimpotrivă, fugea îngrozit ori de câte ori stăpânul se apropia de el.

Văzând aceasta, șoimul îl mustră pe cocoș:

— Ce nerecunoscători sunteți voi, cocoșii! Alergați la stăpân doar când vă răzbește foamea. Noi, păsările sălbatice, îi purtăm recunoștință, fiindcă știm că el ne hrănește; iar atunci când ne cheamă, nici vorbă să fugim, ci ne așezăm chiar pe brațul lui.

— Păi sigur! îi răspunse cocoșul. Asta fiindcă voi n-ați văzut niciodată vreun șoim ajuns friptură, dar noi, cocoși la frigare, vedem zilnic.

Vulpea

O vulpe fu prinsă odată într-o capcană și se străduia în fel și chip să scape. Tot zbătându-se, până la urmă izbuti, dar rămase fără coadă. Rușinată peste măsură de acest cusur, se gândi să le îndemne pe toate cumetrele ei să-și taie cozile.

— Dragele mele, de ce purtați o greutate fără rost? Mai bine v-ați tăia o dată pentru totdeauna această povară netrebuincioasă.

Una din vulpi o încolți însă pe cumătra mincinoasă:

— Dacă tu însăți ai mai avea „povara“ de care ne vorbești, nu ne-ai mai da un asemenea sfat.

Atunci, vulpea rămase fără cuvinte și plecă rușinată.

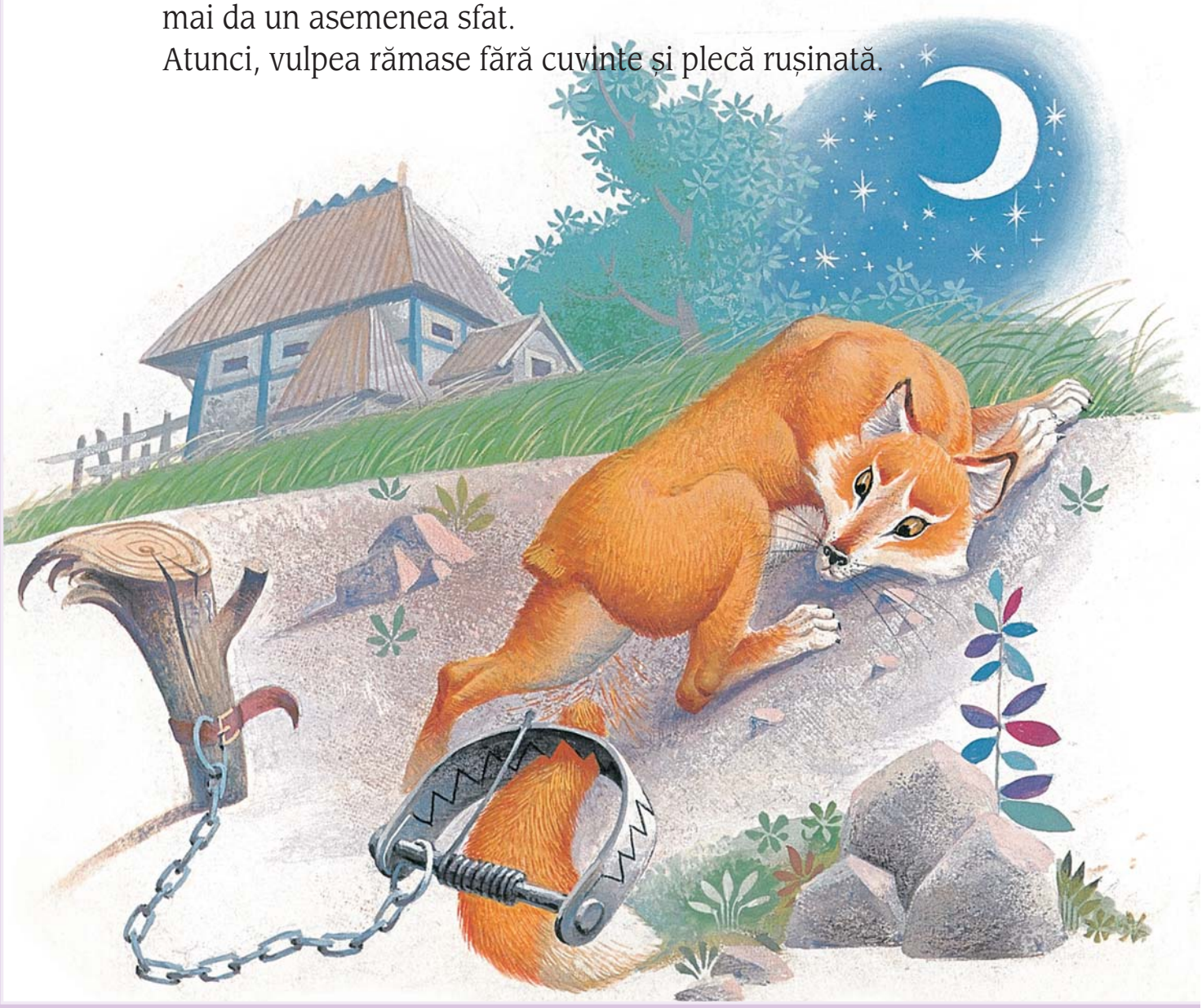

Pescarul și peștișorul

Odată un pescar a prins în undiță un peștișor; când îl trase afară din apă, acesta îi zise:
— Te rog, pescarule, aruncă-mă înapoi în apă. Nu vezi cât sunt de mic? Ce-ai putea să faci cu mine? În schimb, dacă mă arunci înapoi, o să cresc și o să mă fac mai gustos, iar când o să mă prinzi din nou, să vezi ce mulțumit o să fii!
Dar pescarul răspunse:
— Numai proștii leapădă un bine mărunt acum, în nădejdea că vor avea parte de un bine mai mare mai târziu.

Lupul și capra

Un lup văzu o capră care se chinuia să pască iarba de pe o stâncă pietroasă și foarte abruptă.

— De ce te chinui atâta? o întrebă el, uitându-se în sus la ea. Acolo e puțină iarbă, iar terenul e anevoios. De ce nu cobori aici unde pășunea-i netedă și iarba din belșug?

Capra stătu puțin pe gânduri și apoi îi răspunse:

— Eu cred, lupule, că nu de hrana mea te-ngrijești când mă chemi să cobor, ci de-a ta!

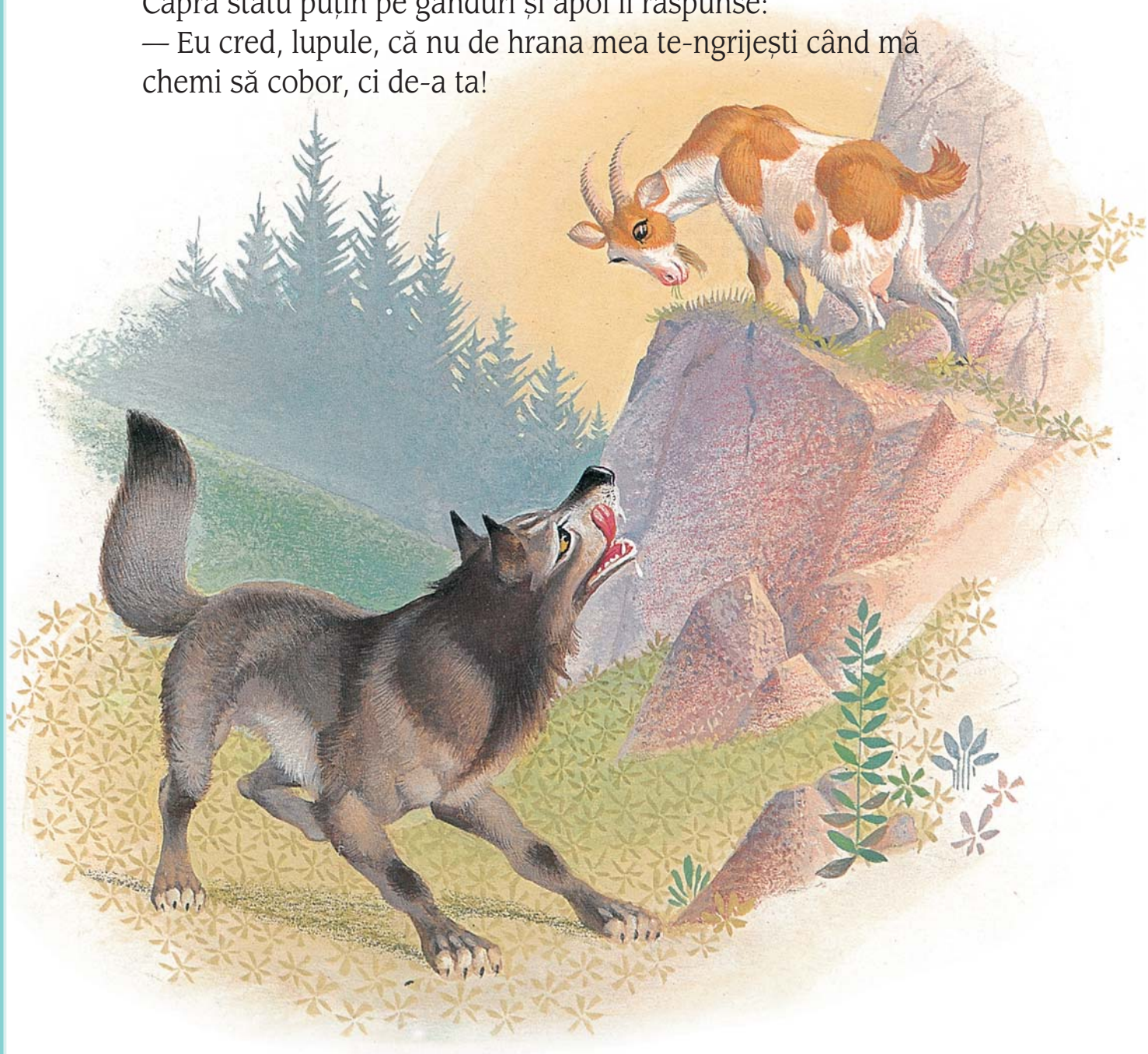

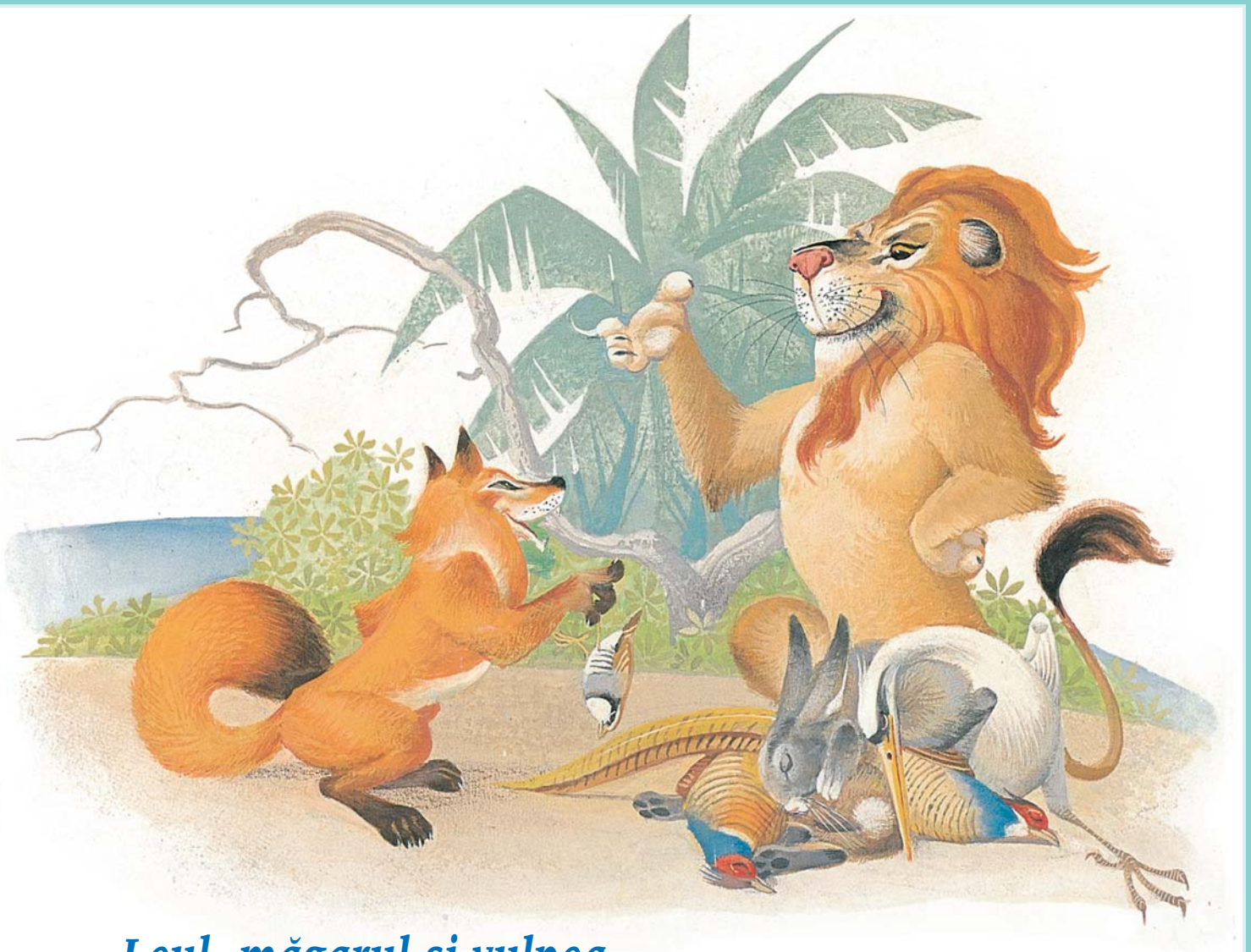

Leul, măgarul și vulpea

Un leu, un măgar și o vulpe hotărâră într-o bună zi să plece la vânătoare împreună. Vânară ce vânară și, când sosi momentul să împartă prada, leul îl rugă pe măgar să facă el împărțeala cum se cuvine. Supus, măgarul așeză totul în trei părți egale. Leul, văzând una ca asta, se înfurie cumplit și îl sfâșie pe măgar.

Apoi zise către vulpe:

— Mare netrebnic, măgarul! Împarte tu vânatul cum trebuie!

Șireata vulpe așeză cea mai mare parte de vânat în grămada leului, iar pentru sine nu-și opri decât o mică parte.

— Ei, așa mai merge. Ia zi-mi cine te-a învățat să împarți atât de bine?

— Însăși pățania măgarului – îi răspunse vulpea cu viclenie.

Bâtlanul, peștii și racul

Trăia odată lângă o baltă un bâtlan bătrân.
El nu se mai simțea în stare să alerge, ca să prindă pești, iar forțele îl părăseau pe zi ce trece. Cum foamea îl chinuia din ce în ce mai tare, se gândi să-i vină de hac slăbiciunii prin viclenie.
El le zise peștilor:
— Dragi prieteni, vă paște o mare nenorocire – am auzit că niște oameni vor să sece balta, ca să vă prindă pe toți odată. Și când te gândești că de partea cealaltă a muntelui se află o alta, cam micuță ce-i drept, dar frumoasă! Dacă v-aș duce acolo, v-aș scăpa pe toți de năpastă. Și fără îndoială că v-aș ajuta, de n-aș fi așa bătrân și bolnav.
Peștii, speriați de o asemenea veste, îl rugară fierbinte pe bâtlan să-i ducă de partea cealaltă a muntelui.
— Sunt prietenul vostru și mi-e milă de voi. Cum aș putea să vă las la nevoie? Am să mă străduiesc să vă duc în cealaltă baltă, dar nu pe toți odată, ci pe rând, unul câte unul.

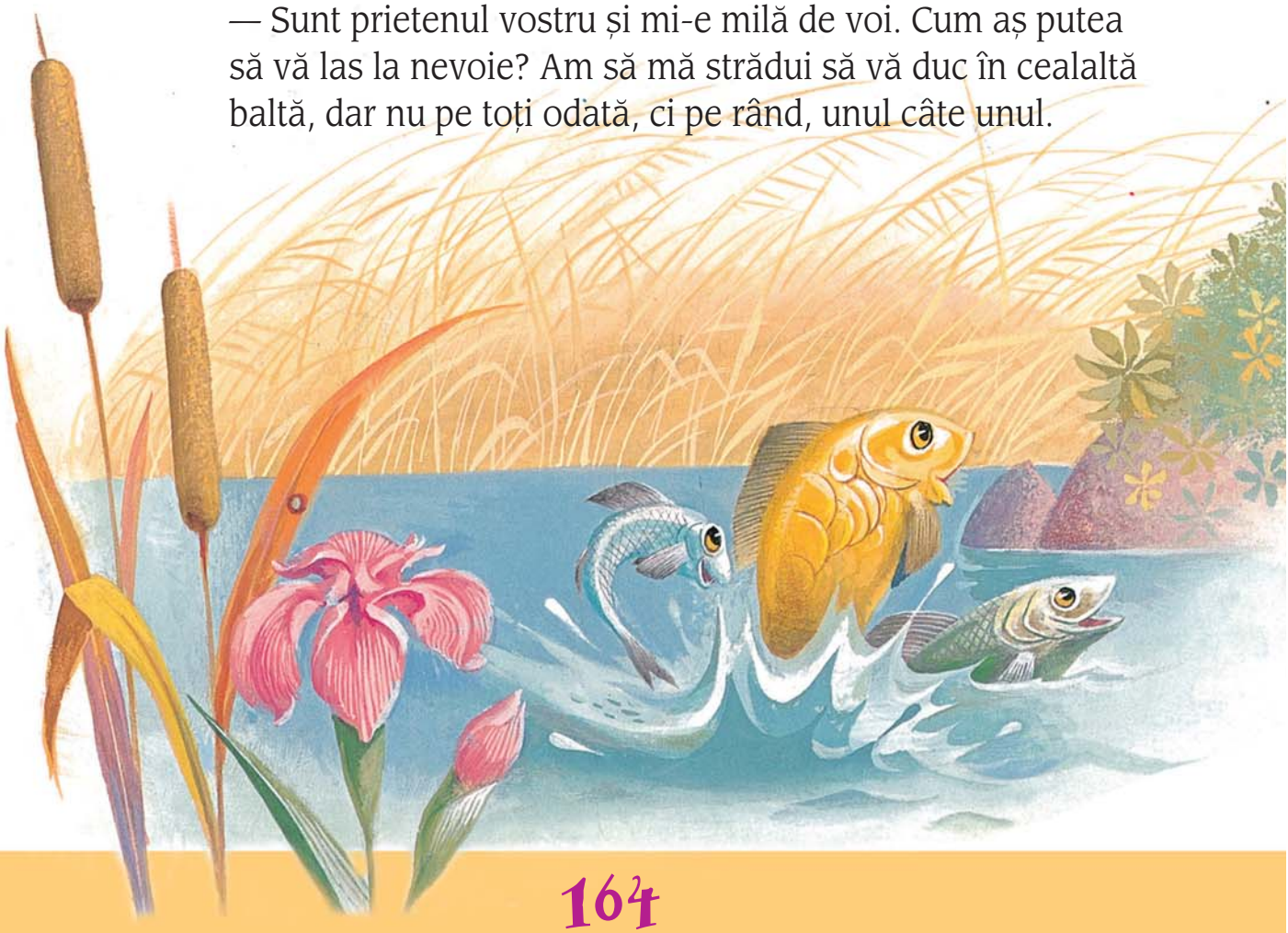

La auzul acestor cuvinte, peștii se bucurară nespus; fiecare își dorea să fie el primul:

— Ia-mă pe mine! Ba pe mine! se rugau cu toții.

Și așa începu bâtlanul să-și ducă la bun sfârșit înșelătoria. Lua peștii pe rând, îi purta în zbor de partea cealaltă a muntelui, și apoi îi mânca, potolindu-și foamea. Însă un rac bătrân, care locuia și el lângă eleșteu, simți că ceva nu miroase-a bine și vru să se lămurească singur.

— Du-mă, te rog, și pe mine în balta aceea.

Bâtlanul îl luă în cioc și îl purtă în zbor deasupra câmpului. Tocmai când se pregătea să-i dea drumul, racul, care zărise pe jos resturile de pește, strânse tare în cleștii săi gâtul bâtlanului și-l sugurmă.

Apoi se întoarse la heleșteu și le povesti peștilor înșelătoria acestuia.

Leul, ursul și vulpea

Un leu și un urs au găsit odată o bucată de carne. Fiindcă nu reușeau să cadă la învoială cum s-o împartă, se luară la harță. Și atât de mult dură cearta lor, încât la sfârșit căzură amândoi la pământ, vlăguiți de puteri. O vulpe mai șireată, care îi pândise până atunci, ieși din ascunzișul ei și înhăță bucata de carne, fugind mulțumită.

Bătrâna și lupul

Un lup înfometat se tot învârtea de ceva timp în căutare de hrană. Într-o zi, ajunse el la marginea unui sat. Acolo, dintr-o casă, auzi un plânset de copil și glasul bunicii care îl liniștea:

— Nu mai plânge, dragul meu! N-o să te mănânce lupul. Numai să-ndrăznească să se-apropie și imediat îi venim de hac!

— Fir-ar să fie! Pare-se c-am nimerit într-un sat de mincinoși, unde una se spune și alta se face – bombăni lupul.

Și astfel, înfometat și mort de frig cum era, plecă și nu se mai întoarse niciodată.

Iepurii și broaștele

Întâlnindu-se odată iepurii la sfat, începură să se plângă de viața pe care o duceau:

— Oamenii, câinii, vulturii și orice altă jivină, cu toții ne vânează și bagă spaima în noi. Decât să trăim în frică și neliniște, mai bine ne omorâm. Prieteni iepuri, haideți cu toții să ne înecăm!

Porniră deci împreună spre lac, ca să pună capăt nefericitei lor vieți.

Broaștele, care stăteau ascunse în mâl, printre ierburi, cum îi auziră venind, se aruncară numaidecât în apă, mai mult moarte de spaimă decât vii. Văzând aceasta, iepurele cel mai isteț dintre toți judecă mai limpede și, întorcându-se spre ai săi, le zise:

— Stați pe loc! Așteptați! Gândindu-mă mai bine, nu cred că viața noastră este mai rea decât a tuturor celorlalte animale! De pildă, uitați-vă la broaște, ele trebuie să ducă un trai mult mai rău, dacă se tem chiar și de noi.

Calul și stăpânii săi

Un grădinar avea odată un cal pe care îl muncea din zori și până-n seară, dar nutreț nu-i dădea mai deloc.
Fiind sleit de oboseală și înfometat, calul se ruga în fiecare zi la Dumnezeu să-i dea alt stăpân.
Ruga sa fu auzită și, în câteva zile, stăpânul îl vându unui olar. La început se bucură de veste, dar peste puțin timp își dădu seama că munca era mai grea și mai obositoare decât fusese la grădinar. Astfel, bietul animal, cu ultimele puteri, se rugă la Dumnezeu să-i dea un stăpân mai bun.
În scurt timp, olarul îl vându unui tăbăcar.
Cum intră în curtea tăbăcăriei, calul văzu, întinse la uscat, pieile altor cai. Atunci, cu părere de rău în glas, strigă:
— Nenorocitul de mine! Nu era mai bine să fi rămas eu cu stăpânul meu cel dintâi? Abia acum îmi dau seama că nu pentru muncă am fost vândut, ci pentru pielea mea.

Țăranul și pepenii

Un țăran se duse într-o noapte să fure pepeni din ograda unui grădinar.
În timp ce se târa pe burtă, ca să ajungă la pepeni, el se gândea în sinea lui:
— Dacă o să izbutesc să fur un sac plin, o să-i pot vinde și, cu banii luați, o să cumpăr o găină. Găina va face o groază de ouă, le va cloci și din ele vor ieși pui. Apoi o să vând puii și o să cumpăr o scroafă grasă și sănătoasă care-o să fete mai mulți purcei. Purceii o să-i duc la târg și, cu banii luați pe ei, o să-mi iau o iapă. Iapa o să facă la rândul ei mânji pe care-o să-i vând și-o să-mi cumpăr o casă cu o grădină mare de jur împrejur. Iar în grădină voi sădi pepeni, dar cu siguranță n-o să fiu atât de nesăbuit să las pe careva să mi-i fure.

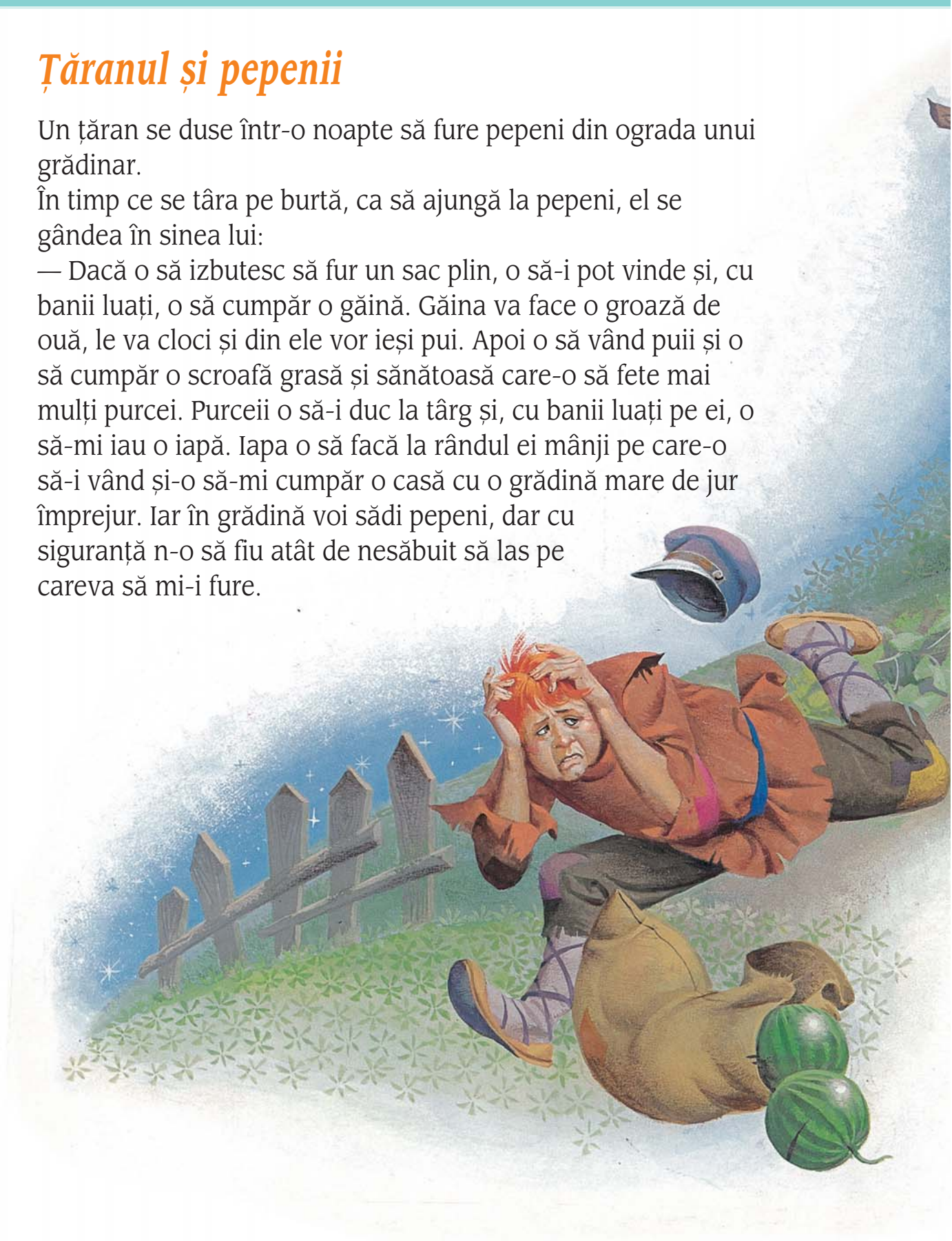

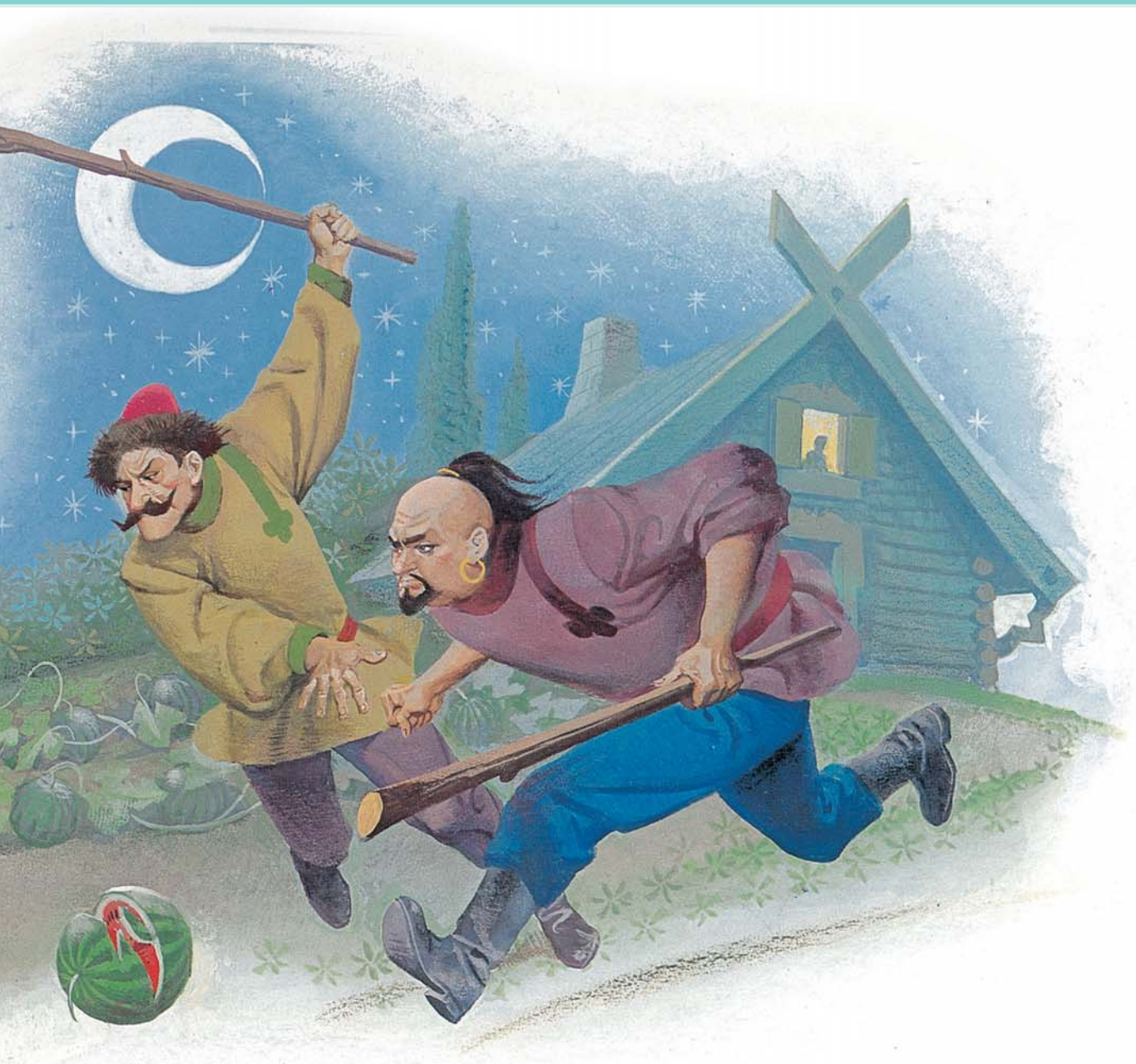

O să pun paznici de veghe, ba mai mult, eu însumi o să stau la pândă. O să fiu cu ochii în patru și o să le spun paznicilor:
— Hei, săriți!
Pe când visa el așa prins în mrejele închipuirii, uită că se afla în ograda grădinarului, și strigă cât putu de tare:
— Hei, săriți!
Paznicii îl auziră și într-o clipă îl prinseră și îi dădură o mamă de bătaie soră cu moartea.

Doi negustori

Un vânzător de fier vechi, care trebuia să plece o vreme cu niscaiva treburi, își încredință marfa unui negustor bogat. La întoarcere se duse la acesta să ia înapoi ce-i lăsase în grijă, dar negustorul, care vânduse marfa și pusese mâna pe bani, încercă să-l păcălească:

— Când o să auzi ce nenorocire s-a întâmplat, n-o să-ți vină a crede!

— Ce vrei să spui? zise bietul vânzător.

— Șoarecii ți-au ros marfa până la ultimul gram, și n-a mai rămas nimic din ea. Vino în magazia mea și-ai să vezi cu ochii tăi!

— Te cred pe cuvânt. Știu și eu că șoarecii rod fier de când s-a pomenit. Rămâi cu bine!

Și, zicând acestea, plecă.

După ce ieși din casa mincinosului, vânzătorul îl zări pe fiul acestuia jucându-se pe stradă. Îl mângâie, îl luă în brațe și îl duse acasă la el.

A doua zi, cei doi se întâlniră, iar negustorul cel bogat, cu lacrimi în ochi, îi povesti celuilalt de nenorocirea care se abătuse asupra familiei sale, întrebându-l dacă nu cumva auzise ceva de copil.

— Ba sigur că da! răspunse vânzătorul. Ieri, când ieșeam de la tine, am văzut un uliu care s-a năpustit asupra fiului tău și l-a înhățat.

— Tu râzi de mine? Ulii nu răpesc copii, așa ceva nu s-a văzut, nici nu s-a auzit vreodată. Cum îndrăznești să-ți bați joc de mine? zise negustorul.

— Dar nu-mi bat joc de tine. Dacă șoarecii pot să roadă cincisprezece chintale de fier, nu văd ce-i de mirare ca un uliu să fure un copil.

— Am mințit când ți-am spus că șoarecii ți-au mâncat fierul. L-am vândut eu, dar am să ți-l plătesc până la ultimul bănuț, ba o să-ți dau chiar dublu față de cât am luat pe el.

— Păi dacă e așa – adăugă vânzătorul de fier –, nici uliul nu ți-a furat copilul și am să ți-l dau înapoi.

Țarul și șoimul

În timpul unei partide de vânătoare, țarul își trimise șoimul preferat pe urmele unui iepure, iar el îl urmări călare. Șoimul prinse iepurele și țarul mulțumit îl înșfăcă. Apoi se urcă din nou în șa și porni să caute apă ca să-și astâmpere setea. Ajunse în cele din urmă la poalele unei stânci pe care se prelingea apa, picătură cu picătură. Țarul luă un potir și îl puse sub fântâniță. Când acesta se umplu, șoimul ce stătea pe brațul său, dădu brusc din aripi și răsturnă apa. Țarul puse potirul la loc și așteptă iar să se umple, apoi îl duse la gură să bea. Din nou șoimul fâlfâi din aripi și vărsă toată apa pe jos. Țarul își umplu încă o dată potirul, iar șoimul i-l vărsă pentru a treia oară.

Ieșindu-și din fire, țarul înșfăcă pasărea și o izbi cu putere de-o stâncă, iar sărmana muri.

În clipa aceea, servitorii țarului îl ajunseră din urmă, iar unul din ei se duse la fântână să umple potirul.

Se întoarse înapoi cu mâna goală.

— Apa din fântâna asta nu e bună. Un dragon și-a vărsat în ea veninul, otrăvind-o. Măria Ta, de n-ar fi fost șoimul să-ți verse potirul, acum ai fi mort.

Auzind una ca asta, țarul regretă amarnic ceea ce a făcut și zise:

— Nemeritată pedeapsă i-am dat șoimului meu; el mi-a salvat mie viața, iar eu, drept răsplată, l-am omorât.

Cocorul și barza

Un țăran băgă de seamă că niscaiva cocori îi stricau recolta. El se hotărî să-i prindă întinzând-le plase. Reuși să apuce în laț câțiva cocori și, alături de ei, o barză.

— Dă-mi drumul, te rog – îi spuse barza țăranului – eu n-am nimic de-a face cu cocorii. Vezi bine că sunt de alt soi: mai frumoasă, mai grațioasă, demnă de respect. Sunt de neam ales și am cuibul chiar sub streașina casei tatălui tău. Uită-te mai bine la penele mele și o să vezi că nu te mint!

Țăranul îi răspunse:

— Îmi pare rău, dar alături de cocori te-am prins, alături de ei o să sfârșești.

Albă-ca-Zăpada
și
cei șapte pitici

Jacob și Wilhelm Grimm

Ilustrații de
Severino Baraldi

A fost odată ca niciodată, într-un castel fermecat, o împărătească care stătea în fața ferestrei și cosea.

Era în toiul iernii, iar fulgi mari de zăpadă, ușori ca niște pene, cădeau din înaltul cerului.

Și cum privea împărăteasa plină de încântare ninsoarea cea deasă, se întâmplă să se înțepe la un deget cu acul și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Atât de frumos se vedea roșul sângelui pe albul zăpezii, încât împărăteasa își spuse în sinea ei:

— Ce n-aș da să am o fetiță cu piele albă ca zăpada, buze roșii ca sângele și păr negru ca abanosul!

Nu trecu mult timp și împărăteasa născu o fetiță albă
cum e zăpada, cu buzele roșii precum sângele
și părul negru, căreia îi puseră numele Albă-ca-Zăpada.
Însă, după ce o aduse pe lume, blânda împărătească muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Aceasta era însă pe cât de frumoasă, pe atât de trufașă și de mândră; nici în ruptul capului n-ar fi îngăduit să o întreacă alta în frumusețe.

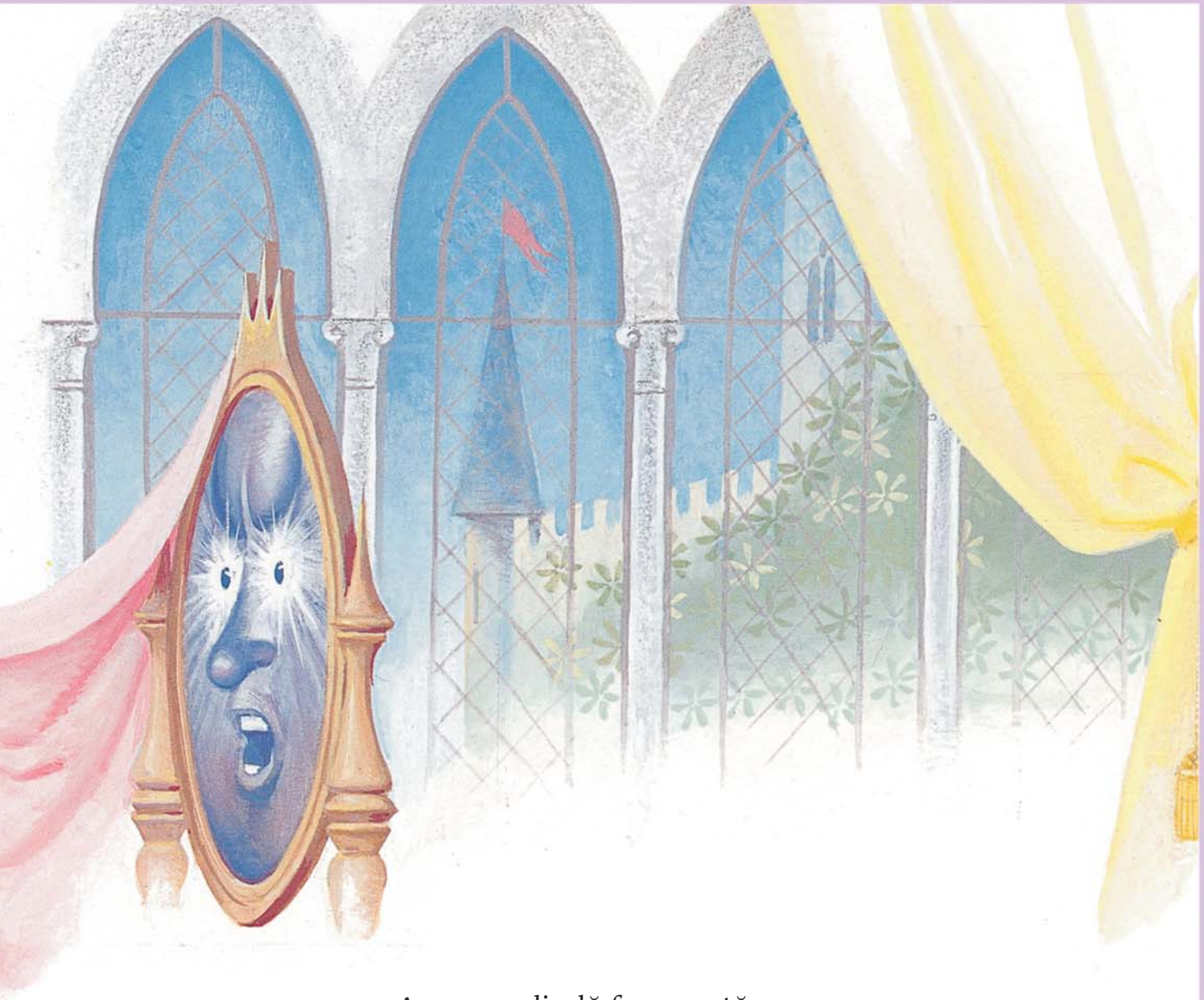

Avea o oglindă fermecată pe care o întreba în fiecare dimineață:
— Oglindă din perete, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă din țară?
Și oglinda îi răspundea:
— Măria Ta, în tot ținutul nu e alta mai fumoasă decât tine.
Auzind-o, împărăteasa era nespus de fericită, fiindcă oglinda spunea numai și numai adevărul.

Vezi însă că Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea pe zi ce trece mai frumoasă și într-o dimineață, ducându-se împărăteasa în fața oglinzii, aceasta îi răspunse:

— Măria Ta, cea mai frumoasă din regat este acum Albă ca Zăpada, fata împăratului.

La auzul acestor vorbe, împărăteasa se făcu verde de ciudă și din acea clipă, începu să o urască de moarte pe Albă-ca-Zăpada din pricina frumuseții ei.

Și atât de tare o ura, că nu mai avea pic de liniște.

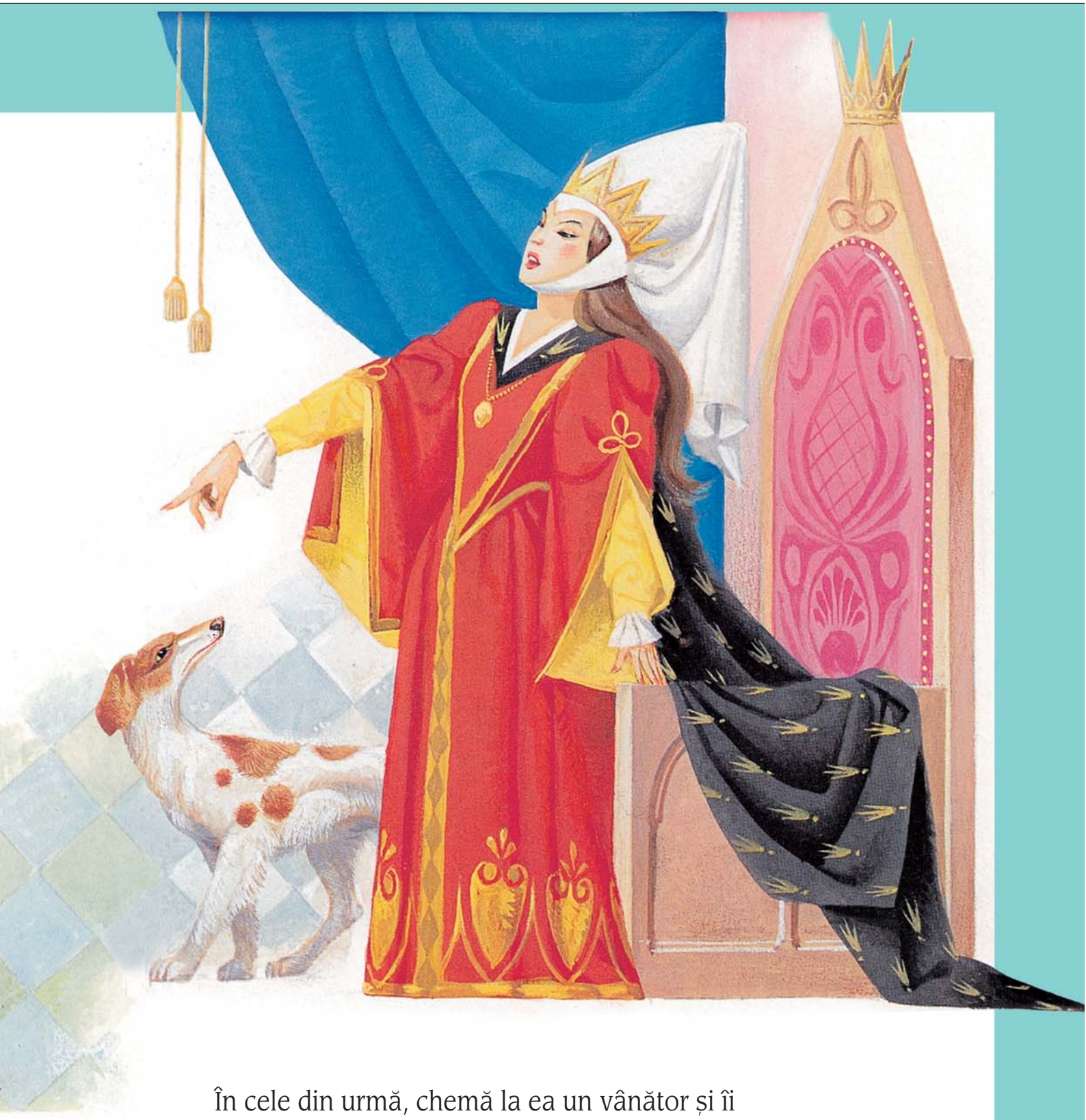

În cele din urmă, chemă la ea un vânător și îi porunci:
— Ia-o pe Albă-ca-Zăpada și du-o în pădure, cât mai departe de castel! Iar când ai ajuns în inima pădurii, omoar-o și adu-mi inima ei, ca dovadă că mi-ai împlinit porunca!

Vânătorul se supuse și o duse pe Albă-ca-Zăpada în pădure.
Dar tocmai ce se pregătea să scoată cuțitul să o omoare, că fata cu ochii în lacrimi începu să-l roage fierbinte:
— Bunule vânător, fie-ți milă de mine și lasă-mă să trăiesc! O să fug departe, dincolo de cei șapte munți, și o să mă ascund în codrii sălbatici, iar la castel n-o să mă mai întorc niciodată.

Vânătorului i se făcu milă și nu-l lăsă inima s-o omoare. Tulburat până în adâncul sufletului, îi spuse:
— Fugi, fugi cât mai departe, fată frumoasă!
Omului i se luă o piatră de pe inimă că n-a trebuit să-i ia viața.
Și, ca dovadă că a împlinit porunca împărătesei, ucise un porc mistreț, care trecea pe acolo, și îi duse inima la castel.

În tot acest timp, Albă-ca-Zăpada, singură și speriată, se afunda din ce în ce mai mult în pădurea deasă, dar până și foșnetul frunzelor îi îngheța sângele în vene! Fugind printre hățișuri și spini, se împiedica și cădea, apoi se ridica și o lua din nou la fugă. Îi era frică de animalele sălbatice care se apropiau de ea, deși acestea nu-i făceau niciun rău.

Dar, în cele din urmă, spre seară zări o casă mică de tot în care intră; acolo toate lucrurile erau mici și gingașe, dar curate și bine orânduite.

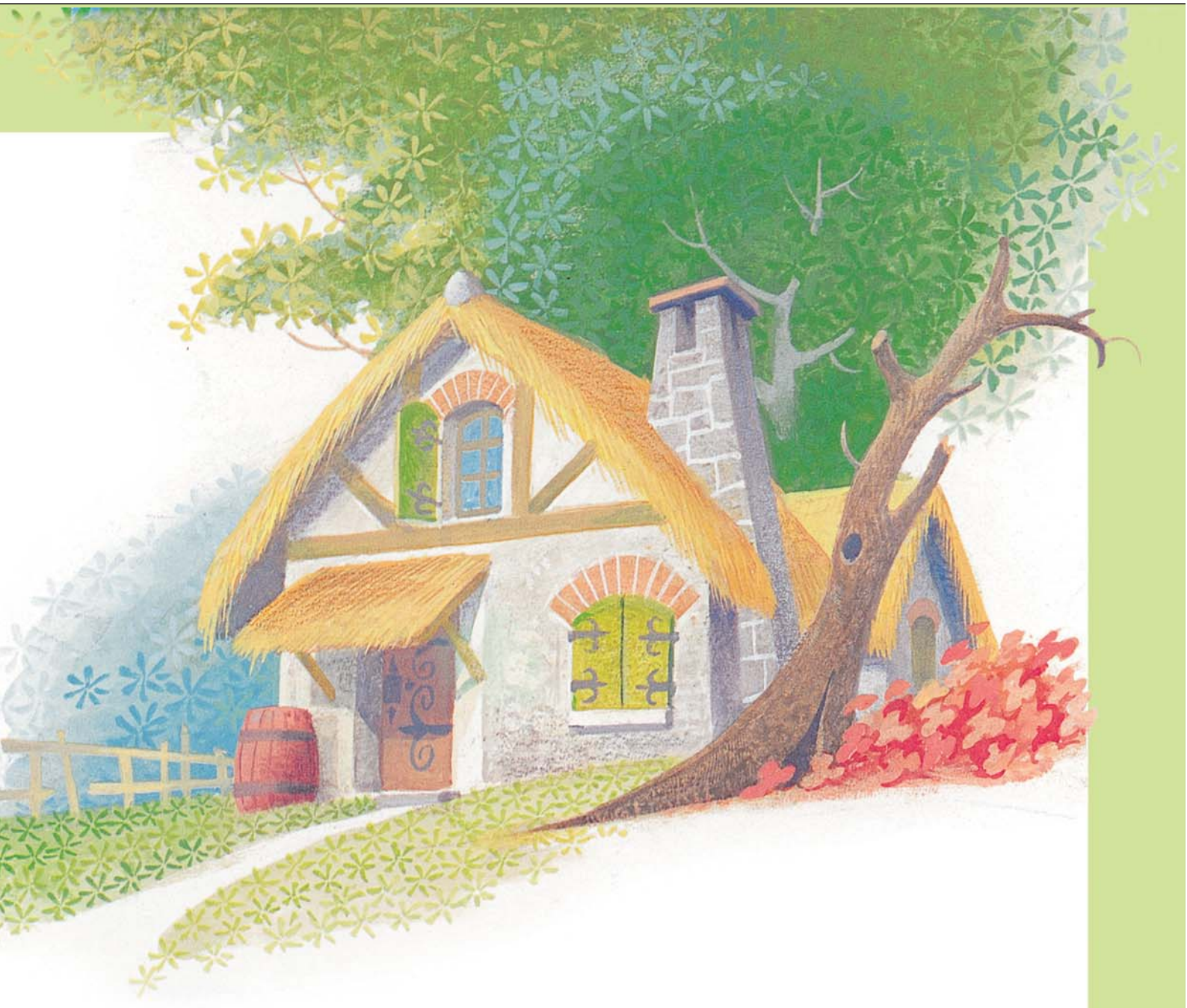

Înăuntru se afla o măsuță cu șapte scăunele. Pe masă erau șapte farfuriuțe, șapte păhărele și șapte tacâmuri mici, iar de-a lungul unui perete erau înșirate șapte pătuțuri. Fiindu-i foame, Albă-ca-Zăpada mâncă puțin din toate cele șapte farfuriuțe, mușcă din toate cele șapte pâinici și, ca să-și astâmpere apoi setea, sorbi câte o guriță de vin din toate cele șapte păhărele.

După aceea se gândi să se odihnească puțin în primul pătuț, dar acesta era prea mic; al doilea – prea tare; al treilea – prea moale; și tot așa până ajunse la cel de-al șaptelea atât de obosită, că se trânti în el și adormi de-a curmezișul.

Pe înserate sosiră și stăpânii căsuței: șapte pitici ce săpau munții în căutare de aur și diamante. Ajungând ei înăuntru și aprinzând cele șapte felinare, își dădură numaidecât seama că cineva intrase acolo cât timp fuseseră plecați.

Primul pitic spuse:

— Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea urmă și el:

— Cine a mâncat din farfuriuța mea?

Al treilea:

— Cine a mușcat din pâinica mea?

Al patrulea:

— Cine a folosit furculița mea?

Al cincilea:

— Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Al șaselea:

— Cine a mâncat cu lingurița mea?

Și al șaptelea:

— Cine a băut din păhărelul meu?

Apoi, uitându-se în jur, văzură că dormea cineva în pătuțurile lor.

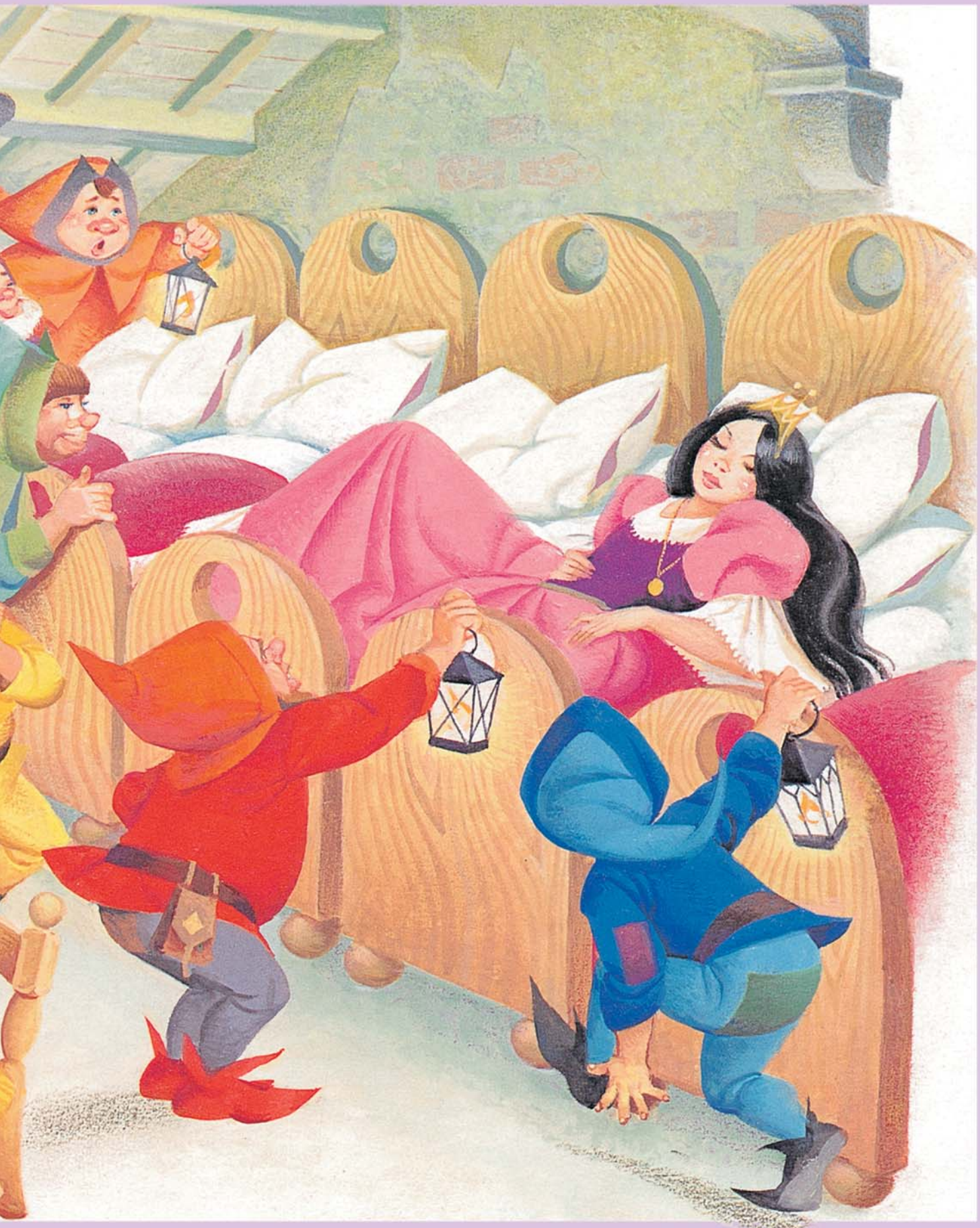

Cu toții ridicară cele șapte felinare, ca să lumineze mai bine, și o văzură pe… Albă-ca-Zăpada.
— O, ce minunăție de fată! strigară ei în cor și, ca să n-o trezească din somn, renunțară să mai doarmă la locurile lor în noaptea aceea.
A doua zi de dimineață, Albă-ca-Zăpada se trezi și se sperie foarte tare văzându-i pe cei șapte pitici. Aceștia însă îi zâmbiră și o întrebară cu blândețe:
— Cum te cheamă?
— Mă numesc Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.
— Și cum de-ai ajuns la căsuța noastră? o mai întrebară ei, curioși.
Albă-ca-Zăpada le povesti cum împărăteasa, mama ei vitregă, îi ordonase vânătorului s-o omoare, dar acesta o lăsase în viață. Apoi le spuse cum a mers toată ziua prin pădure până când, pe înserat, a sosit la căsuța lor.

Atunci piticii îi ziseră:
— N-ai vrea să rămâi la noi? Aici n-o să duci lipsă de nimic și o să fii la adăpost.
— Ba vreau! răspunse Albă-ca-Zăpada și rămase cu ei.

În fiecare dimineață, cei șapte pitici se duceau în munți după aur și diamante. Înainte să plece, îi spuneau mereu Albei-ca-Zăpada:

— Ferește-te de mașteră, căci n-o să treacă mult până o să afle că te ascunzi la noi. Să nu deschizi ușa nimănui!

Albă-ca-Zăpada îi încredința de fiecare dată că nu va primi pe nimeni în casă și, după ce rămânea singură, se apuca de curățenie, de spălat și cusut. Seara, la întoarcere, piticii găseau mâncarea aburind pe masă.

Așa cum bănuiseră piticii, într-o zi împărăteasa, care nu mai avea acum nici urmă de îndoială că este cea mai frumoasă din toată împărăția, se duse la oglindă:

— Oglindă din perete, oglinjoară, cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinda îi răspunse:

— În tot ținutul nu-i alta care s-o întreacă pe Albă-ca-Zăpada, fata împăratului, de o mie de ori mai frumoasă decât tine. Veselă și fericită trăiește tocmai în munții îndepărtați, în căsuța celor șapte pitici.

Auzind cuvintele acestea, împărăteasa mai că nu crăpă de ciudă. Și fiindcă oglinda n-avea cum să mintă, își dădu seama că vânătorul nu-i îndeplinise porunca, iar Albă-ca-Zăpada era încă în viață. Atunci ea începu să se frământe, gândindu-se cum să scape de copilă.

În cele din urmă se preschimbă într-o bătrână și, îmbrăcând haine de precupeață, trecu pădurea și cei șapte munți, până la casa piticilor. Ciocăni la ușă zicând:
— Marfă frumoasă de vânzare, cingători colorate!
Albă-ca-Zăpada se uită pe geam, dar precupeața nu-i dădu nimic de bănuit.

Deschise ușa, o chemă înăuntru și cumpără o cingătoare frumoasă pe care baba se oferi să i-o lege la brâu. Dar o încinse așa de tare, că fetei i se tăie răsuflarea și căzu ca moartă. Seara, când se întoarseră piticii, o găsiră zăcând la pământ și se speriară grozav, crezând că nu mai trăiește.

Însă, pe când o ridicau, văzură cingătoarea ce-o strângea și o tăiară. Cât ai clipi din ochi, Albă-ca-Zăpada prinse a sufla din nou și le povesti pățania. Atunci piticii ziseră:
— Nu putea fi alta decât împărăteasa! Fii cu luare-aminte și nu mai deschide ușa cât suntem plecați!

Cum se întoarse la castel, împărăteasa se duse glonț la oglinda fermecată, iar aceasta îi răspunse pe dată:

— În tot regatul nu-i alta care s-o întreacă pe Albă-ca-Zăpada, fata împăratului, care e de o mie de ori mai frumoasă decât tine. Veselă și fericită, ea trăiește tocmai în munții îndepărtați, în căsuța celor șapte pitici.

Stăpânită de furie, împărăteasa înmuie în otravă un pieptene, se prefăcu din nou într-o bătrână și traversă încă o dată cei șapte munți, până la căsuța piticilor, unde începu să strige:

— Piepteni, piepteni pentru fete frumoase!

Curioasă, Albă-ca-Zăpada întredeschise ușa, iar precupeața se oferi s-o pieptene chiar ea.

Nici nu-i trecu bine pieptenele otrăvit prin păr, că Albă-ca-Zăpada se și înălbi la față și căzu fără simțire.
Când se întoarseră piticii, numaidecât găsiră pieptenele otrăvit și i-l scoaseră din păr zicând:
— Bătrâna care vindea piepteni nu putea fi alta decât împărăteasa.
Și o povățuiră din nou:
— Fii cu băgare de seamă și nu mai deschide nimănui cât suntem plecați!

Între timp, ajungând la castel, împărăteasa alergă de-a dreptul la oglinda fermecată. Și nu mică îi fi mirarea când o auzi din nou spunând:

— În tot regatul nu-i alta care s-o întreacă pe Albă-ca-Zăpada, fata împăratului, care e de o mie de ori mai frumoasă decât tine. Veselă și fericită, ea trăiește tocmai în munții îndepărtați, în căsuța celor șapte pitici.

Tremurând de mânie, împărăteasa strigă:

— Albă-ca-Zăpada trebuie să moară, chiar de-ar fi să plătesc moartea ei cu prețul vieții mele!

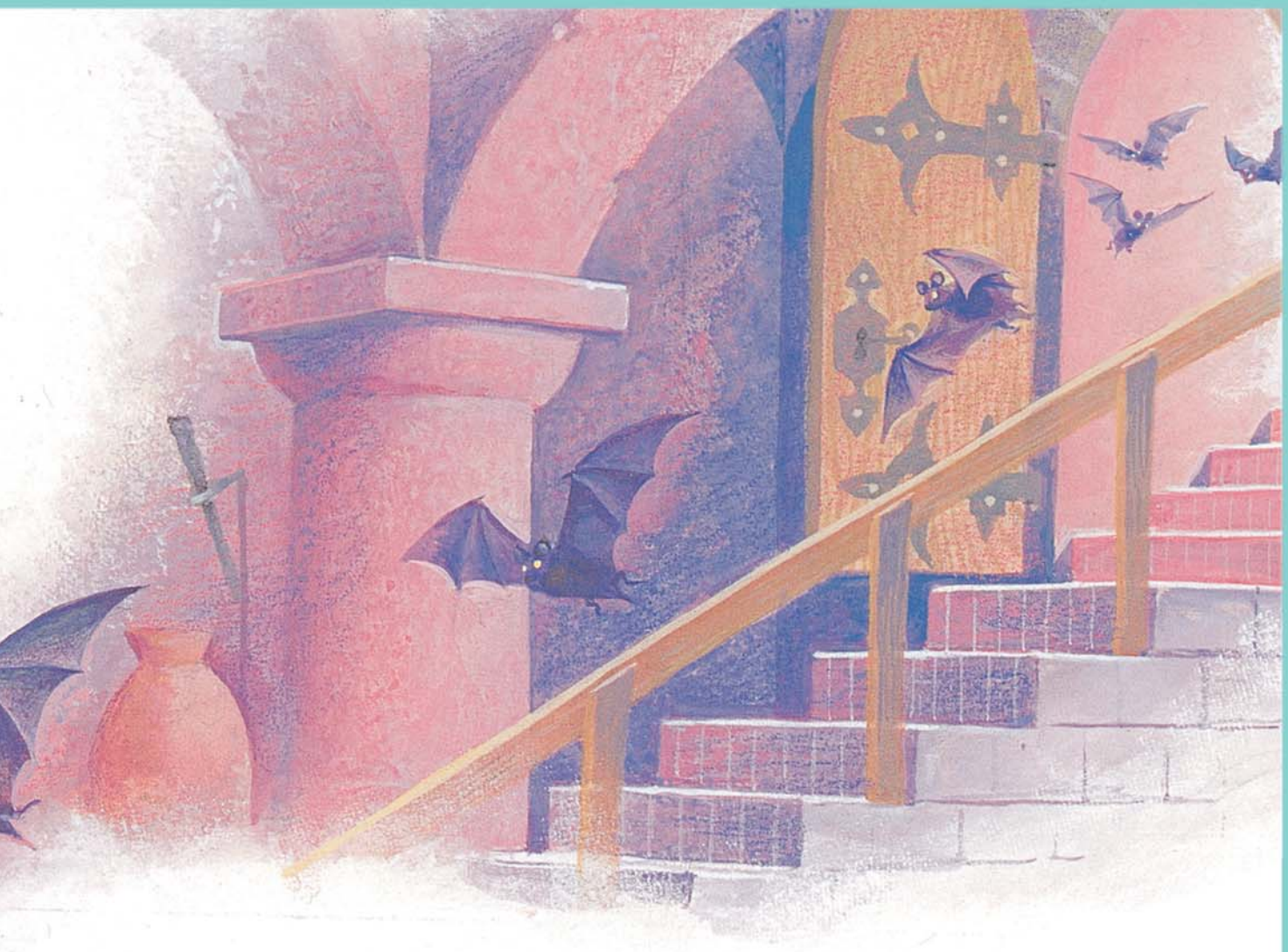

Ea se duse într-o odaie secretă, unde, cu ajutorul unei vrăji, făcu o frumusețe de măr jumătate alb, jumătate roșu... și otrăvit. Oricine ar fi mâncat din el, fie și numai o înghițitură, ar fi murit pe loc. Apoi puse mărul într-un coș, printre alte mere rumene, se preschimbă într-o țărancă bătrână și trecu din nou pădurea și cei șapte munți până ajunse la căsuța piticilor, unde ciocăni la ușă.

Albă-ca-Zăpada se uită pe fereastră și spuse:
— N-am voie să deschid nimănui.
— Dar sunt așa de obosită. Lasă-mă să intru măcar să mă odihnesc! o rugă țăranca.
Făcându-i-se milă, Albă-ca-Zăpada îi deschise, iar bătrâna îi dădu un măr drept răsplată.
— Nu pot să-l primesc! zise Albă-ca-Zăpada.
Atunci țăranca zise:
— Să-l facem pe jumătate !
Și tăie mărul pe din două, și mușcă din partea albă, fără să se atingă de cea roșie, otrăvită. Atunci, Albă-ca-Zăpada nu se putu abține și gustă bucata mai arătoasă.

Otrava își împlini numaidecât menirea, și copila căzu la pământ ca moartă.
Nemiloasa împărăteasă spuse râzând batjocoritor:
— Acum piticii chiar că n-o să te mai poată învia!
Și cum se întoarse la castel, se duse drept la oglinda fermecată, care îi răspunse:
— Măria Ta, tu ești cea mai frumoasă din țară!
Abia acum împărăteasa își căpătă liniștea.

Seara, piticii o găsiră pe Albă-ca-Zăpada fără suflare și încercară să o readucă în simțiri: îi desfăcură cingătoarea de la brâu, o pieptănară, dar zadarnic. Cu durere în suflet, piticii făcură un sicriu de cleștar și scriseră pe el cu litere de aur: *Albă-ca-Zăpada, fiica împăratului;* cu lacrimi în ochi, se puseră pe veghe. Sicriul fu în cele din urmă așezat într-un colț al pădurii.

Într-o zi, un prinț trecu pe acolo, și se opri s-o privească pe Albă-ca-Zăpada, fermecat de frumusețea ei. El le zise piticilor:

— Da-ți-mi mie sicriul acesta; vă dau în schimb orice vă poftește inima.

— Nu-l dăm nici pentru tot aurul din lume! răspunseră ei.

— Atunci da-ți-mi-l în dar! îi rugă el. Simt că nu pot să mai trăiesc fără Albă-ca-Zăpada. O să am grijă de ea și-o s-o cinstesc întocmai cum se cuvine unei fete de împărat.

Piticilor li se făcu milă și-i dădură prințului sicriul, iar acesta le porunci servitorilor să-l poarte pe umeri până la castel. Pe drum aceștia se împiedicară de o buturugă și, din pricina zdruncinăturii, Albei-ca-Zăpada îi sări din gât bucata de măr otrăvit. Puțin câte puțin, ea își veni în fire. Când deschise ochii, îl văzu pe prinț.

— Unde sunt? întrebă mirată.

— Ești în siguranță alături de mine – îi răspunse prințul. Apoi îi povesti ce i se întâmplase și, la sfârșit, adăugă:

— Mi-aș dori să fii soția mea!

Albă-ca-Zăpada primi bucuroasă.

Ei făcură o nuntă de i se duse vestea, iar printre invitați se nimeri să fie și împărăteasa cea nemiloasă. Când văzu că preafrumoasa mireasă a prințului nu era alta decât Albă-ca-Zăpada, fugi de ciudă unde văzu cu ochii și nimeni nu mai știu nimic de soarta ei.

Prințese și pitici

Povești fermecate cu elfi, pitici și zâne

MAGGIORINA CASTOLDI

ILUSTRAȚII DE
PIERO CATTANEO

Cireașa albastră

Ai văzut vreodată o cireașă albastră? Eu am văzut odată una în vis. Atârna de-o ramură, deasupra capului meu, și vântul o legăna încetișor. Când am întins însă mâna s-o culeg, deodată m-am cufundat într-un alt vis: de astă dată, mi se părea că plutesc într-o mare de nori albi, pufoși... N-am mai văzut niciodată cireașa albastră, n-am putut s-o ating.

A reușit, în schimb, Matei, un tânăr grădinar, care locuia într-un orășel de la poalele unui munte înalt, cu piscul veșnic înzăpezit.

Luna rotundă și galbenă ca un bănuț de aur lumina grădina lui Matei așa de tare, c-ai fi putut crede că e zi. De jur-împrejur, totul era liniștit, iar Matei căscând se

gândea c-ar fi mai bine să intre în casă. Își plimba privirea de la zid la cireșul încărcat de fructe coapte, zăbovind din când în când asupra unei ramuri mai joase, pe care o rupsese un hoț cu o seară înainte.
— Dacă se mai întoarce ticălosul, o să am eu ac de cojocul lui! își spunea tânărul în gând. O să-l învăț eu minte cum trebuie să te porți cu ce-i al altuia!
Timpul se scurgea încet.
Deodată auzi un zgomot ușor. Privi înspre zid, și ce văzu?... Văzu o umbră mohorâtă desprinzându-se din întunericul nopții și sărind sprintenă deasupra unei brazde de spanac. Era o umbră micuță, înaltă cam de vreo jumătate de metru, care înainta pe furiș, cu pași repezi, spre cireș.
Hoțul, încurajat de liniștea care domnea în jurul său, o luă deodată la fugă și dintr-un salt ajunse în cireș și începu să culeagă fructele unul câte unul, privindu-le atent în lumina lunii înainte de a le îndesa în gură.
Și, din când în când, mai cânta:

Asta este coaptă, asta mie-mi place,
Dar cireașa albastră n-o găsesc și pace

Matei tremura de furie:
— Stai că-ți arăt eu ție! zise printre dinți, strângând în mână o bâtă zdravănă pe care o găsise chiar în ziua aceea. Să vezi ce-o să-ți mai dau pe cocoașă, de-o să ții minte cum mă cheamă cât oi trăi!
Mogâldeața din cireș continua să cânte:

Asta este coaptă, asta mie-mi place,
Dar cireașa albastră n-o găsesc și pace.

Pe Matei îl cam mâncau palmele, dar nu se mișca din loc. Deodată auzi o bufnitură: omulețul căzuse din copac, dar nu pățise nimic. Ba dimpotrivă, râdea și sărea ca un apucat, ținând în mână un obiect mic ce răspândea în jur o lumină albăstruie.

— Ha-ha-ha! râdea mogâldeața și cânta cu voce ascuțită:

— *Pân-am căutat, noaptea s-a sfârșit*
Cireașă-albăstruie, totuși te-am găsit!

Râdea, cânta și țopăia, și atât de mare îi era bucuria, încât uitase să se mai ferească. Atunci Matei ieși din ascunzișul lui și-i smulse cireașa din mână. Acesta izbucni în lacrimi de ciudă și supărare.

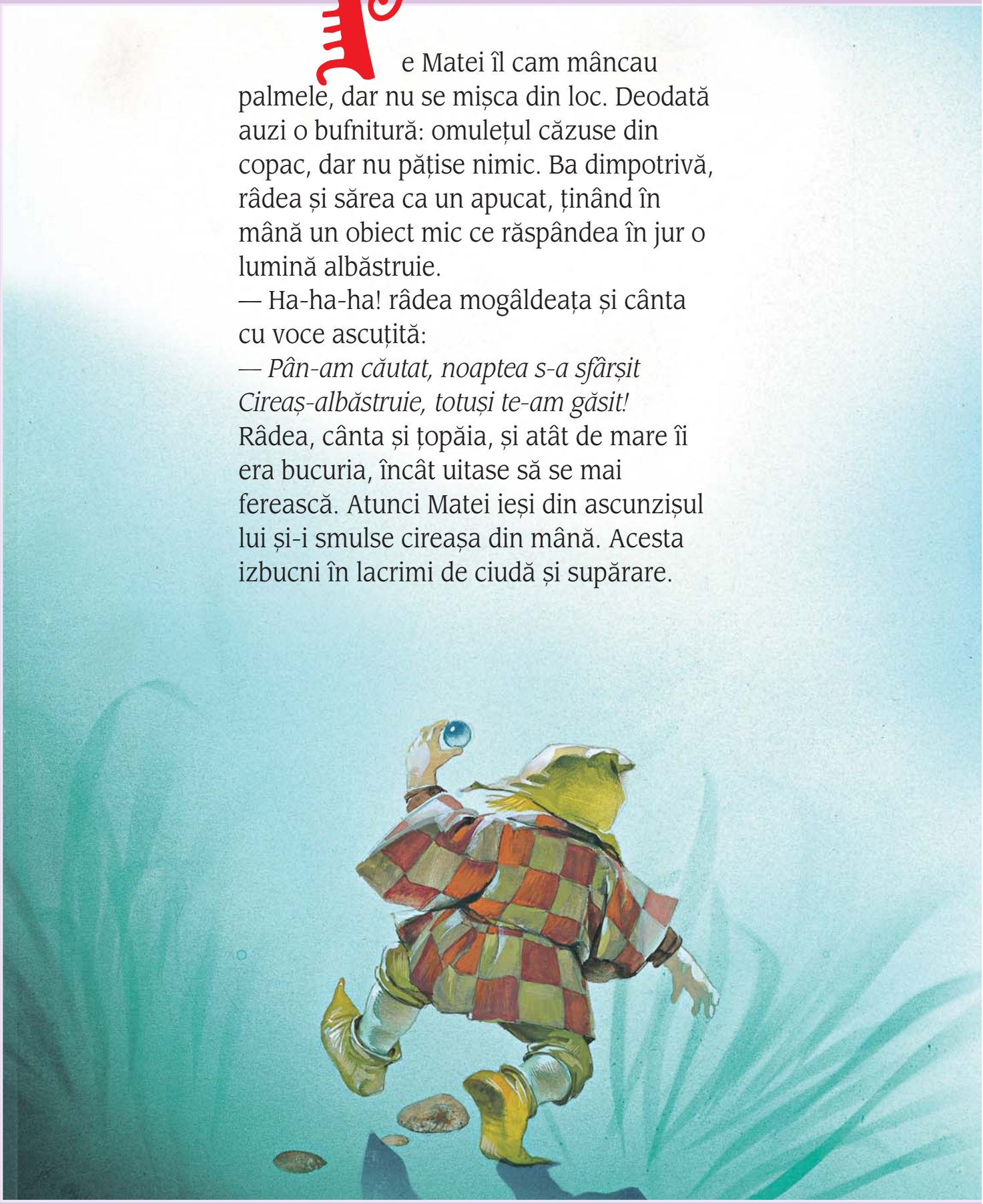

Iar când simți și bastonul pe spinare, începu să strige ca din gură de șarpe:

— Au! Au! Fie-ți milă!

— Ține! Astea-s pentru ramura pe care ai rupt-o azi-noapte.

— Fie-ți milă, om cinstit! Au! Au!

— Să-mi plătești cireșele pe care le-ai furat!

— Până la ultima!

Atunci Matei lăsă bastonul din mână și înhăță de braț ciudata făptură care plângea și se văita. Era un pitic cu un nas urât, plin de negi.

Corpul său subțirel era înfășurat într-o manta de pânză cu pătrățele roșii și verzi.
— Dă-mi banii și cară-te! îi porunci grădinarul cu voce aspră.
Piticul scutură din cap:
— N-am bani, zise el, dar, dacă îmi dai înapoi cireașa albastră, pot să-ți dau o sută de bani de aur.
— Ce glumă mai e și asta? bombăni Matei, încruntându-se.
— Nu e nicio glumă, răspunse piticul, coborând vocea în chip misterios. Cireașa din mâna ta e fermecată: cel care o are poate să-i ceară orice, și nu e dorință să nu i-o împlinească. Poate să ceară aur, podoabe, faimă, mâncăruri alese, case și palate... Dă-mi cireașa și o să-ți dau un sac cu bani de aur cât ai clipi din ochi... sau chiar doi saci, dacă nu te mulțumești cu unul.

Năucit, Matei deschise palma și privi cu atenție cireașa. În lumina lunii, coaja era albastră, lucioasă și străvezie ca apa. În mijlocul ei nu se zărea niciun sâmbure, ci o lumină slabă, misterioasă, care din când în când pâlpâia.
— O, ce neobișnuită e cireașa asta! Ce ciudățenie! repeta întruna Matei. Deodată tăcu văzând că piticul nu-și mai lua privirea de la cireașă.
— Un lucru să-ți intre bine în cap, spuse tânărul liniștit. Nu știu dacă m-ai mințit sau nu, dar cireașa oricum e a mea, fiindcă în grădina mea s-a copt. Spune-mi dar ce trebuie să fac ca să-mi împlinească dorințele, iar eu în schimb o să-ți dau drumul.

Cât mai plânse piticul! Țipă, strigă, se rugă cu voce plângăreață, doar-doar va primi înapoi cireașa, dar Matei nu se lăsă înduplecat; ba chiar, amenințându-l cu o nouă bătaie, îl făcu să vorbească:

— Strânge cireașa între degetul mare și arătătorul mâinii stângi, iar apoi gândește-te la ce îți dorești – zise acesta încet.

Tânărul privi în jurul lui și, văzând o tufă de trandafir care se uscase în timpul iernii, își dori ca planta să înverzească din nou și să se umple de flori.

Imediat seva începu iar să curgă în ramurile seci și veștejite, ce se acoperiră de frunze și de trandafiri mari, albi. Unii îmbobociră.
Ramurile creșteau acoperind brazdele și întinzându-se în toate părțile.

Parfumul puternic al florilor înmiresma aerul, urcând până la stelele ce priveau minunea din înalt.
— Și acum? întrebă Matei, văzând că planta continua să crească amenințând grâul sădit în spatele casei.
— Acum, zise piticul, între un hohot și un suspin, trebuie să spui:

Cireașă albastră,
Mică și gingașă,
E bine așa,
Nu, da, nu, da.

Tânărul repetă formula fermecată și imediat trandafirul se opri din creștere.
— Nu-i rău, zise Matei mulțumit. Apoi adăugă cu fața către pitic:
— Bravo! Ai fost cinstit! Acum ia-ți tălpășița și să nu te mai văd vreodată.
Mogâldeața se îndepărtă încetișor, cu fruntea plecată; sui zidul anevoie, se clătină puțin, apoi se întoarse în noaptea din care venise.

Zorii sosiră pe nesimțite. Lumina zilei, pătrunzând prin ferestrele căsuței sărăcăcioase a lui Matei, îl găsi pe acesta în bucătărie în fața coveții, goală cu o zi înainte, dar care acum dădea pe dinafară de pâinici, cornuri, prăjituri umplute cu cremă și tarte cu fructe zaharisite. O rază de soare lumină cireașa albastră, pe care grădinarul o ținea între degetul mare și arătătorul mâinii stângi. O pasăre neobișnuită, așezându-se pe pervazul ferestrei, îl auzi spunând următoarele cuvinte:

Cireașă albastră,
Mică și gingașă,
E bine așa,
Nu, da, nu, da.

— Ce nenorocire! A înnebunit grădinarul! ciripi ea și își luă zborul.
În toată bucătăria se simțea miros de pâine caldă. Matei așează pe masă, una lângă cealaltă, bunătățile din covată, apoi își tăie o felie de prăjitură și o mâncă cu poftă. Pe urmă, fiind obosit, se duse la culcare și dormi până la apusul soarelui. Chiar și în somn băiatul strângea în mâna stângă Norocul întruchipat de o cireașă albastră.

— Cip, cip... Al cui e palatul acela care strălucește ca soarele? întrebă o pasăre străină de locurile acelea, pe o salcie bătrână ce suspina la marginea unei bălți, oglindindu-și ramurile palide în apă.
— E a unui om care-a reușit să apuce Norocul de-un picior – se tângui salcia. Se numește Matei, cu zece ani în urmă nu era decât un biet grădinar. Viața i s-a schimbat de pe-o zi pe alta, iar acum doarme în cearșafuri de bumbac și poartă numai haine din lână. Iarna, pe când vântul înghețat din Nord îmi scutură ramurile, și ploaia îmi lovește neîncetat trunchiul brăzdat, focul arde în toate camerele din palatul său, iar el stă fericit la căldură, înconjurat de bogății... Ți se pare cinstită soarta, pasărea mea?
— Cip, cip... Dreptatea nu-i pentru cei din lumea asta... iar invidia e un mare păcat – rosti pasărea, luându-și zborul.

Se așează pe un pisc, nu departe de unde văzu câmpuri arate cu măiestrie, grădini înflorite, ogrăzi și livezi roditoare.

— Ale cui sunt pământurile acestea? întrebă pasărea pe un melc.

— Suuunt aleee unui ooom pe nume Maaattei, răspunse acesta cu lentoarea lui obișnuită. Daaacă vreeei, îți vooi spuneee pooovestea luui…

— Nu, nu, te rog! îl întrerupse pasărea. N-am timp! zise și se înălță în aer, iar în timp ce zbura se gândea: „Tare fericit mai trebuie să fie stăpânul acelor pământuri și al acelui castel!“

Pasărea nu se înșela; Matei era cu adevărat fericit, căci de zece ani, cu ajutorul cireșei albastre, își putea ajuta aproapele. Bătrâna salcie plângătoare n-avea cum să știe, însă în tot ținutul nu era om să nu-i fie recunoscător pentru ceva.

Nicăieri nu vedeai urmă de bordei sau cocioabă, căci toate locuințele vechi fuseseră preschimbate în case mari și frumoase. De asemenea, orășelul se mărise, ca să-i poată primi pe toți cei ce voiau să se mute în acel loc minunat, unde oamenii munceau cântând, totdeauna fericiți și sănătoși… An de an Matei făcuse minuni cu cireașa lui albastră.

Mulțumit de sine, stăpânul palatului dormea liniștit în patul său din lemn de nuc, în așternuturi albe de bumbac.

Într-o seară, lăsându-se purtat în voia gândurilor, slăbi frâiele roibului ce-l purta în spinare. Calul rătăci o vreme prin câmpul luminat de ultimele raze ale soarelui, apoi ieși din vale și se pierdu într-o pădure deasă, oprindu-se pe neașteptate în fața unui hățiș.

— Hoo! zise Matei ținându-se bine în șa, ca să nu cadă. N-am mai fost niciodată în locul ăsta.

Se lăsase noaptea. Ridicând privirea spre cer, Matei nu văzu nicio stea, doar nori de ploaie, mari și negricioși.

— Diii, Negruț, spuse el atunci, dând pinteni calului. Să ne întoarcem înainte să ne prindă ploaia!

Însă Negruț nu se mișcă din loc, în ciuda ordinelor și a rugăminților stăpânului. Acesta se văzu nevoit să folosească cireașa albastră, pe care o scoase dintr-o pungă micuță de piele. Cum mai strălucea în bezna nopții! Flăcăruia din mijlocul ei părea să se aprindă mai tare cu fiecare adiere de vânt.

Dar bărbatul nici nu se uita la flăcăruia albastră, ci privea către un punct îndepărtat. Acolo printre copaci se vedea un zid alb, luminat de un felinar.

Curios să afle cine stă în locul acela singuratic, puse cireașa la locul ei, coborî din șa și porni într-acolo, înaintând prin hățișuri.

Merse ce merse și ajunse în apropierea unei case cu înfățișare stranie.

Ferestrele păreau închise, în afara uneia de la primul etaj. Un felinar plin de fum atârna într-un cârlig înfipt în zid și scârțâia la orice adiere a vântului.

Matei înaintă până în dreptul ușii și o împinse. Aceasta se deschise fără zgomot, iar două umbre întunecate se năpustiră asupra lui, legându-l fedeleș cât ai zice peșteCei doi îl duseră la primul etaj pe o scară abruptă.

Matei simți un miros puternic de rachiu, și auzi niște voci nedeslușite, dându-și astfel seama că erau mult mai mulți înăuntru.

O voce tăioasă porunci:

— Dezlegați-l!

În cele câteva clipe de tăcere care urmară, prizonierul fu dezlegat și i se scoase de la ochi fâșia care îl împiedica să vadă.
Când putu în sfârșit să privească împrejur, scoase un strigăt. Căzuse tocmai în mâinile temutului Alpala și ale celor douăzeci și cinci de hoți ai săi.
Toți douăzeci și șase stăteau așezați în jurul unei mese pline de pahare și clondire. În fața căpeteniei se afla o desagă deschisă, în care se întrezărea strălucirea monedelor de aur.
— L-am prins pe când încerca să intre – zise unul din cei care stăteau de pază la intrare. Trebuie să fie vreo iscoadă!
Alpala îi aruncă prizonierului o privire atât de dușmănoasă încât acesta amuți pe loc.
— Spânzurați-l! zise apoi cu glas aspru și începu din nou să numere banii.
— Aveți milă! strigă atunci Matei, găsind putere să vorbească. Nu sunt o iscoadă! Dacă îmi dați drumul, o să vă dau toți banii pe care îi am la mine.
— Dă-i încoace! spuse Alpala, întinzând o mână tuciurie și păroasă.
Erau cinzeci de monede de aur noi-nouțe.
Hoțul le numără de două ori, apoi clătină din cap.
— Sunt prea puține – zise el –, nu-s de-ajuns să-ți scape pielea.
Prizonierul își duse mâinile la gât, deja i se părea că se sufocă. Degetele sale atinseră atunci lănțișorul de care era atârnată punguța de piele cu cireașa albastră înăuntru.
— Da-ți-mi drumul! strigă el în timp ce era târât afară. Dă-mi drumul, mare căpetenie, iar eu o să-ți dau oricâte bogății poftești.

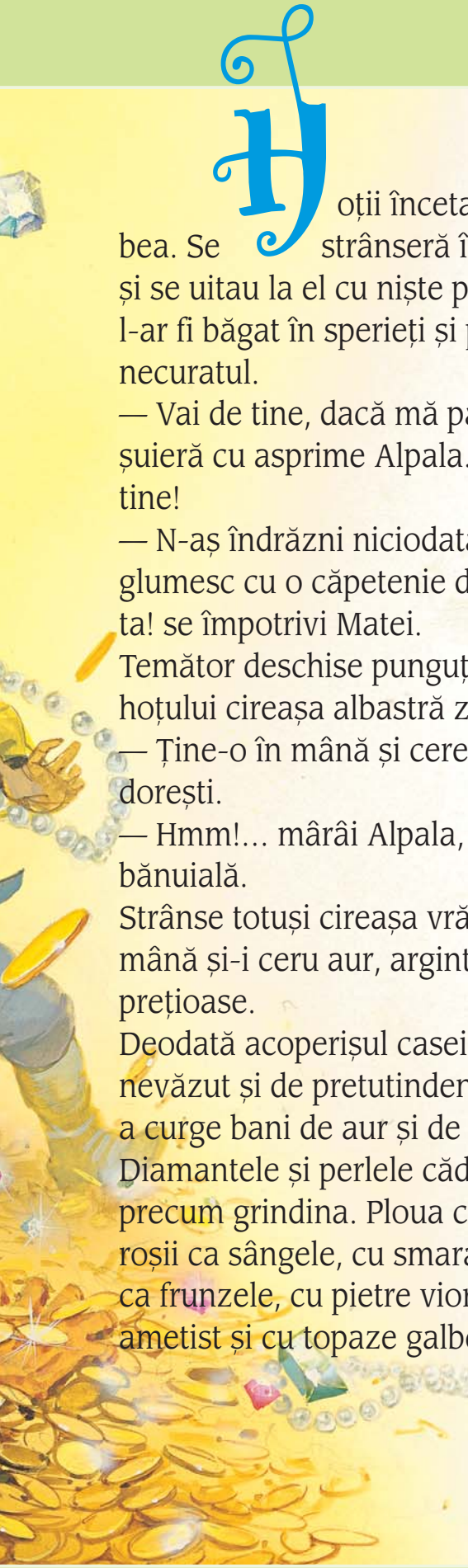

Hoții încetară să mai bea. Se strânseră în jurul lui și se uitau la el cu niște priviri care l-ar fi băgat în sperieți și pe necuratul.

— Vai de tine, dacă mă păcălești! șuieră cu asprime Alpala. Vai de tine!

— N-aș îndrăzni niciodată să glumesc cu o căpetenie de seama ta! se împotrivi Matei.

Temător deschise punguța și-i arătă hoțului cireașa albastră zicându-i:

— Ține-o în mână și cere tot ce-ți dorești.

— Hmm!... mârâi Alpala, cu bănuială.

Strânse totuși cireașa vrăjită în mână și-i ceru aur, argint și pietre prețioase.

Deodată acoperișul casei se făcu nevăzut și de pretutindeni începură a curge bani de aur și de argint. Diamantele și perlele cădeau precum grindina. Ploua cu rubine roșii ca sângele, cu smaralde verzi ca frunzele, cu pietre viorii de ametist și cu topaze galbene.

Alpala și oamenii săi păreau nebuni de fericire: își cufundau mâinile în mormanul strălucitor și își umpleau buzunarele cu bani lucioși.

Folosindu-se de harababura stârnită, Matei se apropie de ușă și fugi mulțumind lui Dumnezeu că scăpase cu viață.

Găsi calul acolo unde îl lăsase și, întorcând spatele casei de hoți, călări până în zori, lăsându-și roibul să afle singur drumul. Și bine făcu, deoarece animalul mânat de foame găsi calea cea bună și îl duse înapoi pe norocosul de Matei.

Între timp, în casa din inima pădurii, pietrele și banii cădeau neîncetat, iar ploaia de bogății nu dădea semne că ar avea de gând să se oprească. Deodată se auzi un scârțâit: podeaua sta să se rupă sub greutate.

— Oprește-te, cireașă! Destul! strigă speriat Alpala.

— Oprește-te, cireașă! Destul! urlară și ceilalți douăzeci și cinci de hoți înfricoșați.

— Zână sau duh al cireșei albastre, oricine-ai fi, ai milă de noi! țipă căpetenia.

— Ai milă de noi! repetară oamenii săi.

Dar zadarnic strigară ei și se rugară. O bufnitură puternică le acoperi vocile. Casa se prăbuși îngropându-i pe Alpala și pe cei douăzeci și cinci de hoți ai săi sub ruine.

Dar ce s-a întâmplat cu cireașa albastră?

Când s-a prăbușit casa, așa micuță și rotundă cum era, a sărit de pe grămada de pietre prețioase afară, oprindu-se în iarbă la poalele unui castan. Zărind-o, o pasăre cu pene verzi și roșii se apropie și ciuguli puțin din ea, dar nu i se păru prea gustoasă...

O cărăruie din brădet

În brădet, e-o cărăruie
Pietruită și zglobie.

Iarba verde-o mărginește,
Iar râul o însoțește.

Se afundă în verdeață,
Se oprește lâng-o creastă,

Și adoarme-un pic la soare;
Menta-i ține de răcoare.

Însă greierii-o trezesc:
Vai, ce zarvă mai stârnesc

În brădet, fără-ncetare!
Iar cărarea fuge-n zare,

Spre-o cabană oarecare,
Și sub pragul ei dispare.

Adriana, preafrumoasă Adriana...

— Adriana, preafrumoasă Adriana, unde fugi așa grăbită? – o întreabă copacii din pădure pe fata cu păr de aur, care de-abia atinge pământul cu picioruşele ei desculțe și pline de zgârieturi.

— Sst! Nu mă dați de gol, dragi copaci! Nu mă strigați așa de tare, nu cumva să vă audă paznicii tatălui meu, împăratul Tirolului.

— Adriana, preafrumoasă Adriana, de ce fugi în miez de noapte desculță? Unde ți-e coroana de perle din pletele de aur? îi șoptește o privighetoare.

Fără să se oprească, copila îi răspunde:

— Ai răbdare, privighetoareo dragă, așteaptă să mă-ndepărtez de castelul tatei! Când nu voi mai zări turnul din vârful dealului de Smarald, am să mă opresc puțin și, dac-or să mă țină puterile, am să-ți răspund.

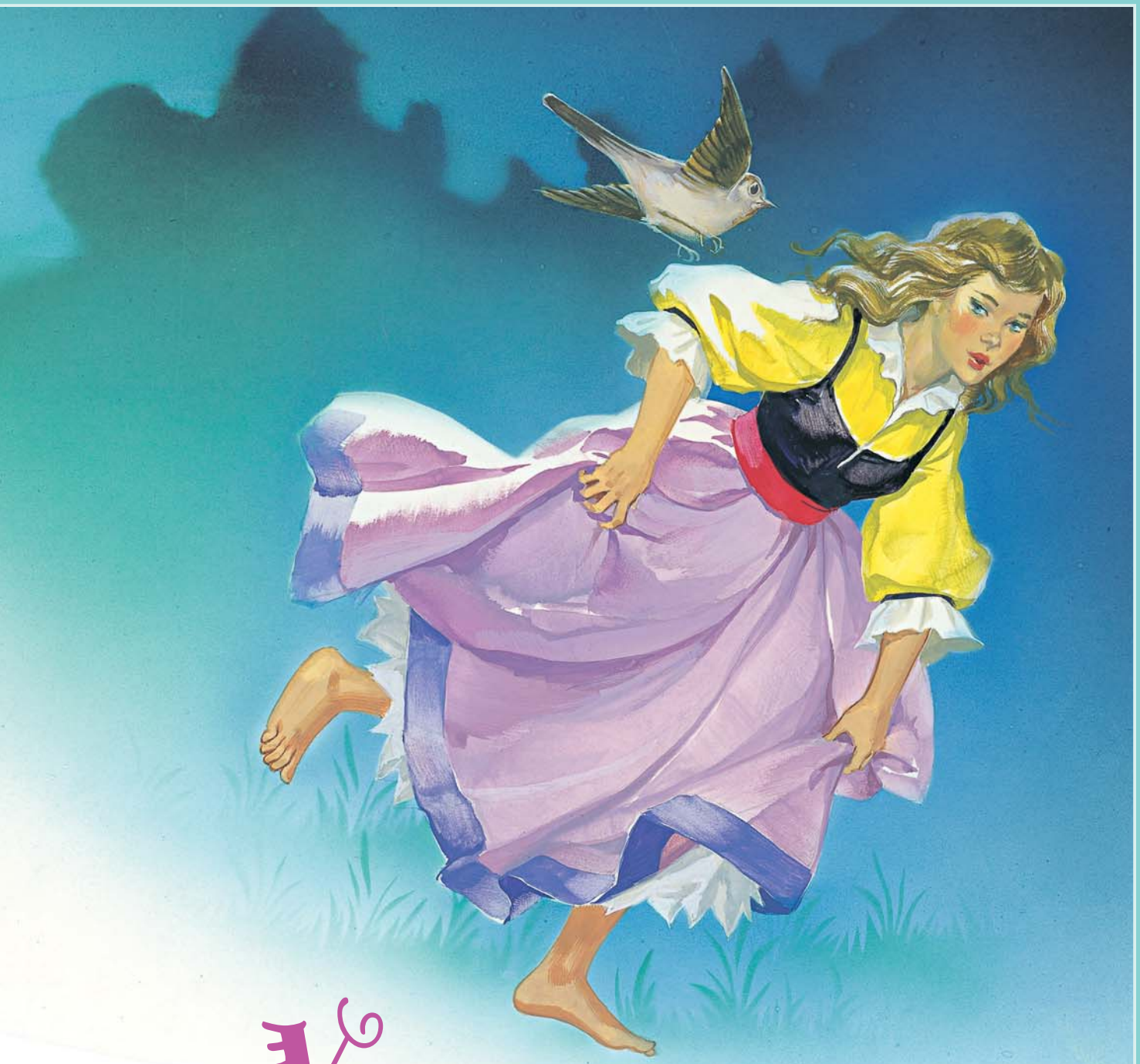

— Vino, preafrumoasă Adriana, am să te călăuzesc cu glasul meu, ducându-te pe cărări cu iarbă moale. Copila se ia după cântecul păsării și aleargă prin iarba mătăsoasă. Dar turnul din vârful dealului de Smarald încă se mai zărește printre copaci și, văzându-l, frumoasa Adriana suspină: e așa de obosită, c-ar vrea să se trântească în iarbă.

— Vino după mine, copilă! Nu departe, într-o pajiște, curge-un pârâiaș. Apa lui îți va alunga oboseala, și vei putea să-ți urmezi drumul.
Pârâiașul e rece și strălucește sub razele lunii.
Adriana își înmoaie picioarele obosite și un fior îi străbate întreg trupul. Caută cu privirea turnul din deal. Nu se mai zărește. Ce fericire! De-acum se poate odihni. Ar vrea să doarmă, așa că se întinde pe iarbă, închizând ochii. Dar privighetoarea o privește curioasă:
— Adriana, frumoasă Adriana, de ce fugi în miez de noapte?
— Fug ca să nu ajung împărătească – răspunde ea, începându-și povestea: Departe, departe, în Ținutul Gerului locuiește împăratul Lindoro, un împărat tânăr și bogat. El a auzit de frumusețea mea și s-a îndrăgostit pe loc, hotărându-se să mă facă împărătească peste câmpiile nemărginite și veșnic înzăpezite ale împărăției sale. Mâine va sosi la castelul tatălui meu să mă ceară de soție... dar zadarnic mă va căuta.
Apoi, privind duios copacii din jur, continuă:
— Iubesc copacii aceștia care mă înconjură din copilărie, iubesc pajiștile și susurul râurilor. Prefer să mă ascund aici în chip de păstoriță, decât să fiu împărătească în Ținutul Gerului.
— Și coroana ta de perle? Ți-a căzut cumva în timp ce fugeai?
— Nu, am lăsat-o la castel. De azi înainte o să-mi împletesc în păr margarete, toporași și flori de nu-mă-uita.
— Și nu ți-e dor de pernele umplute cu puf?
— De ce mi-ar fi dor? De azi înainte o să dorm pe altele mai moi, de trifoi și mușchi.
— Dar la tristețea de mâine a împăratului Lindoro nu te gândești?
— Nu mi-a văzut niciodată chipul... Durerea îi va trece. Acum lasă-mă să dorm, te rog! Mi se închid ochii de somn!
Preafrumoasa copilă adormi, iar privighetoarea începu a le povesti copacilor (dar șoptit, ca să nu audă paznicii împăratului Tirolului) tot ce-i spuse copila. Întreaga pădure e un freamăt de uimire.

În inima pădurii se află căsuța bătrânei Magdalena care își duce traiul culegând ierburi de leac pentru păstori. În zori de zi, prințesa bate la ușa acesteia.
— Ce vrei, fată preafrumoasă?
— O bucată de pâine și puțin lapte, te-aș ruga.
— Mâncarea se câștigă prin muncă! bombăne femeia, și îi pune fetei în mână o mătură.
În timp ce curăță un buchet de ierburi aromate de-abia cules și ascultă foșnetul măturii, bătrâna vede mâinile albe și îngrijite ale Adrianei și se minunează:
— Cine ești tu și cum te numești?
— Sunt o păstoriță sărmană, singură pe lume, iar numele meu e... Luciana, răspunde copila, roșind.
Bătrâna rămâne pe gânduri, bombănind încetișor... Până la urmă zice:
— Luciana, ai vrea să rămâi la mine? O să te învăț să alegi ierburile de leac. Împreună o să culegem cu grămada. Oi fi eu săracă, dar pâinea și laptele n-or să-ți lipsească.
Atunci o căpriță behăi din colțul ei, întorcându-și capul micuț și isteț spre frumoasa nou-venită.
Bucuroasă, Adriana-Luciana încuviințează. Apoi, cântând, începe să rânduiască prin căsuță și tot așa se duce și la râu după apă, cu o ulcică în mână.
— Preafrumoasă Adriana, ești fericită? o întreabă privighetoarea, așezată pe-o ramură joasă.
— Sst! Preafrumoasa Adriana nu mai există. Amintește-ți că eu sunt Luciana. Iar de vrei să-mi fii de folos, zboară până la castelul tatălui meu să vezi ce se întâmplă, și vino cât mai repede înapoi să-mi spui. O să te aștept în fiecare zi lângă râu la apus.
— Cum ți-e dorința, binevoitoare Luciana – zice pasărea și își ia zborul.
În fiecare zi, la apusul soarelui, prințesa se duce la râu să-și pieptene părul lung și blond.

Într-o zi, stând îngândurată pe malul acestuia, vede cum se oglindește în apă, lângă ea, un alt chip tânăr și frumos.
Sare cât ai clipi în picioare, gata s-o ia la fugă, dar o mână o oprește și un surâs o liniștește. În fața ei se afla un păstor mândru la chip, dar sărăcăcios îmbrăcat.
— Mă numesc Fidelio și locuiesc în căsuța de colo, între copaci – îi spune el, arătând cu degetul în spatele său.
— Mi s-a spus că prin părțile astea locuiește o femeie, pe nume Magdalena, care culege ierburi de leac. Știi să mă duci la ea, fată frumoasă?
— Urmează-mă, păstorule!
Cei doi pornesc agale, vorbindu-și ca doi vechi prieteni.
Cele două căsuțe fiind aproape una de alta, încep să se vadă zi de zi.
Pe deasupra, păstorul e puternic și taie lemnele cu mai multă ușurință decât copila. Și ce frumos cântă! Știe chiar mai multe cântece decât privighetoarea (care, cine știe de ce, n-a mai apărut).
Când, într-o dimineață, păstorul o cere în căsătorie, Adriana îmbujorată își pleacă fruntea, deși nu zice ba. Ea șoptește:
— Înainte, trebuie să-ți împărtășesc o taină.
— Vorbește, apoi o să-ți mărturisesc și eu ceva.
— Nu mă numesc Luciana. Numele meu e de fapt Adriana, iar tatăl meu este împăratul Tirolului, șoptește prințesa, spunându-i până la capăt povestea sa.
— Vai, preafrumoasă Adriana, acum sigur n-o să mai vrei să te căsătorești cu mine, se vaită păstorul.
— Nu-ți fie teamă, Fidelio, o să mă căsătoresc cu tine, fiindcă asta îmi doresc. Ce dacă ești sărac? Fericirea nu se poate cumpăra... iar eu sunt fericită lângă tine.

— Dar eu nu sunt nici sărac, nici păstor, și nici măcar nu mă numesc Fidelio. Înțelegi?
Prințesa dă din cap că nu.
Tânărul continuă:
— Eu sunt împăratul Lindoro, și dacă mă vezi în zdrențele astea e pentru că, supărat că nu m-am putut căsători cu cea pe care o iubeam, m-am hotărât să mă fac păstor și să rătăcesc prin pădurile astea. O privighetoare mi-a arătat drumul până aici, unde mi-am construit o căsuță din uscături. Tot ea mi-a zis s-o caut pe bătrâna Magdalena și s-o întreb de iarba somnului, care te ajută să uiți, deoarece voiam s-o dau uitării pe prințesa din visele mele.
Când te-am cunoscut, mi-am dat seama că n-am nevoie de iarba somnului, am alungat-o pe prințesă din gândurile mele și m-am îndrăgostit de tine, fără să știu că Luciana și Adriana sunt una și aceeași.
— Ce ciudat! Parc-ar fi o poveste! le strigă o pasăre cenușie dintr-un copac.
Preafrumoasa Adriana tresare.
— Aha, privighetoare șireată! Tu i-ai arătat împăratului Lindoro calea și datorită ție ne-am întâlnit. Acum sfătuiește-ne tu ce să facem.
— Să vă căsătoriți.
— Și să nu mai văd în veci pădurile astea?
Împăratul Lindoro zărește privirea înlăcrimată a prințesei, se uită apoi la privighetoare și spune surâzând:
— N-o să mai plec niciodată de aici...

să-i las tronul fratelui meu, Brandivino, iar eu o să rămân cu tine. Chiar aici, în locul unde ne-am cunoscut, o să construiesc un castel din marmură albă și roșie, cu terase și balcoane, ca să poată intra prospețimea pădurii... susurul râului – adaugă prințesa, glasurile lor devenind ca unul.

— O să pot intra și eu înăuntru? întreabă privighetoarea, zburându-i în palmă.

— Oricând vei voi, prietenă dragă – răspunde preafrumoasa Adriana senină, mângâind-o ușor.